

பகல் நேர நிலா

இந்துமதி

பூஞ்சோலைப் பதிப்பகம்

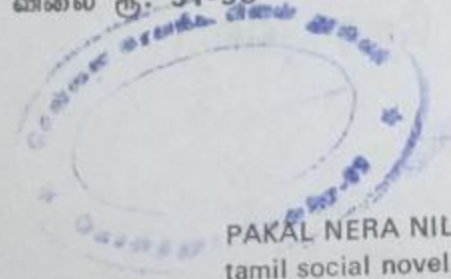
58, டி. பி. கோயில் தெரு
விவேகானந்தர் இல்லம், சென்னை-600 005

பகல் நேர நிலா

மூதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1985

இரண்டாம் பதிப்பு: ஜூன், 1993

விலை ரூ. 31-50

PAKAL NERA NILA
tamil social novellets
by INDHUMATHI
(c) Indhumathi
224 pages
10pt. letters
10.7 kg. white printing
box board binding
wrapper design : MANIAM SELVAN
printed at :
POONCHOLAI PATHIPPAGAM
58, t. p. koil street,
triplicane : ice house
madras - 600 005
price : Rs. 31.50

21118
3235751

அச்சிட்டோர்:

சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி,

24, பொன்னுசாமி தெரு, சென்னை-14.

உள்ளே

பகல் நேர நிலா

ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

5-

151

பூஞ்சோலை வெளியீடுகள்

இத்துமதி :

அசோகவனம்
துள்ளுவதே இளமை
ஒடும் மேகங்களே
என்றும் பெண்
நெருப்பு மலர்
ஒரு நிமிடம் தா
மாயமான்
பறப்பதற்கு முன் கொஞ்சம்
சக்தி 90
பறக்கத் தயங்கும் பறவைகள்
வீணையடி நீ எனக்கு
மனிதன்
பூமிக்கு வந்த சூரியன்கள்

பிரபஞ்சன் :

வானம் வசப்படும்
திரை
மகாநதி
ஒரு சினேகத்தின் கதை
நானே ஒரு பூ மலரும்
ஒரு ஊரில் இரண்டு மனிதர்கள்
நேற்று மனிதர்கள்
எனக்குள் இருப்பவள்

மாலன் :

ஐன கண மன
மாறுதல் வரும்
கல்லிற்குக் கீழும் பூக்கள்
இறகுகளும் பாறைகளும்

பாலகுமாரன் :

என் மனது தாமரைப்பூ
நீ வருவாய் என

பகல்

1

கால ஐந்து மணிக்கெல்லாம் விழிப்பு வந்துவிட்டது சங்கருக்கு. இப்போதெல்லாம் இப்படித்தான், ஐந்து மணிக்கும் நான்கு மணிக்கும் விழிப்பு வருகிறது. அதற்குப் பின் கவர் ஓரமாகப் பாயில் புரண்டு புரண்டு படுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிப் படுக்கிறபோது மனது நிச்சிந்தையற்று அவைகிறது. எதிர்காலம் பெரிய கேள்விக் குறியாகத் தோன்றி மருட்டுகிறது. இப்படியே வேலை கிடைக்காமற் போய்விடுமோ என்ற பயம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் பயத்தில் உள்ளுக்குள் சுருண்டு போகிறான் அவன்.

அவன் மட்டும் தனி ஆளாக இருக்கிற பட்சத்தில் எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்வான். மரத்தடியில் ஒதுங்கிக் கூடக் காலத்தைத் தள்ளிவிடுவான். பிளாட்பார நிழலில் வாசம் பண்ணிவிடுவான். மூட்டை தூக்கிப் பிழைத்துக் கொண்டு விடுவான். படித்த எம். காம். படிப்பு இதற்குத்தானா பிரயோஜனப்படுகிறது என்கிற யோசனைக்குக் கூட இடமளிக்க மாட்டான். ஏனெனில், அந்த யோசனைக்கே இடமில்லாது உதைப்பு அவனை நெருக்கும். காலம் இடுக்கிப் பிடி போட்டு இறுக்கிக் கொண்டுவிடும். எந்தச் சிந்தனைக்கும் இடமற்றுப் பண்ணி விடும்.

ஆனால் இப்போது அவன் தனி மனிதனில்லை. அம்மாவையும் தம்பியையும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். தம்பி ரமணனைப் படிக்க வைத்தாக வேண்டும். இப்போது தான் பத்தாம் வகுப்பிற்கு வந்திருக்கிறான் அவன். அப்பா

போது ஆறாம் வருப்பில்தான் இருந்தான். முதல் வருடம் படித்துக் கொண்டிருந்த படிப்பு முழுதும் ஸ்காலர்ஷிப்பில் பரிபுஷ்தகங்களில் முடிந்தது. தன் படிப்புச் சம்பாவினை இவன் என்றுமே தொந்தரவு அப்படாவிடம் பஸ் கட்டணத்திற்குக் கூட அப்பாவிடம் போய் றதில்லை. சாதாரண வக்கீல் குமாஸ்தா சம்பளத்தில், சமையலறையை ஒட்டினை ஒரே அறையில், பாதி நாட்கள் வெறும் வற்றல் குழம்பிலும் கூட்ட அப்பளத்திலும் ஓடின குடும்ப நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டிருந்த தாலும், புத்திசாலியாக இருந்ததாலும், படிப்பு மிகச் சலபமாகவந்ததாலும் இவனது கல்லூரிப் படிப்பு அதிகச் செலவற்றிருந்தது. இவனும் நேரத்தை விணாக்காமல் இரண்டு மூன்று பள்ளி மாணவர்களுக்குக் கணக்கும் காமர்ஸும் நடத்தி, தன் செலவைச் சரிக்கட்டி விட்டிற்கும் ஒத்தாசையாக இருந்தான்.

அதனால் அப்பாவின் திடீர் மறைவு கூட அதிகம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை. அப்பாவிடம் வந்த பிடிப்புப் பணமும், அம்மாவின் நகைகளும் இந்த நாலைந்து வருடங் களும் உதவின. வேலைக்காக இவன் அலைந்த அலைச்சலை, ஈடு செய்தன. இனி பணமோ, விற்க வேறு நகைகளோ அற்றுப் போனதால் இவன் இன்னமும் தீவிரமாக வேலை தேடினான். மாலை நேரங்களில் நிறைய டியூஷன் எடுத்தான். பி.காம். மாணவர்கள்கூட இவனது மாணவர்களா தான். யினர், இடையிடையே ஆறு மாதம், நான்கு மாதம் என்று எந்த இடத்தில் வேலை கிடைத்தாலும் கணங்காமல் போய்ச் செய்துவிட்டு வந்தான்.

இவனைப்போல் தம்பி ரமணன் புத்திசாலியாக இருந் திருந்தால் இவனது கஷ்டமும் சங்கடமும் குறைந்திருக்கும். ரமணன் அப்படியில்லை. விளையாட்டுப் புத்தி போக வில்லை. பொறுப்புத் தெரியவில்லை. தன்னுடன் படிக்கிற வசதியான மாணவர்களின் சினேகிதத்தினால் தன்னையும் வசதி மிகுந்தவனாகவே காட்டிக்கொள்ள ஆசைப்பட்

டான். அவர்களுக்குச் சரியாகச் செலவு செய்ய விடுப்பப் பட்டான். நன்றாக உடுத்திக் கொண்டு போக நினைத் தான். தன்னை மாநிரி அவன் கூட்டுக்குள் ஒடுங்கிப் போய் விடக்கூடாது என்பதால் சங்கடம் அனேகமாக அவனுக்கு மறுப்புச் சொல்வதில்லை. தானாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிற போது பொறுப்புத் தெரியட்டும் என்று விட்டுவிட்டான். அதுவும் அந்த வயதில் ஏற்படுகிற சாதாரண. இயல்பான ஆசைகளை எப்படித் தப்பு என்று சொல்ல முடியும்? வேறு அனாவசியமான கெட்ட பழக்கங்களுக்கு ஆளாகாத வரை கண்டிக்கக் கூடாது என்கிற நிதானத்தில் இருந்தான்.

எப்போதுமே சங்கர் நிதானமானவன். நியாய உணர்வு கொண்டவன். சுயக்கட்டுப்பாடும் கண்ணியமும் மிகுந்தவன். அனாவசிய ஆசைகள் இல்லாதவன். நேர்மையற்ற முறையில் வேலை தேடிக் கொள்வதற்கு இஷ்டப்படாததாலும், நிச்சயம் தன் தகுதிக்கும், எம்.காம். முதல்வகுப்பில் தேறின சர்ட்டிபிகேட்டிற்கும் தகுந்த ஒரு நல்ல வேலையாகக் கிடைக்கும் என்று நம்பினான். கொஞ்சம் நாளாகலாம். சில சோதனைகள் ஏற்படலாம். அந்தச் சோதனைகளைச் சலபமாக வெற்றி கண்டுவிட்டால் பிறகு வாழ்க்கை வெற்றி மயமானதாக இருக்கும் என்கிற திடத்தில் நான்கு வருடங் களாக இதேபோல் போயிற்று.

அதிகாலையில் எழுந்திருப்பது, அம்மாவிற்கும் பக்கத்துப் போர்ஷன் சாம்புத் தாத்தாவிற்கும் பால் கவர் களை வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருவது அவன் வேலை. காப்பி குடித்த பிறகு காலார கடற்கரை காந்தி சிலை வரை நடந்துவிட்டுத் திரும்பும்போது மணி ஆறரை ஏழாகி யிருக்கும். இவன் வருகிறபோது சாம்பு தாத்தா வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து 'இந்து' படித்துக் கொண்டிருப் பார். இவனுக்காக 'வாண்டட்' காலம் பார்த்துக் குறித்துக் கொடுப்பார்.

"ஏன் சங்கர், உன் பர்ஸனாலிட்டிக்கும் படிப்பிற்கும் திறமைக்கும் நிச்சயம் நல்ல வேலையாக ஏதோ காத்துக்

கிடக்கிறாற் போல்தான் இப்படித் தள்ளிப்போறது. ரிஷப ராசிக்கு இப்போ குரு போறலை. கவலைப்படாதே. குரு பெயர்ச்சிக்கு அப்புறம் பாரேன், உனக்குப் பிரமாதமான எதிர்காலம் இருக்கு. கையில் பணம் சொல்ல முடியாத அளவிற்குப் புரளப் போறது. வீடு, கார், பங்களா எல்லாம் அமையப் போறது....."

சங்கர் அவர் மனத்தைப் புண்படுத்த இஷ்டப்படாத வனாகப் புன்னகை புரிவான். அந்தக் களையான வெள்ளை முகத்திற்குப் பற்களின் வரிசையும் உதட்டு விரிவும் தனியானதொரு கம்பீரத்தைக் கொடுக்கும். கண்களின் நீள நீளமான இமைகள் பார்வையைக் கனிவாகக் காட்டும். மஞ்சள் கலந்த பெண்மையின் நிறமில்லை அவன். சிவப்பாகக் காட்டும் வெண்மை. குளித்துவிட்டுத் துண்டால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தால் இன்னமும் சிவந்து போகும். நல்ல கறுப்பில் இயல்பான வளைவில் தேவை யான அடர்த்தியில் புருவங்கள். நீளமான நல்ல மூக்கு. அழுத்தமான முகவாய். ஆறடி உயரம். அவனைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் பெரியவருக்குக் கோபுலுவின் சித்திரத்தில் வருகிற பெரிய மனிதத் தோரணை மிகுந்த, பணக்காரக் கம்பீர இளைஞனின் ஞாபகம் வரும். மனசுக்குள்ளாகவே அவனுக்கு டை கட்டி, கோட்டும் சூட்டும் போட்டுப் பார்ப்பார், அது பொருந்திப் போகிற லயிப்பில் சில வினாடிகள் அந்த உருவத்தைப் பிடித்து இருத்திக் கொள்வார். இப்படி இருக்க வேண்டிய பிள்ளை எப்பிடி இருக்கிறது என்கிற ஆதங்கத்தில் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து வாஞ்சையாகக் கேட்பார்,

"என்ன சங்கர், சிரிக்கிறே?"

"இல்லை தாத்தா. அந்தக் குரு எங்கே இருக்கிறார் என்று சொல்லுங்களேன். பிடித்துப் பெயர்த்து நகர்த்தி விட்டாலது வருகிறேன்!"

கள்ளென்று கோபம் வரும் கிழவருக்கு. "உனக்கு இப்போ அப்படித்தான். தோன்றும். சங்கர், உன்னை

மாதிரி பிராக்டிகல் இளைஞர்களுக்கு நான் சொல்வதைக் கேட்டால் சிரிப்பு வரும். ஆனால் நான் ஜோசியம் சொல்லி இதுவரை யாருக்கும் பலிக்காமல் போனதில்லை. பொய் யானதில்லை. ஏன் தெரியுமா சங்கர்? ஜோசியம் பார்க்க நான் கைநீட்டிக் காலணாக் காசு வாங்கினதில்லை."

"ஐயோ, தாத்தா! நான் உங்க ஜோஸ்யத்தைக் குறை சொல்லலை. என் போதாத காலம் இப்படி இருக்கே என்று தான் வருத்தப்பட்டுக்கறேன்."

"பார்த்துக் கொண்டே இரு. உன் போதா கால மெல்லாம் ஒடிப்போய், போதின காலம் வரப் போகிறது. போதும், போதும்னு நீ அடிச்சுக்கப் போறே."

"வரட்டும் தாத்தா. உங்க வாய் முகூர்த்தம் அப்படியே நடக்கட்டும்."

"நடக்கும். அதோட உனக்கும் முகூர்த்த வேளை வரும்."

"அது ஒன்னு தான் பாக்கி...." என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே உள்ளே போவான் சங்கர்.

அன்றும் அதிகாலையில் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்தவன், பால் கவர்களை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, முகம் கழுவி, சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு, அம்மா கொடுத்த காப்பியைக் குடித்துவிட்டு வாக்கிங் போகக் கிளம்பினான்.

அம்மா தயங்கித் தயங்கி நிற்பதைப் பார்த்துக் கேட்டான். அப்படி நிற்கிறபோதெல்லாம் அம்மாவிற்கு எதுவோ தேவை என்பது இவனுக்குத் தெரியும். அந்த எதுவோ, பணம்தான் என்பதும் தெரியும். தன் எதிரில் அம்மாவை அப்படி நிற்க வைப்பதற்காக வருத்தப்பட்டான் தனக்கு வேலை கிடைத்துச் சம்பளப் பணம் கைக்கு வந்தால் பணம் முழுவதையும் அம்மாவிடம் கொடுத்து அவனைத் தாராளமாகச் செலவு செய்யச் சொல்ல வேண்டும். தன்

தேவைகளுக்குத் தான் அம்மாவின் எதிரில் நின்று பணம் கேட்க வேண்டும்.

"என்னம்மா வேணும்?"

"ஒண்ணுமில்லே சங்கர்..."

"இல்லே, சொல்லும்மா. என்ன வேணும்?"

"ரமணன் ஏதோ எக்ஸ்கர்ஷன் போகப் பணம் கேட்டிருந்தானாமே... உன்கிட்டே ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னான்."

ரமணனின் வகுப்பில் பெங்களூர், மைசூர், ஹட்டிஸ் எல்லாம் அழைத்துப் போகிறார்களாம். ஒரு வாரப் பயணத்திற்கு இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய் பணம் கேட்டிருந்தான். அவன் கேட்டுப் பத்து நாட்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூட மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தியிருந்தான். இருநூற்று ஐம்பது ரூபாய் என்பது இந்த மூன்று ஊர்களையும் சுற்றிப் பார்க்கக் குறைச்சல் பணம்தான். ஆனால் இவனுக்கு அது ஒரு பெரிய தொகை பணம் கட்ட நாளைதான் கடைசிநாள் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. இன்று மாலைக்குள் எப்படியாவது அந்தப் பணத்தைப் புரட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்த சங்கர், "நாளைக் காலைக்குள் எப்படியும் அவனுக்கு அந்தப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லும்மா கவலைப்படாமல் ஸ்கூலுக்குப் போகச் சொல்" என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினான்.

நினைவுகள் கட்டிப்போட, சில்லென்ற காற்று முகத்தைத் தாக்கி உடம்பைக் குளிர வைப்பதைக் கண்டுகூட உணராமல் காத்தி சிலை வரை நடந்து போய்த் திரும்பின போது வழக்கப்படி வாசல் நிண்ணையில் சாம்புத் தாத்தா கையில் செய்தித்தாளுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். இவன் வருவதைப் பார்த்ததும், இவனுக்காகவே காத்திருந்த மாதிரி ஆரம்பித்தார்.

"சங்கர், உன்னைத் தேடிக் கொண்டு ரத்தினத்தின் வீட்டு டிரைவர் காரைப் போட்டுக்கொண்டு இங்கே வந்திருந்தானப்பா."

சங்கர் தன் புருவங்கள் லேசாய்ச் சுருங்க, "அது யார் தாத்தா ரத்தினம்?" என்று கேட்டான்.

"என்னப்பா இது, ரத்தினத்தைத் தெரியாத மாதிரிக் கேட்கிறே? அவரைத் தெரியாத ஆள் கூட இருக்க முடியுமா?"

"அதான் நான் இருக்கேனே?"

"நீ மட்டும்தான் இருக்க முடியும். நீ தான் விசித்திரப் பிறவி ஆயிற்றே! ரத்தினம் இண்டஸ்ட்ரீஸ் தெரியாதா? அதன் மாணேஜிங் டைரக்டர் ரத்தினம்பா. ஆர். ரத்தினம்."

"அவரா? அவர் வீட்டு டிரைவர் ஏன் தாத்தா என்னைத் தேடிக்கிட்டு வரணும்?"

"நான் சொன்ன குரூப் பெயர்ச்சி இப்பவே வந்து விட்டது போல இருக்கு. அந்த டிரைவர் கையில் அட்ரஸ் எழுதி வச்சிட்டு விசாரிச்சான். இதுதானே வீடுன்னு கேட்டான். நான் ஆமாம்னு தலையாட்டி நீ வாக்கிங் போயிருக்கிற விஷயத்தைச் சொன்னேன். கொஞ்ச நேரம் காத்திருந்து பார்த்துவிட்டு, இந்த விஸிட்டிங் கார்டைக் கொடுத்து, "ஐயாவை வந்து பார்க்கச் சொல்லுங்க"ன்னு சொல்லிட்டுப் போனான்."

அவர் ஏன் தன்னை வந்து பார்க்கச் சொல்ல வேண்டும் என்பது புரியாமல் விலாச அட்டையை வாங்கிப் பார்த்தான் சங்கர். பால் வெள்ளை அட்டையில் பொன்றி எழுத்துக்கள்.

இவன் அந்த அட்டையின் விலாசத்தைப் படித்துப் பார்த்த பின்னர், அது பணக்காரர்கள் வசிக்கிற அந்தச் சந்தடியற்ற அமைதியான, கார் வசதி இருந்தால் மட்டுமே

போகக் கூடிய பகுதிக்கு எப்படிப் போவது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, பெரியவர் பேசினார்.

“என்ன யோசனை? இவங்களளாம் கூப்பிடறது என் பது சாதாரண விஷயமில்லை. ஒரு வேளை உனக்குத் தன் கம்பெனிகளில் ஏதாவது ஒன்றில் வேலை போட்டுத் தரப் போகிறாரோ என்னவோ? இப்படி யோசனை பண்ணிட்டு நிற்காமல், மடமடன்னு குளிச்சு, பளிச்சுனு டிரெஸ் பண்ணிக்கிட்டு, உன் சர்ட்டிபிகேட்ஸ் அடங்கினை ஸ்பைலையும் எடுத்துக்கிட்டுப் போ.”

அவன் அப்போதும் பேசாமல் நிற்கவே, அவர் குரலில் வேசாய் எரிச்சல் மிகுதியாகச் சொன்னார்.

“தீ எதுக்குத் தயங்கறேன்னு தெரியும். உள்ளே போய்ப் பாட்டிகிட்ட கேட்டு நான் வாங்கிக்கச் சொன்னேன்னு இருபத்தஞ்சு ரூபாய் வாங்கிட்டு, ஆட்டோ வச்சிட்டுப் போ. திரும்பி வர்றபோது நடந்தேகூட வந்துட வாம். நடைக்கு அசகுற ஆசாமி இவ்வே நீ.”

தெகிழ்த்து போய் அவன், “தாத்தா...” என்று ஆரம்பிச்சு, கிழவர் குறுக்கிட்டுச் சற்றே குரலை உயர்த்திச் சொன்னார்.

“ம்..... சீக்கிரம் கிளம்புப்பா. இந்த மாதிரிப் பெரிய மனுஷங்களைபெல்லாம் ஏழரை எட்டுமணிக்குள் பிடிச்சால் தான் உண்டு. இப்போ போய்த் தயங்கி நின்னுக்கிட்டு... எது செய்தாலும் நான் உனக்குச் சும்மா செய்யலை. நீயும் சும்மா வாங்கிக்கற ஆள் இல்லை. பின்னால் வட்டி போட்டு வாங்கிக்கறேன். அதனால் கவலைப்படாமல் கிளம்பற வழியைப் பாரு. போ... நல்ல வேளையாக இன்னிக்குத் திங்கட் கிழமை இல்லை. இவ்வேன்னால் காலைல ராருகாலம் வந்து தொலைச்சிருக்கும். புதன் கிழமைதான். பொன் கிடைச்சாலும் புதன் கிடைக்காதுன்னு சொல்லுவாங்க. தைரியமாகப் போயிட்டு வா.”

“தாங்கல் தாத்தா...” என்று அவரது இதயபூர்வமான உதவிக்கு வாயால் மட்டுமின்றி மனத்தாலும் நன்றி சொல்லிக் கொண்டே உள்ளே ஓடினான் சங்கர்.

2

ஆட்டோ ரிக்ஷாகூட நுழையத் தயங்குகிற சாலை அது. இருபுறமும் மரங்கள் அடர்ந்து கூடாரமாக நிழலை வீசிக்கிற சாலை. உள்ளடங்கிய விஸ்தாரமான பெரிய பெரிய பங்களாக்கள், பங்களாக்களை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிற அசோக மரங்கள், விசிநி வாழைகள், பசேல் என்று படுத்துப் புரளச் சொல்கிற புல் தரைகள். அதன் பின்னால் பங்களாக்களின் நீளத்திற்குச் சற்றும் குறையாமல் விமானம் மாதிரி நிற்கிற வெளிநாட்டுக் கார்கள். பழக்கத்திலேயே அந்த வெளிநாட்டுக் கார்களின் குட்டிகளாகத் தோற்ற மளிக்கும் பியட், மாருதிகள். ஒவ்வொரு வெளிவாசல் அருகிலும் விதைப்பாய்க் காக்கி உடையணிந்து நிற்கும் கூர்க்காக்கள். அவர்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த சிறிய மரக் கூண்டு அறைகள்.

அந்தச்சாலைக்கு முற்றிலும் அன்னியமாகத் தோன்றிய ஆட்டோ ரிக்ஷாலை விவாசத்திற்குச் சற்று முன்னதாகவே நிறுத்தச் சொல்லிக் கீழே இறங்கி நடந்து போனான் சங்கர். சாலையின் கடைசியிலிருந்த ஐந்து ஏக்கர் நிலப்பரப்பினுள் மரநிழலில் புதைந்திருந்த பங்களாவின் எதிரில் சற்று மலைப்புடன் நின்றான். ஒருவேளை விவாசம் தவறி, அட்டையைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்களோ என்று தோன்றியது. இந்த மாதிரி ஓர் இடத்திலிருந்து தனக்கு அழைப்பு வந்திருக்கும் என்பதே நம்பமுடியாததாக இருந்தது. ஒருவேளை, தன்னையே வரச் சொல்லியிருந்தாலும் எதற்காகச் சொல்லியிருப்பார்கள்? சாம்புத் தாத்தா சொன்ன மாதிரி வேலைக்காக இருக்குமோ?

அவனுக்குத் தன் எண்ணத்தில் சிரிப்பு வந்தது 'ஆமாம். வீட்டிற்குக் கூப்பிட்டு வேலை கொடுக்கப் போகிறார்களாக்கும்? அத்தனை முக்கியமான ஆள் பார், நான்!'

வாசல் கூர்க்காவை நெருங்கி விவாச அட்டையைக் காட்டினான். கூர்க்கா அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாலும் அந்தக் கண்ணியமான தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட மதிப்புடன் ஒரு நிமிடம் காத்திருக்கச் சொல்லி, தன் கூண்டு அறையி லிருந்து வீட்டிற்கு இன்டர்காமில் பேசுவீட்டு உள்ளே அனுப்பினான்.

சங்கர் அந்த நீண்ட சிமெண்ட் பாதையில் நடந்து சென்றபோது சிறிக்கொண்டு வந்த அல்சேஷனை ஒருவன் அதட்டி இழுத்துக் கொண்டுபோய்க் கட்டிவிட்டு, "நீங்க போங்க" என்றான். இவன் போர்டிகோவில் நின்றிருந்த படகுக் காரை கடந்து படியேறியபோது இன்னொரு இளைஞன் வெளியே வந்து வராந்தாவில் போடப்பட்டிருந்த கூடை நாற்காலியில் உட்காரச் சொன்னான். அது போல் அங்கே இன்னும் நாலைந்து பேர்கள் காத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய, இவனும் போய் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் உள்ளே போய்த் திரும்பினதும் அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு கடைசியில் இவன் அழைக்கப்பட்டான். இடது பக்கமிருந்த பெரிய குளிர்சாதன அறையின் எக்ஸ்கியூட்டிவ் மேஜைக்குப் பின்னால் சுழல் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தவருக்கு ஐம்பது வயது இருக்காது. தலை பளபளத்தது. நேராக உள்ளுக்குள் பாய்கிற பார்வையில் ஓர் அலட்சிய பாலனை புலப்பட்டது. தோற்றத்திலும் பேச்சிலும் பரம்பரைப் பணக்காரத்தனம் தெரிய, அவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை என்கிற மாதிரி அவனை எதிர் நாற்காலியில் உட்காரச் சொல்லிக் கேட்டார்.

"ஸோ... யூ ஆர் சங்கர். இல்லையா?"

இவன் நாற்காலி விளிம்பில் உட்கார்ந்து சொன்னான். "எஸ் ஸார்..."

அவர் ஒரு வினாடி அவனையே ஆழமாகப் பார்த்தார். அவனது முகத் தெளிவும் தோற்றமும் கம்பீரமும் திருப்தியாக இருந்தாலும், "நான் உன்னைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதையெல்லாம் வச்சு நீ வயசாவலனாக இருப்பாய் என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீயோ எவ் பிள்ளை வயசுக்குத்தான் இருக்கிறாய்" என்றார்.

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் அமைதியாக இருக்க, அவரே மேலே பேசினார்:

"உன்னைப் பற்றி என் பையன் என்னிடம் சொன்னான். அவன் கிளாஸ்மேட் யாருக்கோ நீ டியூஷன் எடுக்கிறாயாம். இப்போ அவன் ராங்க் வாங்கறானாம். என் பையன் கார்த்திக் படிப்பில் அத்தனை கெட்டிக்காரன் இல்லை. அதுவும் கணக்கில் ரொம்பவும் லீக். பின்னால் தொழிற்சாலைகளையும் நிர்வகிக்கப் போகிறவன் இப்போதே கணக்கில் முட்டாளாக இருந்தால் எப்படி? அதனால் அவனிடம் உன் கிளாஸ்மேட் யாரிடம் டியூஷன் படிக்கிறானோ, அவரிடம் நீயும் படியேண்டா என்றால், 'அந்த மாஸ்டர் பணக்காரப் பசங்களுக்கு டியூஷன் எடுக்க மாட்டாரப்பா' என்கிறான். அதற்காகத்தான் நானே உன்னிடம் நேரில் பேசலாமென்று அழைத்துக் கொண்டு வரச் சொல்லி டிரைவரை அனுப்பினேன். அது என்ன உனக்கு அப்படி ஒரு கொள்கை அப்பா? ஏன் பணக்காரப் பசங்களுக்கு டியூஷன் எடுக்க மறுக்கிறாய்?"

சங்கர் நிமிர்ந்து ஒரு வினாடி அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அந்தத் தோரணை அவனைக் கவர்ந்தது. பேச்சு மனசைப் பற்றி இழுத்தது. இந்தப் பேச்சுத்தான் இவரது வெற்றிக்குக் காரணம் என்று தோன்றியது. எதிரில் இருப்பவர்களை அடித்து நிறுத்தி ஒரு வார்த்தை மறுக்க விடாத பேச்சு. தங்களுக்குச் சாதகமாகவே முடிவை வைத்து

கொன்கிற ஆரம்பம். எத்தனை அனுபவமும் சாமர்த்தியமும் இருந்தால் இப்படிப்பட்ட பேச்சு வரும்?

அவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த ரத்தினம் ஒரு வினாடி அசந்து போனார். இப்படி நேருக்குநேர் அவரை யாரும் பார்த்தது கிடையாது. அந்தப் பார்வையின் மூலம் மனசைக் கொக்கி போட்டு இழுக்க முயன்றதில்லை. அவர் எதிரில் நிற்பவர்கள் அத்தனை பேரும் அவரது தயவிற்குக் காத்திருப்பவர்கள். அவரது உதவியை எதிர்பார்ப்பவர்கள். அதனால் குழைந்து கும்பிடு போடுபவர்கள். எப்போது இவன் பணக்காரப் பையன்களுக்கு டியூஷன் எடுப்பதில்லை என்கிற வைராக்கியத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அப்போதே அவன் வித்தியாசமானவன் என்பதைக் கணித்துக் கொண்டு விட்டார். இப்போது நேரில் பார்த்ததும் தன் கணிப்புத் தவறவில்லை என்பது உறுதியாகி, அவனது தெளிவான முகமும் தோற்றமும் இன்னமும் பிடித்துப்போக, 'இவனையே கார்த்திக் கிற்குப் பாடம் சொல்லித்தரச் சொல்லவேண்டும்' என்கிற தீர்மானம் அதிகமாக, அவர் மீண்டும் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"என்னாப்பா அப்படிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? பணக்காரப் பையன்களின் மீது உனக்கு ஏன் இத்தனை வெறுப்பு?"

அவர் தன்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விடக் கூடாது என்கிற எண்ணத்தில் சட்டென்று தொடர்ந்தான்.

"வெறுப்பு என்று ஒன்றுமில்லை சார். இது இல்லாத வனுக்கு இருக்கிறவன் மீது ஏற்படுகிற பொறாமை என்று நீங்கள் எண்ணிவிடக் கூடாது. பொதுவாகப் பணக்காரப் பையன்களுக்குப் படிப்பில் அக்கறை இருப்பதில்லை. வாழ்க்கையில் கொள்கைப் பிடிப்பு எதுவுமில்லை. உழைத்துச் சம்பாதித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்கிற அவசியமில்லை. அவர்களது அப்பாக்கள், அல்லது அப்பாக்களின்

அப்பாக்கள் சம்பாதித்து வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் அந்தப் பணத்தை எரித்துக் குளிர் காய்கிறார்கள். அதனால் அக்கறையும் பொறுப்பும் ஆர்வமும் அற்றவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு எவ்வளவு சொல்லித் தந்தாலும் ஏறப் போவதில்லை. வெறும் பணத்திற்காக மாரடித்துவிட்டுப் போக எனக்கு இஷ்டமில்லை. டியூஷன் சம்பாத்தியம் எனக்கு அவசியமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதிலும் இப்படித்தான் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்றிருக்கிறேன்."

அவன் பேசுவதைக் கேட்கக் கேட்க ரத்தினம் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். அவன் மீது ஏற்பட்ட பிடிப்பு அதிகமாகி, இவனிடம் படித்தால் நிச்சயமாகக் கார்த்திக் உருப்படுவான் என்று தோன்ற. அவர் ஒரு சின்னப் பெருமூச்சுடன் பைப்பைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அவனைப் பார்த்தார்.

"வெல், உன்னுடைய பேச்சும் வாதமும் நியாயமானதாக இருந்தாலும் என்னால் ஒத்துப் போக முடியவில்லை. எல்லாப் பணக்காரப் பசங்களும் இப்படித்தான் என்று முத்திரை குத்திவிட முடியாது அல்லவா? அதில் ஒரிரண்டு வித்தியாசங்கள் இருக்கலாமில்லையா? கார்த்திக் அந்த வித்தியாச வகையைச் சேர்ந்தவன். படிக்கிற ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆனால் படிப்புத்தான் ஏறவில்லை. உன்னைப் போன்ற புத்திசாலித்தனமும் பொறுப்பும் இலட்சியப் பிடிப்பும் கொண்ட யாராவது வழிகாட்டினால் அவன் உருப்படியானவனாவான் என்று தோன்றுகிறது. என் ஆசைக்காக அவனுக்கு இரண்டு மாதங்கள் டியூஷன் எடுத்துப் பாரேன். சரிப்படவில்லை என்றால் விட்டுவிடலாமே? இதை ஏன் ஒரு சாலஞ்சாக நீ எடுத்துக் கொண்டு முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கக் கூடாது?"

அந்த வார்த்தைகளும் தொனியும் சங்கரைச் சிந்திக்க வைத்தன. அதுவும் அவர் பந்தயம் என்றதும் அவன் ஒரு வேகம் பெற்றான். ஏன் இவரது சாலஞ்சைச் சந்திக்கக்

கூடாது?" என்கிற எண்ணம் ஏற்பட்டது. இவருக்குத் தன் பையன் படித்து முன்னேறவேண்டும் என்கிற ஆசை மனப் பூர்வமாக இருக்கிறது. மற்றப் பணக்கார அப்பாக்களைப் போல் இவர் தொழிலை மட்டுமே கவனிப்பவராக இல்லை. கூடவே குடும்பப் பொறுப்பையும் உணர்ந்தவராக இருக்கிறார். தன் பையன் படிக்கிறானா என்று கவனிக்கிறார். அவனது படிப்பை உணக்குவிக்க நினைக்கிறார். இந்த உணக்கத்திற்குத் தன் துணையை எதிர்பார்க்கிறார். இப்படிப் பட்டவருக்கு உதவி செய்வதில் என்ன தப்பு? இவரே சொல்கிற மாதிரி இரண்டு மாதங்கள் பாடம் நடத்திப் பார்க்கலாம். பையன் ஒழுங்காகக் காற்றுக் கொள்கிறவனாக இருந்து, ஆர்வம் குறையாமலிருந்து, மரியாதை தவறாதவனாகவும் இருந்தால் மேலே தொடரலாம். இல்லாவிட்டால், 'சாரி சார்' சொல்லி விட்டுவிடலாம்.

அவன் யோசிப்பதற்குள் அவர் அவசரப்பட்டார். அவனைத் தன் முடிவிற்கு இணங்க வைப்பதில் துடிப்பாக இருந்தார். அதனால், "இன்னும் என்ன யோசனை? இதற்கு மேலும் தயங்குகிற பட்சத்தில்..." என்றார்.

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் சங்கர் பேச ஆரம்பித்தான். "இல்லை சார், தயக்கம் எதுவும் இல்லை. படிப்பில் ஆர்வம் இருந்து சொல்லிக் கொடுக்க மறுத்தால் அது தப்பு. அதனால் நீங்க சொன்ன மாதிரி இரண்டு மாதங்கள் நடத்திப் பார்க்கிறேன். சரிப்பட்டால் மேலே தொடருகிறேன்."

"குட்... தட்ஸ் இட் குட். என் எண்ணத்திற்கு மதிப்பளித்து நீ உன் பிடிவாதத்தைச் சற்று விட்டுக் கொடுத்ததற்கு நன்றி சங்கர். தினமும் சாயந்திரம் ஐந்து மணிக்கு அவன் காலேஜிலிருந்து வந்த உடனே உனக்குக் கார் அனுப்பச் சொல்றேன். ஐந்திலிருந்து ஏழு வரை நீ டியூஷன் எடுத்து முடித்தால் திரும்பக் கொண்டு போய் விட்டுவிட ஏற்பாடு செய்கிறேன். இதற்கான டியூஷன் ஃபீஸாக மாதம் ஆபிரம் ரூபாய் தரச் சொல்கிறேன். என்ன?"

அவர் மணியழுத்தி முதலில் சந்தித்த இளைஞனை அறைக்குள் வரவழைத்தார். ஒரு கவரில் ஆபிரம் ரூபாய் போட்டுக் கொண்டு வரச் செய்து அதை சங்கரிடம் நீட்டினார். எழுந்து நின்று அதைப் பணிவாக வாங்கிக் கொண்ட சங்கர், "ஏன் சார், முதலில் என் ஸ்டூடண்ட் என்ன வகுப்பு படிக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை. எப்படி இருப்பார் என்பது தெரியவில்லை. அதற்குள் பணத்திற்கு என்ன அவசரம்?" என்றான்.

"இதோ, கார்த்திக்கை வரச் சொல்கிறேன்" என்றவர் இண்டர்காம் பொத்தானை அழுத்தினார்.

"கார்த்திக், கம் டு மை ரூம் இமீடியட்லி" என்பதை அழுத்தமான குரலில் சொன்னார்.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் அறைக்குள் நுழைந்த அந்தப் பதினைந்து வயதுப் பையன் எல்லாப் பணக்காரப் பையன்களையும் போல் தலை மயிரை நிறைய வளர்த்து. நவீன பாணியில் வெட்டி விட்டுக் கொண்டு, சாயம் போன டெனிம் பாண்ட்டும், மேலே 'Power' என்று எழுதப்பட்ட வெள்ளை பனியனும் போட்டிருந்தான். கழுத்தில் மெலிசாகச் சங்கிலி தொங்கிற்று. முகமும், கண்களும் துறுதுறு வென்று அலையாமல் சற்று நிகரானமாதே காண்ப்பட்டன.

"இவன்தான் கார்த்திக். பிளஸ்டு படிக்கிறான். கார்த்திக், இவர் நீ சொன்ன டியூஷன் மாஸ்டர். மிஸ்டர் சங்கர். உன் ஆசைப்படியே இவரை உனக்குப் படிப்புச் சொல்லித் தர ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறேன். உனக்கு டியூஷன் எடுக்க அவ்வளவு கலபமாக இவர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. நீ சொன்ன மாதிரிப் பணக்காரப் பையன்கள் படிக்க மாட்டார்கள். தன் தேரமும் வீணாகும் என்ற அபிப்பிராயத்தில்தான் இருந்தார். இப்பொழுதும் முழு மனதோடு அவர் ஒப்புக் கொண்டு விடவில்லை. இரண்டு மாதங்கள் பார்க்கிறேன், சரிப்பட்டால் தொடர்ந்து எடுக்கிறேன் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார். அதனால் அவரை மேலே

சொல்லிக் கொடுக்க வைப்பது உன் கையில் இருக்கிறது. என் கடமையை நிறைவேற்றி விட்டேன். இனி உன் பொறுப்பு."

கார்த்திக் மௌனமாக சங்கரைப் பார்த்துச் சிரித்தானே தவிர, 'இல்லைப்பா. நான் நன்றாகப் படித்து, இவரிடம் நல்ல பெயர் வாங்கி, இவரையே எனக்குக் கடைசி வரை டியூஷன் எடுக்கும்படி செய்கிறேன்' என்று உறுதிமொழி எதுவும் தரவில்லை.

அவன் அப்படித் தரவேண்டும் என்பதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த ரத்தினம், சங்கர் இரண்டு பேருமே ஏமாந்து போனது முகத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரிய, அதில் எரிச்சல் அடைந்த ரத்தினம் சற்று அதட்டலாகவே கேட்டார். "என்ன கார்த்தி பதிலே சொல்லலை...."

அவன் திடுக்கிட்ட மாதிரி அவரைப் பார்த்து, "சரி டாடி" என்றான்.

"என்ன சரி?"

"எல்லாம் படிக்கிறேன்."

"அது மட்டும் போதாது. இவரிடம் நல்ல பெயரும் எடுக்கணும்."

"சரி."

"நீ போகலாம்" என்று அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பிய ரத்தினம், முதல் முறையாக நாற்காலியை விட்டு எழுந்து கை நீட்டினார். "ஸோ, தாங்க்யூ ஸோ மச் சங்கர்."

"தாங்க்ஸ் சார்."

இவனும் கைகுலுக்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு வெளியில் வந்தபோது வாசலில் யாருமில்லை. வராந்தா வெறிச் சோடி முழு அமைதியில் கிடக்க, இவன் போர்ட்டிகேர படிகளில் மெல்ல இறங்கினான். சற்றுத் தள்ளிப் புரட்டை தரையை ஒட்டி இரண்டு இளம் பெண்கள் கிரிக்கெட்

விளையாடினது கண்ணில் பட்டது. இவன் அதைக் கவனிக் காதவனாகத் தலைகுனிந்து வெனிவாசல் கேட்டை நோக்கி நடந்தபோது பின்னாலிருந்து வந்த பந்து பளீரென்று அவன் முதுகைத் தாக்கிவிட்டுப் புல் தரையில் உருண்டது.

இவன் வலி பொறுக்க இயலாதவனாகக் குனிந்து வலது கையை வளைத்து, பந்து பட்ட இடத்தில் முதுகைத் தடவ முயன்றபோது, சற்றுத் தூரத்தில் ஸ்டம்புகளின் அருகில் நின்று, பந்தை அடித்த அந்தப் பெண், கையிலிருந்த மட்டையை மிக அலட்சியமாகப் பிடித்தபடி, பந்து அவன் முதுகைத் தாக்கியதன் செய்கைக்குச் சிறிதுகூட வருத்தப் படாதவனாக ஓர் அதிகாரத் தொனியில் கட்டளை யிட்டாள்.

"ஏய் மிஸ்டர், அந்தப் பந்தைக் கொஞ்சம் எடுத்துத் தரோ பண்ணுங்க."

சொல்ல முடியாத ஆந்திரத்திலும், எரிச்சலிலும் சரே வென்று திரும்பினான் சங்கர். அவள் நின்று கொண்டிருந்த தோற்றமும், பாவனையும் அதட்டலும் கூடவே பளிச் சென்று கண்களைத் தாக்கின அழகும்...

"திமிர், அத்தனையும் பணக்காரத் திமிர்!"

மேற் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்ட சங்கர், தன் வலையைப் பொருட்படுத்தாமல் நிமிர்ந்து புல் தரையில் நடந்த அந்த சிவப்பு கார்ப் பந்தை எடுத்தவன் ஒரு வினாடி நின்று அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"உனக்கு மட்டும்தான் இந்தத் திமிர் இருக்குமோ? எனக்கு இருக்காதோ?"

அவன் பந்தைத் தன்னிடம் வீசப் போகிறான் என்று அவன் எதிர்பார்த்து நிற்க—

சங்கர் கையை உயர்த்திப் பளாரென்று பந்தைக் கால்பவுண்ட் கவருக்கு வெளியில் வீசி எறிந்துவிட்டு,

“போய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்பதை அவன் காதுவிழுக்கிற அளவில் கத்திச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் நடக்க—

கோபம் மூச்சுக் காற்றில் சீற்றமாய் வெளிப்பட அப்படி நின்றுகொண்டான் குமாரி திய்யா ரக்தினம்.

3

அந்தப் பெரிய பச்சைப் புல்வெளி மீண்டும் ஒரு பிடிப் புல்லை இழந்தது. திய்யாவின் நீளநீளமான விரல்கள் புல் பிடுங்குகிற வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்க, வாய் சரமாரி பொழிந்தது. அவளது படபடப்பையும், கோபத்தையும் பார்த்த ஷைலாவிற்குச் சிரிப்பு வந்தது. சிரமப் பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். சிரித்தால் அவ்வளவுதான். திய்யா பிடித்து எடுத்து விடுவாள். இன்னமும் சுறுசுறு வென்று கோபம் வரும். வார்த்தைகள் காந்தும். ஏற்கனவே வெய்யிலில் கிரிக்கெட் ஆடியதிலும் சற்றுமுன் அந்த இளைஞன் பந்தை வெளியில் வீசிவிட்டுப் போனதிலும் சிலந்து கிடக்கிற முகம் இன்னமும் சிவக்கும்.

“ஏய், என்ன நிமிரா? அப்படிச் சிரிக்கிறே?” என்று முறைத்துக் கொண்டு விட்டாளானால் நாளைவிருந்து கண்ணாளுக்குக் கார் விபீட்டி கிடைக்காது. காண்மன் காப்பியும், டிபனும் நின்று போகும். பைசா செலவின்றிப் போகிற டிரைவ் இன்னும் சினிமாக்களும் கத்தரிக்கப்பட்டு விடும். அதைவிடச் சிரிக்காமல் இருப்பதே சிலாக்கியம் என்ற முடிவிற்கு வந்த ஷைலா மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“யார் திய்யா அது? நீ கேட்புமுறமும் பந்தை எடுத்து வெளியில் வீசிவிட்டுப் போறான்?”

“எந்தக் கொம்பனோ. யார் கண்டது? அப்பாவிடம் வந்து விட்டுப் போகிற ஆயிரம் பேர்களில் ஒருத்தனாக

இருக்கும். ஏதாவது வேலை கேட்டு ஆப்ளிகேஷனுக்கு வந்திருப்பான். நிமிரைப் பார். ஆஜானுபாகுவாய் அழகா யிருந்தால் மட்டும் போதுமா? அறிவு வேணாம்? அடக்கம் வேணாம்? என்னவோ ராஜா வீட்டுப் பிள்ளை மாதிரி நடந்துக்கறானே? இப்பவே போய் அப்பாவிட்டே கேட்க வாம் வாடி, அவன் யானுன்னு. ஏதாவது வேலை வேலை கேட்டு வந்திருந்தால்... அப்பாவை விட்டே அவனது அப்ளிகேஷனைக் கிழிச்சுப் போடச் சொல்றேன்.”

திய்யா கிரிக்கெட் மட்டை, ஸ்டம்புகள் எல்லாவற்றையும் அப்படியே அங்கேயே போட்டாள். தோட்டக் காரனை கூப்பிட்டு, “இதையெல்லாம் கொண்டுபோய் என் ரும்ல வைடா” என்றாள்.

தோட்டக்காரனுக்கு அவளது அப்பாவின் வயதிற்கு கும். அவன் கை தட்டிக் கூப்பிட்டதும் ஒடி வந்தான். அந்த ‘டா’ வைப் பொறுத்துக் கொண்டான். அவளின் கட்டளைக்குப் பணிந்து கிரிக்கெட் மட்டையையும், ஸ்டம்புகளையும் எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போவதைப் பார்க்க ஷைலாவிற்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. திய்யாவின் மீது உள் மனசிற்குள் ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

இதுபோல் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாமல் திறையச் சந்தர்ப்பங்களில் ஷைலா திய்யாவை வெறுத்திருக்கிறாள். அவளது அகங்காரமும் அவட்சியமும் நிமிரான போக்கும் கோபத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இவளையே எத்தனையோ முறை எடுத்தெறிந்து பேசியிருக்கிறாள். ஆனாலும் தேவைகள் நெருக்கும்போது திய்யா உதவி செய்வதால் கண்டிக்கிற சக்தியைக்கூட இழந்திருக்கிறாள்.

திய்யாவிற்கு அவளை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசக் கூடாது. அபிப்பிராய பேதத்தை வெளியிடக் கூடாது. அவள் எண்ணத்திற்கு மாறான எண்ணம் இருக்கக்கூடாது. அவள் நிஷ் என்றால் நிற்க வேண்டும். உட்கார் என்றால் உட்கார் உட்கார்ந்துவிட வேண்டும். உட்கார் என்றால்

உடனே உட்கார்ந்துவிட வேண்டும். ஒரு நிமிடம் தாமதமாக உட்கார்ந்தாலும் கோபம் வரும். 'நான் சொல்றேன் அதுக்கப்பறம் தயங்கிட்டுத்தானே நின்னே?' என்று ஒரு வார்த்தைக்குமேல் பேசாமல் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போவான். பின்னர் அவளாகவே வந்து பேசுவான்.

அப்போது தன் பிடிவாதத்தை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டான்.

"இதப் பாரு மைத்ரேயி, இனிமேல் நான் என்ன சொன்னாலும் உடனே கேட்டுடனும். அப்போதான் எனக்கு உன்னைப் பிடிக்கும், என்ன?"

மைத்ரேயி என்கிற அந்தப் பெண் வேறு வழியின்றித் தலையாட்டும். இந்த ஒரு வாரமாகத் திவ்யாவினால் ஒதுக்கப்பட்டு, திவ்யாவிற்குப் பயந்து மற்றவர்களும் அவளைத் தனியாக விட்டு விலகிச் சென்ற தவிப்பு பய முறுத்த வேறு வழியின்றித் தலையாட்டுவாள். மைத்ரேயி மட்டும்தான் என்றில்லை. கல்லூரியில் லெக்சரர்களும் புரொஃபசர்களும் பிரின்ஸ்பாலும்கூடத் திவ்யா என்றால் பாரபட்சமாகத்தான் நடந்து கொள்வார்கள். அதற்குக் காரணம் கல்லூரி நன்கொடையாளர்களின் பட்டியலில் ரத்தினத்தின் பெயர் முதலில் இருத்ததுதான்.

கல்லூரியில் மட்டுமின்றி வீட்டிலும் திவ்யா அப்படித் தான் நடந்து கொண்டாள். எதற்கும் அவளுக்கு முதலிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்பாவானாலும் அவள் பேச்சை மீறக் கூடாது.

ரத்தினம் அனேகமாக மீற மாட்டார். ஒரே பெண்—அம்மா இல்லாத பெண். அந்த அடத்தையும் பிடிவாதத்தையும் தவிர்த்துப் பார்த்தால், நல்ல பெண் என்பதால் அவளது விருப்பத்துக்கு மாறாக ஒரு வார்த்தை சொல்ல மாட்டார்.

அப்போதும் அந்த நம்பிக்கையில்தான் அவரது அறைக்கதவைத் தடாலென்று திறந்துகொண்டு உள்ளே

நுழைந்தாள் திவ்யா. அறை வாசலில் தயங்கி நின்ற ஷைலாவையும், "வாய்!" என்று கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் அப்பாவின் எதிரில் நின்றாள்.

மிகத் தீவிரமாக யாருடனோ டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தார் ரத்தினம். இவன் வேகமாக உள்ளே நுழைவதைப் பார்த்ததும் உட்கார்ச் சொல்லிக் கை காட்டினார்.

ஆனால் திவ்யா உட்காரவில்லை. டெலிபோன் பொத்தானை அழுத்தித் தொடர்பைத் தற்காலிகமாகத் துண்டித்து விட்டுச் சொன்னாள், "முதல்ல நான் சொல்றதைக் கேட்டுட்டு அப்பறம் டெலிபோன் பேசுங்கப்பா."

"ஐயையோ! பாம்பே காலம்மா. எஸ்.டி.டி. லைன் கிடைக்கிறதே கஷ்டம். ரொம்ப முக்கியமான பிஸினஸ்டாக். இப்படிக்கப் பண்ணிட்டியே?"

அவர் தன் கோபத்தைக் காட்ட இயலாதவராக அடக்க முயன்றபடி பேசுவதைப் புரிந்து கொண்டு ஷைலா பயத்துடன் தள்ளி நிற்க, அவரது கோபத்தைச் சிறிதும் லட்சியம் பண்ணாதவளாகச் சொன்னாள் திவ்யா. "பிஸினஸ் எல்லாம் கிடக்கட்டும்ப்பா. அதைவிட முக்கியமாகப் பேசணும்னு நான் வந்திருக்கேன்."

"சரி, உட்கார்ந்து சொல்லு."

"உட்காருவதெல்லாம் அப்புறம். இப்போ வந்துட்டுப் போறானே, அவன் யாரு?"

"யாரைக் கேட்கிறே நீ? என்னைப் பார்க்க நிறையப் பேர் வந்தாங்களே?"

"நிறையப் பேரை நான் கேட்கலைப்பா. கடைசியா உயரமா ப்ரௌன் கலர் செக்டு ஷர்ட் போட்டுக்கிட்டு வந்தானே அவன் யாரு?"

"ஓகோ! நீ சங்கரைச் சொல்றியாம்மா?"

"சங்கரா அவன் பெயர்?"

"ஆமாம்."

"எதுக்காக வந்தான்? உங்ககிட்டே ஏதாவது ஆப்ளி கேஷன்?"

"நோ நோ அவன் கிட்டேதான் நான் ஒரு ஆப்ளி கேஷன் கெட்டேன்."

"அவன் கிட்டே நீங்க ஆப்ளிகேஷன் கெட்டங்களா? ஏம்பா பொய் சொல்றீங்க?"

"பொய் இல்லைம்மா நிஜம். சத்தியமான நிஜம்."

அயர்ந்து போனான் அவன். அதனால்தான் அந்தனை திமிராகத் தன் பந்தைத் தூக்கி வெளியில் எறிந்து விட்டுப் போனானோ என்று தோன்றியது. தன் அப்பாவே அவ னிடம் உதவி கேட்டதில் ஏற்பட்ட மண்டைக் கனமோ? அப்படி என்ன உதவி கேட்டிருப்பார் அப்பா அவனிடம்?

"ஏம்பா, அவன் கிட்டே உங்களுக்கு அப்படி என்ன உதவிப்பா தேவைப்படுது?"

"எனக்கு இல்லைம்மா. கார்த்திக்கிற்குத்தான் உதவி. அவனுக்காக நான் கேட்டுக் கொண்டேன்."

"கார்த்திக்கிற்கு உதவி என்றால் அவன் கேட்டுக் கறான். அவனுக்காக நீங்கள் ஏன் கேட்க வேண்டும்?"

"கார்த்திக் கேட்டால் அவன் ஒப்புக் கொண்டே இருக்க மாட்டான் அம்மா. நான் கூப்பிட்டுக் கேட்கவே, தட்ட முடியாமல் சரின்னு சொல்லிவிட்டுப் போயிருக் கிறான்."

"நல்ல திமிர் பிடிச்ச ஆசாமியப்பா."

"திமிர் இல்லைம்மா. அதற்குப்பெயர்தான் லட்சியம்."

"பெரிய லட்சியம், அப்படி என்னப்பா லட்சியவாதி அவன்?"

"பணக்காரப் பசங்களுக்கு டியூஷன் எடுக்க மாட் டேன்ற வைராக்கியத்தோட இருக்கானேம்மா அது பெரிய விஷயமில்லையா? பணக்கார இடம் கிடைக்குமா, சப் ஜெக்ட்டிற்கு முன்னூறு நூறூறு என்று பிடுங்குவோ மான்னு மற்றவங்க காத்திருக்க, இவன் மட்டும் பணக் காரப் பசங் படிக்கமாட்டாங்க, அவங்களுக்குப் பொறுப்புக் கிடையாது. அதனால் டியூஷன் எடுக்க மாட் டேன்னு பிடிவாதம் பிடிக்கிறான்னால் அது லட்சியமில்லை யாம்மா!"

"ஓஹோ! டியூஷன் மாஸ்டரா? அதுக்கா இந்தனை திமிர்? ஏம்பா அவன் சொன்னதையெல்லாம் அப்படியே நம்பிட்டங்களா? இதெல்லாம் ஒரு ஸ்டண்ட் அப்பா. இப்படிச் சொல்லி, 'பெரிய இடம்; கெஞ்சினாங்க. சரின்னு ஒப்புக்கிட்டேன்'னு வெளியில் சொன்னிவிட்டுப் போற வழி."

"இல்லைம்மா, நீ சொல்றது வேற யாருக்கும் பொருந்த வாம். ஆனால் இவனுக்கு இல்லை. வெரி டிஸண்ட் அண்ட் எ ஹானஸ்ட் பாய்!"

"எதுவானாலும் அவன் இந்த வீட்டிற்குள் நுழைஞ்சு கார்த்திக்கிற்கு டியூஷன் எடுக்கல்லே."

அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போய் அவளைப் பார்த் தார் ரத்தினம். "என்னம்மா சொல்றே? அவன் டியூஷன் எடுக்கலையா? எடுக்கமாட்டேன்னு சொல்லிட்டுப் போனானா?"

"அவன் என்னப்பா சொல்றது? நான் சொல்றேன்! அவன் எடுக்கலைன்னு. இவனை விட்டால் வேற நல்ல ஆளே கிடைக்க மாட்டாங்களா என்ன? வாட் ஈஸ் ஹி? வெச்சரரா இருக்கானா, இல்லை டெமாண்ட் ரேட்டரா?"

"இல்லைம்மா. எம்.காம் முடிச்சிட்டு வேலை தேடிட்டி ருக்கான். வேலை கிடைக்காததால் டியூஷன் எடுத்துச்

“இல்வேப்பா, கார்க் பந்து.”

“மை குட்டினல்! கார்க் பந்து—அதுவும் ஷாட் அடிச்சதா சொல்றே! முதுகில் போய் விழுந்தால் அந்த வேகத்தில் எவ்வளவு வலிக்கும்னு தெரியாதா? இட்டேபோய், “அடி பட்டுதா? ஐயம் ஸாரி”ன்னு ஒரு வார்த்தை மரியாதைக்குக் கூடச் சொல்லாமல், பந்தை எடுத்துப் போடுன்னு அதட்டினால் எவன்மா எடுத்துப் போடுவான்? அவன் நிலையில் நானாக இருந்தாலும் பந்தை எடுத்து வெளியில்தான் வீசியிருப்பேன்.”

அவர் அப்படிப் பேசியதில் முற்றிலும் ஏமாற்றமடைந்தாள் திவ்யா. வழக்கப்படி தன்னை அனுசரிக்காதது ஆச்சரியமாகக் கூட இருந்தது. ஒரே சந்திப்பில் அப்பா அவனை லட்சியவாதி என்பதும், அவன் பக்கம் பரிந்து பேசுவதும்—இன்னும் கார்த்திக்கிற்கு டியூஷன் எடுக்கத் தினம் தினம் வந்து அப்பாவைச் சந்தித்து அவரது அன்பை இன்னமும் கவர்ந்துகொண்டு விட்டால்? கூடாது. அதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. இனி அந்த சங்கர் இந்த வீட்டுப் படி மிதிக்கக் கூடாது.”

மனதிற்குள் தீர்மானித்து, செயல்படுகிற வழியில் இறங்கினாள்.

“என்னப்பா நீங்க கொர்ட்டில் வக்கீல் பேசற மாதிரி பேசறீங்க? அவன் பக்கம் சப்போர்ட் பண்ணீங்க?”

“ஏம்பா, நான் லா கிராஜுவேட்டுங்கறதை மறந்துட்டியா? பெரிய லாயராகணும், அப்புறம் நீதிபதியாகணும்னு ஆசைப்பட்டு, கடைசியில் அப்பாவோட தொழிற்சாலைகளை நிர்வகிக்குற இடத்திற்கு வந்துவிட்டதால் படிச்ச சட்டம் மறந்தா போவீடும்? நான் யார் பக்கமும் சப்போர்ட் பண்ணலை. நியாயம் எதுவோ, அதைச் சொல்றேன்.”

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி. இனிமேல் அவன் இந்த வீட்டுப் படியை மிதிக்கக் கூடாது”—அவள் அதை

ஒரு கட்டளையாகச் சொல்ல, நிதானமாகவும் அதே சமயம் அழுத்தமாகவும் சொன்னார் அவர்:

“ஸாரிம்மா, சின்ன விஷயத்தைபெல்லாம் பெரிசு படுத்தினால் அதனால் பாதிக்கப்படப் போறது நீயோ, நானோ இல்லை, கார்த்திக்தான். அவனை எப்படியாவது பாஸாக்கிக் காலேஜுக்குள் நுழையும்படி செய்யணும்னு கவலைப்பட்டு நல்லா சொல்லித் தரக்கூடிய ஒரு டியூட்டரைத் தேடிப் பிடிச்சால் நீ இப்படிப் பேசக் கூடாது. உனக்கு அவனைப் பிடிக்கவேன்னா அவன் டியூஷன் எடுக்க வரற நேரத்துக்கு உன் அறையை விட்டு வெளியே வராதே. அல்லது வீட்டிலேயே இருக்காதே. அவன் கண்ணில் படாமல் இருக்க எத்தனை வழி, இடம் இல்லை? கலபமாக அவனைத் தவிர்ப்பதை விட்டுவிட்டு இப்படியா முரண்டு பிடிப்பது?”

“அப்படினா அவன்தான் கார்த்திக்கிற்கு டியூஷன் எடுப்பான்?”

“நல்ல புத்திசாலியாகத் தெரியறான். எடுத்துட்டுப் போகட்டுமேம்மா?”

“நான் சொன்னதை நீங்க ஏத்துக்கப் போறதில்லே?”

“தப்பு இருந்தால் நீ சொல்றதை ஏற்றுக்கலாம். ஆனால் அவன் எந்தத் தப்பும் பண்ணலையேம்மா!”

“ஆல் ரைட் அவனே டியூஷன் எடுக்கட்டும்” என்று தன் அறைக்குத் திரும்பிய திவ்யாவின் முகம் ரத்தமாகச் சிவந்து கிடந்தது. பற்களை இறுகக் கடித்துத் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முயன்றவள் ஷைலஜாவிடம் சொன்னாள்.

“ஒரே நாள் பார்த்தவனுக்காக இத்தனை பரிசிறார் இல்லை அப்பா? அவன் புத்திசாலியாம். நல்லவனாம். தப்பு எதுவும் பண்ணலியாம். இப்படிச் சொன்னதற்கு இந்த

அப்பாவை வருத்தப்பட வைக்கிறேனா இல்லையா பார் ஷைலு... இனி என் நம்பர் ஒன் எதிரி இந்தச் சங்கர்தான்!"

அந்த நேரத்தில் திய்யாவின் முகத்தையும், அந்த அதித அழகு கோபத்தால் சற்றே குருரமானதையும், தொடர்ந்து செய்த சபதத்தையும் பார்த்தபோது ஷைலஜா விற்குப் பொன்னியின் செல்வனில் தான் படித்த நந்தினியின் ஞாபகம் வந்தது. ஆதித்த கரிகாலனைப் பார்க்கிற பார்வை யும் கல்வியின் வர்ணனைகளும் நினைவிற்கு வர—

தன் சபதத்தில் ஜெயிக்க திய்யா எதையும் செய்யத் தயாராகி விடப் போகிறாளோ என்கிற பயம் தோன்ற எதுவும் பேசாமல் மெனமனமாள் அவள்.

4

முதுகில் விவப்பாகக் கன்றிப் போன இடத்திற்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொண்டே சங்கரைக் கேட்டாள் நாகவட்குமி அம்மாள்:

"இந்த அளவிற்குக் கன்றிப் போகும்படி எப்படிடா அடிபட்டது?"

அம்மாவின் கேள்விக்கு ஒரு வினாடி பதில் சொல்ல வில்லை அவள். சட்டென்று தன் முதுகில் பந்தால் அடித்த பெண் நினைவிற்கு வந்தாள். வயசு பத்தொன்பது, இருபது இருக்குமா? குதிர் மாதிரி வளர்ந்துவிட்டு, கிரிக்கெட் விளையாடுகிறாளாம். கிரிக்கெட்! அத்தனை லட்சணமான முகத்திற்குக் கொஞ்சம்கூடப் பொருந்தாததாக என்ன ஓர் ஆண்பிள்ளைத்தனம்! அந்த முகத்திற்கும் பளபளவென்ற நிறத்திற்கும் பெண்மையின் மென்மை சேர்ந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்! சிறிதுகூட மேன்மையற்ற அகங்காரம், திமிர், பணத் திமிர்! எப்படிக்கூப்பிட்டாள்? ஏய் மிஸ்டர் அந்தப் பந்தை எடுத்துத் தீரோ பண்ணுங்க!"

ஒரு வேலைக்காரனை அதட்டுகிற மாதிரி அல்லவா அதட்டினாள்! முதுகில் அடிப்பதையும் அடித்துவிட்டு அதற்காகச் சிறிதும் கவலையோ, வருத்தமோ படாமல், ஏய் மிஸ்டராமே! நான் என்ன அவள் வீட்டு நாயா மாடா? பெண் பெண்ணாக இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட அகங்காரமும் கர்வமும் பிடிப்பதற்குக் காரணம் பணம். அவள் நினைத்தால் போகி பண்டிகைக்குக் கரன்சி நோட்டால் நெருப்புப் பற்றவைத்துத் தப்பட்டை அடிக்கலாம். காயலாம். இவள் என்ன, இவளது பேத்திக்குப் பேத்தி கூடப் பணத்திற்குச் செலவு தேடுகிற வர்க்கமாக இருப்பாளே தவிர, செலவிற்குப் பணம் தேடுகிற வர்க்கமாக இருக்க மாட்டாள்.

நிச்சயமாக அவள் ரத்தினத்தின் பெண்ணாக—அதுவும் ஒரே பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்! முகத்தில் சாயல் தெரிகிறது! அதே நிறம், பார்வை. ஆனால் அப்பாவைப் போன்ற நிதானமும் அமைதியும் இல்லை. அந்த அடக்கம் வராது. கார்த்திக்கூடப் பயந்த சபாவமுள்ளவனாகத் தெரிகிறான். இவளைப் போன்ற அடங்காப்பிடாரியாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வேளை இவள் குணத்தில் அம்மாவைக் கொண்டு பிறந்திருப்பாளோ? அந்த அம்மாள் திமிர் பிடித் தவளாக, மகா கர்வியாக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் அதன் குணம் பெண்ணிடம் வந்திருக்கிறது. என்ன பெயராக இருக்கும் அவளுக்கு?

சட்டென்று தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள். எதுவானால் என்ன, அவளை நினைக்கிறபோதே மனக்குள் கசப்பாக ஏதோ வருகிறது. வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட சிலரால்தான் ஒட்டு மொத்தமாகப் பணக்கார வீட்டுப் பசங்கள் மீது நல்ல எண்ணம் ஏற்படாமல் போகிறது. இனி டியூஷன் எடுக்க அந்த வீட்டிற்குப் போகிறது. இனி டியூஷன் எடுக்க அந்த வீட்டிற்குப் போகிறபோது அவள் கண்களில் படக்கூடாது. பார்வை அவள் இருக்கிற திசையில் திரும்பவே கூடாது. அப்படி ஒரு

பெண் அந்த வீட்டில் இருக்கிற நினைவே ஏற்படக்கூடாது. 'ஏய் மிஸ்டராமே, ஏய் மிஸ்டர்...'

"என்ன சங்கர் நான் பாட்டுக்குக் கேட்டுட்டிருக்கேன் நீ பேசாமல் மௌனமாக இருக்கே. என்ன விஷயம்!"

அப்போதுதான் அம்மாவின் குரல் காதில் விழுந்த வனாகத் தலையை உயர்த்தினான் அவன், "என்ன கேட்டேம்மா?"

"முதுகில் இப்படிக்கன்றிச் சிவக்கும்படி எங்கே அடி பட்டதுன்னு கேட்டேன்."

"காவலை நான் போன அந்தக் கோடஸ்வரர்வீட்டிலே நாய் ஒண்ணு இருந்ததும்மா. முரட்டு நாய். பணக்கார வீட்டு நாய்க்குக் கூடத் திமிர் பிடிக்கும் போல் இருக்கு. அது கொஞ்சம் வம்பு பண்ணியது. அவ்வளவுதான்."

"என்னப்பா இது!" என்று பதறிப் போனான் நாக லட்சுமியம்மாள். "நாய்கிட்டே எதுக்குப்பா வம்பிற்குப் போனே?"

"நான் போகலேம்மா. நான் பாட்டுக்கு நடந்து திரும்பி வந்திட்டிருக்கிறபோது அதுதான் மேலே பாய்ந்தது."

"வட்டமா அடிபட்டிருக்கே. கடிச்சிட்டுதா? ஒரு வேளை, பல்லு கில்லு பதிஞ்சிருக்கா பார்ப்போம்."

"ம்ஹும். கடிக்கலேம்மா. மேலே விழுந்து குரைத்த தோடுசரி."

"நாய்கிட்டேயெல்லாம் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாக இருக்கணும்ப்பா."

"ஜாக்கிரதையாக இருப்பேன்மா. இனி அந்த நாய் இருக்கிற பக்கம் கூடத் திரும்ப மாட்டேன்."

"ஏய் மிஸ்டரா ஏய் மிஸ்டர்...?"

அவன் உள்ளுக்குள் குமுற அது தெரியாத நாகலட்சுமி யம்மாள் அப்பாவித்தனமாகக் கூப்பிட்டாள்.

"வாப்பா, சாப்பாடு போடறேன். உனக்குப் பிடித்த தேங்காய்த் துவையல் அரைத்து வச்சிருக்கேன்."

"ரமணன் எங்கேமா போயிருக்கான்?"

"நீ கொடுத்த ஆயிரம் ரூபாயில் அவனுக்கு எக்ஸ்கர்ஷன் போக இருநூற்றைம்பது ரூபாய் கொடுத்துவிட்டேன். கைச் செலவுக்காக ஒரு நூறு ரூபாய் கேட்டுத் தனியாக வாங்கிக் கொண்டான். செருப்புப் பழசாகிப் பிய்த்து போயிட்டுதுன்னு சொன்னான். அந்தச் செருப்போட எக்ஸ்கர்ஷனுக்குப் போக முடியாதுன்னு வேற வாங்கிட்டு வரப் போயிருக்கான்."

"அப்படியா?" என்ற சங்கர் கால் வினாடி தயக்கி விட்டுப் பின்னர், "பார்த்துச் செலவு பண்ணும்மா, இப்போ பணம் இருக்கே என்று செலவழித்துவிட்டு இல்லாதபோது கையேந்த முடியாது. கையேந்த நமக்குச் சாம் புத் தாத்தாவை விட்டால் யாரும் கிடையாது. இந்த ஆயிரம் ரூபாய் டியூஷன் நிலையானதாக எனக்குப் படலை, இன்னும் எத்தனை நாளைக்கோ தெரியலை. அதனால் இதை நிரந்தரம் என்று நம்பிச் செலவை அதிகரித்துக் கொண்டே போய் அப்புறம் கஷ்டப்படாதே."

"நான் ஏன் அதிகப்படி செலவு செய்யப் போறேம்ப்பா? எனக்கு உன் கஷ்டம் தெரியாதா என்ன?"

"தெரியும்மா. இருந்தாலும் சொன்னேன்."

"சொன்னதில் ஒரு தப்பும் இல்லை. மணி எட்டடிக்கப் போகுது பார். எழுந்து சாப்பிட வா."

"ரமணனும் வந்துட்டுமேம்மா."

"லஸ் பக்கம்தான் போயிருப்பான், இரு வருகிறானா பார்க்கிறேன்."

அம்மா எழுந்து வாசல்பக்கம் போனதும் இவன் பனியனை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டபோது பந்து பட்ட இடத்தில் எரிச்சல் எட்டிப் பார்க்க, இவனுக்குள் பந்து படக்காரணமானவன் மீது அதித வெறுப்பும் கூடவே எட்டிப் பார்த்தது. முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே இவன் அம்மா பணம் வைத்திருந்த அலமாரியைத் திறந்து இருபத்தைந்து ரூபாய் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டான்.

முற்றத்தைக் கடந்து சாம்புத் தாத்தாவின் போர் ஷனை மட்டும் எட்டிப் பார்த்தான். விளக்கு வைத்ததற்குப் பிற்பாடு அவர் யாருக்கும் ஜோசியம் பார்ப்பதில்லையாதவால் அவர் வீட்டில் அன்னிய மனிதர் முகம் தென்படவில்லை. அதனால் இவன் தைரியமாக உள்ளே நுழைந்த போது சமையலறையின் தரையில் உட்கார்ந்து தாத்தாவும் பாட்டியும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்க, தாத்தா தன் தட்டிலிருந்து எதையோ எடுத்துப் பாட்டியின் வாயில் ஊட்ட முயல், எதிர்ப்பக்கம் உட்கார்ந்திருந்த அவள் கண்களில் இவன் பட்டுவிட்டான். உடனே வெட்கத்தால் கூசிப்போன பாட்டி, "ஐயோ! சங்கர் வந்திருக்கான் பாருங்கோ" என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

"வரட்டுமேடி, இருபத்தாறு வயசுப் பிள்ளை அறியாததா என்ன? இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால் எவன் வாயில் இவன் ஊட்டப் போறானோ? அவனைப் பார்த்து வஜ்ஜைப் படறா." என்று பதட்டமோ, வெட்கமோ படாமல் இயல்பாகத் திரும்பினார் சாம்பசிவம்.

"என்ன தாத்தா, பூஜை வேளையில் கரடியாக வந்துட்டேனா?" என்று கேட்ட சங்கர், இத்தனை வயதிற்குப் பிற்பாடு அந்தத்தம்பதிகளின் அன்பும் காதலும் அன்னியோன்னியமும் சிறிதும் குறையாததை நினைத்துச் சந்தோஷச் சிரிப்புடன் உரிமையோடு தாத்தாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டான். இந்தத் தோழமையும், செளஜன்யமும் காலையில் போன அந்த வீட்டில் ஏன் ஏற்படவில்லை என்று கேட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். 'எப்படி ஏற்பட

முடியும்?" என்று பதில் கேள்வி பிறந்தது. தாத்தாவோடு எத்தனை காலம் பழக்கம். ரத்தினம் அப்போதுதான் அறிமுகமானவர். இல்லையா?

'இல்லை, தாத்தாவைப் போல் ரத்தினம் அத்தனை வருடங்கள் அறிமுகமானாலும் கூட அவரிடம் இந்தப் பிடிப்பு வராது. உரிமை ஏற்படாது. அதுவும் அந்த ராட்சசி இருக்கிறவரை அவரைக் கூடத் தன்னால் நெருங்க முடியுமா—'

சட்டென்று கீழ் உதட்டைக் கடித்துத் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். என்ன அநாகரிகமான எண்ணமிது? 'ஏய் மிஸ்டர்!' என்று கூப்பிட்டதற்கும் தான் இப்போது அவனை ராட்சசி என்று நினைப்பதற்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவள் வாய்விட்டுக் கூப்பிட்டாள். நான் கூப்பிடவில்லை. அவ்வளவுதானே? பெயர் கூடத் தெரியாத, அறிமுகமற்ற யாரோ, ஒரு பெண்ணைப்பற்றி இப்படி யெல்லாம் நினைப்பது எப்படிச் சரியாகும்? அவள் அநாகரிகமாக நடந்து கொண்டாள் என்பதற்காகத் தானும் அதே மாதிரி நடந்து கொள்வதா? அப்பறம் அவளுக்கும் தனக்கும் என்ன வித்தியாசம்? தன்னைக் கண்ணியமானவனாக, கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவனாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு என்ன அர்த்தம்?

'நோ. கூடாது. இனி இப்படியெல்லாம் நினைவுகளை அலைய விடக்கூடாது. அசை போட அனுமதிக்கக்கூடாது. அவள் எப்படி நடந்து கொண்டாலும் தான் பண்புடன் படித்த லட்சணத்திற்கேற்ப நடந்து கொள்ள வேண்டும். எதிரில் சந்திக்க நேர்ந்தால் மரியாதை காட்ட வேண்டும். கை குவித்து வணக்கம் தெரிவிக்க வேண்டும். ஒரு வேளை, தன்னுடைய இந்தச் செய்கை அவளது நிமிரையும் அகங்காரத்தையும் போக்கி, சாதாரணமாக நடந்து கொள்ள வைத்தாலும் வைக்கலாம்.'

பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து அவன் ஏதோ ஆழமான சிந்தனையில் தாக்கப்பட்டுவிட்டதை உணர்ந்த சாம்புத் தாத்தா சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்து, பின் அவனது தொடையில் ஒரு தட்டுத் தட்டிக் கேட்டார்.

"என்னப்பா அப்படிப்பட்ட பலமான யோசனை? காலையில் போன விஷயம் என்ன ஆயிற்று? ரத்தினத்தைப் பார்த்தாயா?"

அவன் ரத்தினத்தைச் சந்தித்து, அவர் பேசினது, தான் பேசினது எல்லாவற்றையும் ஒரு வார்த்தை விடாமல் சொன்னான். பின் அவர் கவரில் ஆயிரம் ரூபாய்கள் போட்டுக் கொடுத்ததைத் தெரிவித்தான்.

"நாளையிலிருந்து ஐந்து மணியிலிருந்து ஏழு மணி வரை அந்த வீட்டு டியூஷன் தாத்தா. தினமும் அழைத்துக் கொண்டு போகவும், கொண்டு வந்து விடவும் கார் அனுப்பச் சொல்லியிருக்கிறார். என்ன நிதானம், எத்தனை பணிவு! நிஜமாகவே பெரிய மனுஷன் தாத்தா அவர். பெயர் மட்டும் ரத்தினமில்லை, மனசும் ரத்தினம் தான்!"

அவனைவிடச் சந்தோஷப்பட்டவராக அவர் பெருமை பொங்கச் சிரித்தார்.

"நான்தான் சொன்றேனப்பா. குரு பெயர்ச்சிக்கு அப்புறம் உனக்கு ராஜ யோகம்னு. உன் ஜாதகப்படி கால கர்ப்பயோகம். திடீர்னு பணமாகக் குவியும். வீடு, வாகன வசதி எல்லாம் ஏற்பட்டு விடும். குரு பெயர்ச்சிக்கு இன்னும் நாலைந்து மாதமிருக்கு. அதற்குள் இன்னிக்கே, 'சாயல்' காட்டிட்டது பார்த்தாயா?"

"அது சரி தாத்தா" என்று தயங்கினான் அவன். "என்ன, சொல்லு."

"அந்த வீட்டில் எல்லாம் எனக்கு ஒத்துப் போகும் போல இருக்கு. கார்த்திக்கூடப் பார்ப்பதற்குச் சாதுவாகத் தான் தெரியறான். நல்ல பையனாகத்தான் இருக்கான்.

நான் நினைத்துப் பயந்து கொண்டிருந்த பணக்காரப் பசங்கள் விஸ்டில் அவனைச் சேர்க்க முடியாதுதான். அவனுக்கு டியூஷன் எடுப்பதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்காது என்றே தோன்றுகிறது. ஆனால்....."

"ஆனால் என்ன? வேற என்ன சங்கடம்?"

"சங்கடம் வேறுருபத்திலே வருமோன்னுச் சந்தேகமாக இருக்கு."

"வேறு ரூபம்னால்தான்...?" என்று யோசித்த சாம்பசிவம் பளிச்சென்று கேட்டார். "பெண் ரூபமா?"

"அது எப்படித் தாத்தா அவ்வளவு கலபமாகக் கண்டு பிடிச்சிட்டங்க?"

"உன் ஜாதகம்தான் கம்ப்யூட்டர் மாதிரிக் கணக்குக் காட்டுதே? சுக்ரன் உச்சம். அதுவும் லக்ஷ்மிபதி உச்சம். வேறு எந்த உபத்திரவம் இருக்க முடியும்? பெண்கள் தொல்லைதான் ஏற்படும். ஆணானால் பெண்களாலும். பெண்ணானால் ஆண்களாலும் சங்கடம் வரணும் என்பது தானே நியதி? ஆமாம், அங்கே யாரு, ரத்தினத்தின் பொண்ணா?"

"அவர் பொண்ணுன்னுதான்னு நினைக்கிறேன். அப்படித்தான் இருக்க முடியும். என்ன திமிர். அகங்காரம் தாத்தா! எத்தனை கர்வம்?"

"அப்படியா? சுவாஸ்யமாக இருக்கே. என்ன பண்ணினாள்?"

அவன் விஷயம் முழுவதையும் விவரித்துத் தன் முதுகிலிருந்த பந்தடியைக் காட்டி, பாட்டி பொருமினாள்.

"பொம்மனாட்டி கிரிக்கெட் விளையாடறதாவது! அதுவும் வீட்டுக்கு வந்த ஆம்பிளைப் பிள்ளையின் முதுகில் அடிக்கிறதாவது! கவி முத்தித்தான் போச்சு. அடிபட்டுக் கொண்டு நீ கம்மாவா வந்தே சங்கர்?"

"பின்னே, என்ன பாட்டி. பண்ண முடியும்? பதிலுக்குத் திருப்பியா அடிக்க முடியும்? அதான் பந்தைத் தூக்கி வெளியில் எறிந்து விட்டு வந்தேனே!"

அதைக் கேட்டு கடகடவென்று சிரித்தார் கிழவர். ஒரு நிமிடத்திற்கு மேல் சிரிப்பு நீண்டதில் கண்ணோரம் நீர் கட்டிப் பளபளத்தது. லேசாய்ப் புரை ஏறி இருமல் தொடங்க, பாட்டி அதட்டினாள்.

"ஐயம் சாப்பிடுங்கோ. வயசுப் பையன்னு நினைப்பா இப்படிச் சிரிப்பதற்கு? சங்கர், முதுகைக் கொஞ்சம் நீவி விடப்பா."

அதற்குள் தண்ணீர் குடித்துத் தன்னை ஆகவாசப்படுத்திக் கொண்ட கிழவர், "ஏண்டி, நீ நீவிவிட்டால் ஆகாதோ?" என்று கேட்க, அவள் தன் சுருக்கம் விழுந்த முகம் சிவக்கத் தோளில் இடித்துக் கொண்டாள்.

"ஐயே... பால்யம் திரும்பறதாக நினைப்போ? கையை அலம்பிக்கொண்டு கூடத்திலே போய் உட்கார்ந்து பேசுங்க. எனக்குச் சமையல்கட்டு வேலையாவது ஆகும்."

"வா, சங்கர். இனிமேல் உட்கார்ந்தால் உன் முதுகு பந்தால் பழுத்த மாதிரி என் முதுகு பாத்திரம் எதனாலாவது பழுத்து விடும். இந்த வயசுக்கு மேல் தாங்குகிற சக்தி கிடையாதுப்பா."

தட்டிலேயே கைகழுவி ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் குடித்து விட்டுத் தரையில் கையை ஊன்றி, "என்னப்பா..... நமச்சிவாயா..." எழுந்து கொண்டார்.

கூடம் என்று அழைக்கப்பட்ட சமையலறையை ஒட்டி அடுத்த அறையில் போய்த் தரையிலேயே இருவரும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். அன்று காற்று எதுவுமில்லாமல் புழுக்கமாக இருந்ததால் கிழவர் பக்கத்திலிருந்த விசிறியை எடுத்து இருவருக்கும் பொதுவாக விசிறிக் கொண்டே கேட்டார், "ம்...அப்புறம்?"

"என்ன தாத்தா அது. நான் என்ன கதையா சொன்னேன் இப்படி 'உம்' கொட்டிக் கேட்க?"

கிழவர் நழுட்டுச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக் கொண்டே சென்னார். "கதைகூட இவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக இருக்காது போலிருக்கேப்பா."

"தாத்தா!"

"என்ன இப்படி அலர்றே! நானும் குமரனாக இருந்து கிழவனானவன்தான். எனக்கு எல்லாம் புரியும். இவை மறை காய்மறை என்றாலும் தெரியும். அவன் தன் முத்திரையை உன் இதயத்திற்குப் பதிலாக முதுகிலே பதிச்சுட்டா. இப்போ நீ உன் முத்திரையைப் பதிக்கணும். அவ்வளவுதானே?"

"ஐயோ, என்னைக் கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்குங்களேன்" என்று தலையில் அடித்துக்கொண்டான் அவன்.

சட்டென்று கிழவரின் சிரிப்பு மறைந்து ஒரு கோபம் சுளிரிட்டது.

"நல்ல விஷயம் பேசறப்போ ஏப்பா தலையில் அடிக்கக்கறே?"

"நல்ல விஷயமில்லை, ஒண்ணுமில்லை. அவனுடைய அகங்காரம், பணக்காரத் திமிர் அத்தனையும் நான் வெறுக்கறேன்."

"இதை வெறுப்புன்னு நீ நினைச்சிட்டிருக்கே. Love hatredன்னு நான் சொல்றேன்."

"லவ்வாவது மண்ணாங்கட்டியாவது. ஏன் தாத்தா, இப்படியெல்லாம் இந்த வயசுல அதிமாய்க் கற்பனை பண்ணிக்கறீங்க? அவ எங்கே, நான் எங்கே? என் நிதானத்தும் அவனுடைய அகங்காரத்துக்கும் ஸ்னானப்ராப்திகூடக் கிடையாது தாத்தா."

அதற்கும் விஷமமாகச் சிரித்தார் கிழவர். "அதைத் தாம்பா நானும் சொல்றேன். ஆபோஸிட் போல்ஸ் அட்ராக்ட் ஈச் அதர்..."

மீண்டும் தலையில் அடித்துக் கொள்ளப் போன சங்கர் அப்படி அடித்துக் கொள்வதில் பலன் ஏதுமில்லை என்பதால் கொண்டு போன பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினான்.

5

சங்கர் கார்த்திக்கிற்கு டியூஷன் எடுக்க ஆரம்பித்து ஒரு வாரமாகி விட்டது. இந்த ஒரு வாரமும் திய்யா அவன் கண்களில் படவே இல்லை. ரத்தினத்தையும் அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. முதல் நாள் அவனை வரவழைத்துப் பேசினாரே, அதோடு சரி. அதன் பின் ஒரு நாள் கார்த்திக்கின் அறையிலிருந்த இன்டர்காமில் தொடர்பு கொண்டார். "எப்படிப் படிக்கிறாய்?" என்று கேட்டு விட்டுச் சங்கருடனும் பேசினார்.

"என்ன சங்கர், தினமும் ஒழுங்காகக் கார் வருகிறதா?" என்று விசாரித்தார்.

"வருகிறது சார்" என்று பீணிவாகப் பதில் சொன்னான் சங்கர்.

"கார்த்திக்! எப்படிப் படிக்கிறான்?" என்று முதலில் கேட்டவர், பின் சட்டென்று அந்தக் கேள்வியை மாற்றிக் கொண்டார். "படிப்பு கிடக்கட்டும். எப்படி நடந்து கொள்கிறான்...?"

"ஒ...ஹி ஈஸ் ஆல்ரைட் சார். தப்புச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை."

"எல்லாம் திருப்தியாக இருக்கிறதில்லையா?"

"இருக்கிறது சார்."

"இப்போது பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளைகளைப் பற்றின உன் அபிப்பிராயம் எந்த அளவில் இருக்கிறது? அதே பழைய பிடிவாதம்தானா? அல்லது மாறுபட்டிருக்கிறதா?"

சங்கர் பதில் சொல்ல வாயெடுத்தபோது சடாரென்று மனத்தில் முதல் நாள் தன்னைப் பத்தால் அடித்து 'ஏம் மிஸ்டர்' சொன்ன பெண் ஞாபகத்திற்கு வந்தாள். அவள் அமைதியானாள்.

அந்த மௌனத்தைக் கவனித்த ரத்தினம், "என்னப்பா பதிலே இல்லை? அப்படியானால் அதே பழைய அபிப்பிராயத்தில்தான் இருக்கிறாய் என்று சொல்லு?" என்று கேட்டவர், ஏதோ உள்ளுணர்வினால் உந்தப்பட்டவராக, "ஏம்பா, நீ திய்யாவைப் பார்த்தாயா?" என்று கேட்க இவன் விழித்தான்.

"திய்யாவா? யார் சார் திய்யா?"

"அப்படியானால் அவள் இன்னும் உன்னைச் சந்திக்கவேயில்லை என்று சொல்லு. அவள்தான் என் முதல் பொண்ணு. பெயர் திய்யா. பி. காம். முதல் வருஷம் படிக்கிறாள். முதல் நாள் நீ வந்து என்னோடு பேசி விட்டுத் திரும்பிப் போனதும் பந்தால் முதுகைப் பதம் பார்த்தாளே அவள்தான். அன்று அவ்வளவு வீறாப்பாகப் பேசினவள் பின் அடங்கி விட்டாள் போலிருக்கிறது" என்று சொல்லிச் சிரிக்க, 'திய்யா... திய்யமான பெயர்தான், பெருக்கு ஒன்றும் குறைச்சலில்லை...' என்று நினைத்துக் கொண்டான் அவன்.

அந்த முதல் நாள் நிகழ்ச்சிகளுப் பின் அவன் அவன் கண்களில் படவே இல்லை. ஆனால் ரத்தினம் இன்டர்காமில் கூப்பிட்டுப் பேசியதிலிருந்து அவன் அதோடு அந்த

நிகழ்ச்சியை விட்டு விடவில்லை என்பது தெரியவந்தது. அப்பாவிடம் போய்ச் சொல்லியிருக்கிறான். தான் டியூஷன் எடுக்கக் கூடாது என்றுகூட வற்புறுத்தியிருக்கலாம். ரத்தினம் சொன்னதிலிருந்து அவள் அதைச் சாதாரண விஷயமாக விட்டுவிடவில்லை என்பது புரிந்தாலும், இந்த ஒரு வாரமாக அவன் வழி எதிலும் அவள் குறுக்கிடாதது நிம்மதியை அளித்தது. நரி இடம் போனால் என்ன, வலம் போனால் என்ன, மேலே விழுந்து பிடுங்காமல் இருந்தால் சரி என்று நினைத்து, "சரி கார்த்திக், இன்று கொஞ்சம் அக்கொண்டன்ஸி பக்கம் போகலாம்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது,

நரி அவன் டியூஷன் எடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தது. முதல் நாள் பார்த்ததைவிடக் கவர்ச்சிகரமாக உடையணிந்திருந்தது. தலையைத் தளரப் பின்னி ரோஜாப்பூ செருகி விருந்தது. சிவப்பு நிற ஸல்வார் கம்மீஸ், அவளது தங்க நிறத்திற்கு எடுப்பாகத் தெரிந்தாலும், அது சங்குக்கு எரிச்சலையே கிளப்பிவிட்டது.

'இவள் எதற்காக இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறாள்...?' என்று நினைத்தான், 'நரி மேலே விழுந்து பிடுங்கப் போகிறதா?'

அவன் அவள் நிற்பதை லட்சியம் பண்ணாமல் தலையைக் கலிழ்ந்து கொள்ள அவள் மென்மையாக்கிக் கொண்டு கேட்டாள்.

"என்ன கார்த்திக், படிக்கறியா....?"

தலைகுனிந்து புஸ்தகம் படிக்கிற பாவனையில் இருந்த சங்கர் அவனையும் மீறிப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டான் எவ்வளவோ பொறுமையானவன். நிதானமானவன். ஆனாலும் திவ்யாவை நினைக்கிற போதே மனதிற்குள் ஓர் அசாத் திய கோபமும் வெறுப்பும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இப்போது அவள் நேரில் வந்து நின்றதும் அந்த வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாக, மனத்திற்குள் முணுமுணுத்துக்

கொண்டான். 'பார்த்தால் தெரியலை? படிக்கறியா என்ற கேள்வி எதற்கு?'

கார்த்திக் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து முணுமுணுத்தான். "இப்போ எதுக்கு திவ்யா இங்க வந்தே?"

"ம்...? புது மாஸ்டர் எப்படி நடத்தறார்னு பார்க்க வந்தேன்."

"நீ என்ன பார்க்கிறது?"

"நான் உன் அக்கா, உன் மீது அக்கறை உள்ளவன், உன் படிப்பில் அக்கறை உள்ளவன், அதனால் தான் பார்க்கிறேன்."

"ஆகா, ரொம்ப அக்கறை! ஒரு நாள் சந்தேகம் கேட்டால் சொல்ல மாட்டே... இப்போ புதுசா என்ன அக்கறை?"

"புதுசன்னு நீ நினைச்சால் தான் என்ன பண்ண முடியும்? நீ கேட்ட சந்தேகங்கள் எல்லாம் எனக்கே தெரியலை. எனக்குத் தெரிஞ்சால் சொல்லித் தந்திருக்க மாட்டேனா?"

"ரொம்பத்தான் சொல்லித் தந்திருப்பே. உன்னைத் தெரியாதா எனக்கு? மகா அடாவடி, வாயாடி, கர்வி, நீ உடம்பு வணங்கி சொல்லித் தந்திருப்பே?"

"சரி, நான்தான் சொல்லித் தரலை. புது மாஸ்டர் நன்றாகச் சொல்லித் தராறான்னு பார்க்கக்கூடாதா?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் பார்க்க வேணாம், நீ போகலாம்."

"போகலைன்னா என்ன செய்வே?"

"கழுத்தைப் பிடிச்ச வெளியே தள்ளுவேன்."

"தள்ளுவடா... தள்ளுவே..."

"கட்டாயம் தள்ளுவேன். உன்னை யாரு என் குழக்குள் வரச் சொன்னது?"

"இது உன் மூன்று எழுதியா வச்சிருக்கு? அப்பா கட்டின வீடு. அதனால் எல்லாமே அப்பாவுக்குத்தான் சொந்தம்."

அவன் வேண்டுமென்றே வம்பிற்கு இழுக்கிற நோக்கத்துடன் அதைக்கு வந்திருப்பது புரிய, சங்கர் தலையை வேசாய் உயர்த்திக் கார்த்திக்கை மட்டும் பார்த்தான்.

"நேரமாகிறது கார்த்திக். நாம் படிக்க ஆரம்பிக்கலாமா?"

"எஸ் சார்" என்ற கார்த்திக் திவ்யாவின் பக்கம் திரும்பினான்.

"நீ போ திவ்யா. எனக்கு டியூஷனுக்கு நேரமாறது."

"உன் டியூஷனை நான் என்ன பண்ணேன்? நீ படிக்க ஆரம்பி. நான் பாட்டுக்கு உன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்."

"நீ என்ன பார்க்கிறது?"

"புது மாஸ்டர் எப்படிச் சொல்லித் தரார்னு பார்க்கக் கூடாதா?"

"அவர் நல்லாத்தான் சொல்லித் தரார். அதனால் நீ ஒண்ணும் ரூபர்வைஸ் பண்ண வேண்டாம்."

"ஏன்? நான் ரூபர்வைஸ் பண்ணினால் என்ன பயம்? நல்லா சொல்லித்தரவங்க, மற்றவங்க எதிரில் இருப்பதற்காக ஏன் பயப்படணும்?"

"இங்கே யாருக்கும் எந்தப் பயமும் இல்லை." சடா ரென்று தலையை நிமிர்த்தி முதல் முறையாக அவனைப் பார்த்துப் பேசினான் சங்கர்.

"சரி. பயமில்லாதவங்க என்னைப் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கலாமே? தாங்க பாட்டுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கலாமே?"

அவன் தன்னைச் சிண்டி வேடிக்கை பார்ப்பதற்கென்றே வந்திருக்கிறான் என்பது தெளிவாகப் புரிய, சங்கர் கார்த்திக்

கிடம் சொன்னான். "அவங்க எங்கே வேண்டும்னாலும் இருந்திட்டுப் போகட்டும். எதை வேணும்னாலும் கவனிக்கட்டும். மடியில் கணம் இருக்கிறவன் தான் வழியில் போகப் பயப்படுவான். நமக்கு என்ன பயம்? நீ நோட்டீஸ் எடுத்துக்க கார்த்திக்..."

அதன் பின்னர் அவன் அவனைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. திவ்யா என்கிற அழகான இனம் பெண் ஒருத்தி ரத்தமும், சதைவுமாகத் தன் எதிரில் உட்கார்ந்திருப்பதை லட்சியம் பண்ணவில்லை. அவன் தன்னை எரித்து விடுகிற மாதிரிப் பார்ப்பதை உணர்வினால் கண்டு பிடித்தும் காணாத மாதிரிப் பார்ப்பதை உணர்வினால் கண்டு பிடித்தும் காணாத மாதிரி நடந்து கொண்டான்... முதலில் அவனை அலட்சியப்படுத்த வேண்டும் என்று அவன் பக்கம் திரும்பாமலே பாடம் நடத்தத் தொடங்கியவன். பின்னர் வழக்கம் போல் ஒன்றிப் போனான். சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையை மறந்து பாடம் நடத்துவதில் லிபித்துப் போனான். முதலில் கார்ப்பொரேட் அக்கௌண்ட்ஸ் பற்றி விவரிக்க ஆரம்பித்தான்.

"இது கம்பெனி அக்கௌண்ட்ஸ் பற்றினது கார்த்திக். உனக்கு மிகவும் உபயோகப்படக்கூடியது. அதனால் கவனமாகக் கேட்டு, தேவையானதை நோட்டீஸ் எடுத்துக்க. எந்தச் சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் தைரியமாக விளக்கம் கேள். என்ன?"

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம். அக்கறையாகவும் கவனமாகவும் அவன் நடத்தின விதத்தில் திவ்யா பிரமித்துப் போனாள். இத்தனை விரிவாகத் தன் கல்லூரி லெக்சரர் கூடத் தனக்குக் கம்பெனி அக்கௌண்ட்ஸ் சொல்லித் தரவில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். வார்த்தை வார்த்தை யாக அவன் சொல்லிக் கொண்டு போன வேகம், நிறைம, கம்பீரம் எல்லாவற்றிலும், அவன் மீதிருந்த பகைமை உணர்வையும் மீறி, சட்டென்று ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டது. மண்டை நிறைய மூளையாக இருக்குமோ இவ

குக்கு என்று தோன்றியது. ஆனால் கூடப் பிறந்த பிடிவாதம் இறுக்கி உட்கார வைக்க. இவன் தனது எதிரி என்பது ஞாபகத்திற்குவர, சற்றுமுன் தெழித் தொடங்கிய மனத்தை மீண்டும் இறுக்கிக் கொண்டு அவனை ஒரு வித குரோத மனப்பான்மையுடனே பார்த்துக் கொண்டிருக்க—

ஒரு மணி நேரம் போனதே தெரியாமல் பாடம் நடத்தி முடித்த சங்கர் தன் வேகத்திலிருந்து விடுபட்டவனாகக் கையிலிருந்த பேனாவை முடிவைத்து விட்டுக் கார்த்திக் கைப் பார்த்தான்.

"என்ன கார்த்திக், புரிந்ததா? உன் விலபஸ்விற்கு நான் இந்த அளவு சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. ஆனால் நீ வேறும் அந்த விலபஸ் அளவில் நின்று விடக் கூடாது. அடுத்த வருடம் பி. காம். படிக்கிறபோது உதவியாக இருக்கும் என்பதால்தான் இந்த அளவு நடத்தினேன். இதில் வேறு ஏதாவது சந்தேகங்கள் தோன்றுகிறதா?"

"இல்லை சார், சந்தேகத்திற்கு இடமே இல்லாமல் நீங்கள் தான் ஒவ்வொன்றையும் பிரித்துப் பிரித்து விளக்கமாகச் சொல்லி விட்டீர்களே!"

மென்மையாய்ச் சிரித்த சங்கர், "நான் போன உடனே எழுந்து வெளியில் ஊர் சுற்றப் போய் விடாதே கார்த்திக். உட்கார்ந்து நடத்தின அத்தனையையும் இன்னொரு முறை சிவன் பண்ணு. திருப்பிப் படிக்கிறபோது சந்தேகங்கள் வந்தால் குறித்துவை. நாளை சாயந்திரம் மாறுபடியும் சொல்லித் தருகிறேன். இன்று இது போதும். நாளைக்கு கிபினான்ஷியல் அக்கௌண்ட்ஸ் நடத்துகிறேன். அப்புறம் கணக்கிற்குப் போகலாம். என்ன?"

"சரி சார்..."

"அப்போ தான் வரட்டுமா? நாளைக்கு ஐந்து மணிக்கு மாறுபடியும் சந்திக்கிறேன். குட்நைட்."

"குட்நைட் சார்."

நாற்காலியைப் பின்னுக்கு நகர்த்தி எழுந்து கொண்ட சங்கர், திவ்யாவைத் திரும்பியும் பாராமல் அறையைவிட்டு திவ்யையேறினான். கார் வரை கூட வந்து கார்த்திக் வழியனுப்பிய போது ஒரு வார்த்தை மட்டும் சொன்னான்.

"நாளைக்கு உங்க அக்காவை இப்படிப் படிக்கிறபோது வந்து இடைஞ்சலாக உட்காரச் சொல்லாதே. உன் கவனம் திசை திரும்பும். எனக்கும் இடைஞ்சலாக இருக்கும்."

"சரி சார், அவ கிட்ட சொல்றேன்."

கார்த்திக் திரும்பி வந்து சங்கர் சொன்னதைத் திருப்பிச் சொன்னபோது திவ்யாவின் முகம் சிவந்து போயிற்று. இது வரை யாரும் அவனை இப்படி அவட்சியப் படுத்தின தில்லை. திரும்பிப் பார்க்காமல் போனதில்லை.

எவரையுமே ஒருமுறைக்கு இருமுறை பார்க்க வைக்கிற முகம் அது. ஏதோ ஒரு சாக்குச் சொல்லிப் பேச வைக்கிற அழகு. கல்லூரி வாசலில் அவனாக்காகக் காத்துக் கொண்டு நிற்றிற இளைஞர் பட்டாளத்தை அவனுக்குத் தெரியும். அவன் பார்வை தங்கள் பக்கம் திரும்பாதா என்று ஏங்குகிற கும்பலைத் தெரியும். அவன் போகிற அத்தனை இடங்களிலும் ஸ்கூட்டரில் பெட்ரோலை திரப்பிக் கொண்டு திரிகிற சிவராம கிருஷ்ணன், வீட்டு வாசலில் தன் புயல் நடதடக்க வட்டமிடுகிற பிரகதீஷ், வெள்ளை பியட்டில் கல்லூரிக் கம்பவுண்ட் வரை பின்தொடருகிற ரவிச் சந்திரன்... இன்னும் ஸ்யாம், கோபால், வெங்கட், ராம், ரமேஷ், கரேஷ், பரத்...

இவர்கள் அத்தனை பேரிலிருந்தும் மாறுபட்டவனாக, தான் வித்தியாசமானவன் என்பதை நிரூபிக்கிறவனாக, 'நீ ரம்பைபாக, ஊர்வசியாகத்தான் இரேன்... எனக்குக் கவலை இல்லை. உன் அழகு என்னை எந்த விதத்திலும் கவரவில்லை. உன் பணம் எனக்குள் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இனிமேல் ஏற்படுத்தாது' என்கிறாற்போல் அவன் இருந்த பக்கம் கூடத் திரும்பாத அவனது அவட்சிய

மும், 'நீ எனக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை' என்கிற மாதிரி நடந்து கொண்ட விதமும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இப்போது கார்த்திகிடம், 'அறைக்குள் வந்து உட்கார்ந்து தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம்' என்று சொல்லியனுப்பி யதும் அவளுக்குள் பலமான அடிகளாக விழுந்து ஈகோவைத் தாக்கின. வெறும் ஆயிரம் ரூபாய்க் காசுக்கு வீடு தேடி ஓடி வந்து டியூஷன் எடுக்கிற அவனின் தன்மானமும், சுய கௌரவமும் அவளது தன்மானத்திற்கும், சுய கௌரவத்திற்கும் சவாலாக அமைய—

உள்ளுக்குள் பொருமினாள் திவ்யா. நினைக்க நினைக்க அவளது சட்டையைப் பிடித்திழுத்துக் கீழே சாய்த்துக் கை ஒய்ந்து போகிறவரை அறைய வேண்டும் போலிருந்தது. 'வெறும் டியூஷன் சம்பளத்தில் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைச் சமாளிக்கிற உனக்கு இந்தனை கர்வமா? இவ்வளவு துமிரா?'

தாங்கிக் கொள்ள முடியாதவளாகக் குமைந்து கண்ணோரம் நீர் கட்டத் தனக்குள் அரற்றிக் கொண்டாள்.

'இந்தத் துமிர், தான் என்கிற அகந்தை அத்தனையும் அடங்கி உன்னைத் தலைகுனிந்து நிற்க வைக்கப் போகிறேனோ இல்லையா பார். என்னைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமலா போகிறாய்? இவை அத்தனைக்கும் ஒரு நாள் நீ வருத்தப்படப் போகிறாய், என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கதறப் போகிறாய். அப்படிச் கதறுவதைக் கேட்கிற வரை— உன்னைத் தலை குனியவைத்துப் பார்க்கிற வரை நான் தூங்கப் போவதில்லை சங்கர்....'

அந்த நாள் ரொம்பத் தூரத்தில் இல்லை என்று மனத் திற்குள் ஏதோ ஒன்று சொல்ல, திவ்யா தன் உடையைக் கூட மாற்றாமல் அப்படியே கட்டியில் விழுந்து தீவிரமாக யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

21118
3235751

6

"என்ன, இன்னிக்கு இன்னும் திவ்யாவைக் காணோம்?" கல்லூரி மரத்தடியில் முதல் வகுப்பு மணி யடிப்பதற்கு முன் கூடியிருந்த அந்தச் சின்னக் கூட்டத்தில் ஒருத்தி கேட்டாள்.

"இன்னிக்கு மட்டும்தானா? ஒரு வாரமாகவே அவள் என்னவோ போலத்தான் இருக்கா. காலையிலேயும் லேட்டா வரா, சாயந்தரம் பெல் அடிச்சதும் ஓடிடறா. இந்த ஒரு வாரமா ஒரு அவுட்டிங் கிடையாது. சனிக்கிழமை மத்தியானம் நம்ம வழக்கமான புரோக்கிராம்படி டிரைவ் இன், சினிமா, பீச் எதுவுமில்லே... என்னப்பா ஆச்சு அவளுக்கு?"

"காப்பி சாப்பிடக் கான்டினுக்குக்கூட வரலைன்னா என்னப்பா அர்த்தம்?"

"கான்டன் கிடக்கட்டும். கலகலன்னு அதட்டலும், அதிகாரமுமாகப் பேசினவ, இப்போதெல்லாம் பேசறதையே குறைச்சிட்டிருக்கா. கிளாஸ்லகூடப் பாடத்தைக் கவனிக் காமல் எங்கேயோ வெறிச்சுப் பார்த்திட்டு உட்கார்ந்திருக்கா. ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரமாய்க் கூப்பிட்டா கூடத் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டேன்றா. இதுக்கெல்லாம் என்னப்பா அர்த்தம்?"

"ஏய் ஷைலு, உனக்கு நிச்சயம் காரணம் தெரிஞ் சிருக்கும், சொல்லு."

"என்னை ஏம்ப்பா வம்புக்கு இழுக்கறீங்க? இப்போ அவளே வருவா, கேட்டுக்கோங்க...."

"அவகிட்ட கேட்டால் சொல்ல மாட்டான்னுதானே உன்கிட்டே கேட்கிறோம். ப்ளீஸ் சொல்லுப்பா...."

ஷைலஜா பேசாமல் இருக்க, மற்றவர்கள் கொஞ்சலும் ஆர்வமும் அதட்டலுமாக "சொல்லுப்பா நீ சொன்னேன்னு

நாங்க அவகிட்ட சொல்ல மாட்டோம்" என்று கையடித்துச் சத்தியம் செய்த பின்னர் ஷைலஜா தயங்கித் தயங்கி வாய் திறந்தாள்.

"இதுக்கெல்லாம் என்ன காரணமாக இருக்கும்னு நீங்க கொஞ்சம் யோசிக்கக் கூடாதா....?"

"ம்.... நம்ம மேல ஏதாவது கோவமா அவளுக்கு?"

"ம்ஹும்...."

"வீட்ல அம்மாகூட சண்டை போட்டாளா?"

"ம்ஹும். அவளுக்குத்தான் அம்மாவே இல்லையே!"

"அப்படின்னா அப்பாகிட்டே நகராறு?"

"ச்சீச்சீ, அப்பாகிட்டே அவளுக்கு ரொம்பச் செல்வம்பா. நம்மை மாதிரியெல்லாம் இல்லை."

"பின்னே, என்னதான் கஷ்டம்? பாக்கெட் மணி போதலையா?"

"பாக்கெட் மணி போதலையா? அவளுக்கா? வாட் நான்லென்ஸ். இந்த ஜென்மத்துக்கு மட்டுமில்லே இன்னும் ஈரேழு ஜென்மத்துக்கு அவளுக்குப் பணக்கஷ்டம் வராது. டாட்டா, பிரீலா லிஸ்ட்டுல அவளுடைய அப்பா ரத்தினத்தையும் சேர்க்கலாம்."

"போப்பா, வேற என்ன கஷ்டம் இருக்க முடியும்னே தெரியலை."

"கத்த மக்குங்க நீங்கள்ளாம், நிவ்யா மாதிரி ஒரு பணக்கார அழகான மண் ஏஜ் பெண்ணுக்கு வரக்கூடிய முக்கியமான கஷ்டம் உங்க யார் மண்டைக்கும் ஞாபகத் திற்கு வரலையா?"

"ஓஜோ... லவ் மேட்டரா?"

"இன் எ வே, எஸ்!"

"ஏய் ஏய், யாருய்யா அது? எங்கே பார்த்தா, எப்படிப் பேசினாள்? பார்க்க எப்படியிருக்காள்?"

"பெயர் என்ன? என்ன செய்யறான்?"

"இன்னும் நாலைந்து கேள்வி பாக்கியிருக்கே. ஏன் விட்டுட்டங்க?"

"என்ன ஷைலு?"

"அவன் அம்மா, அப்பா யாரு? பிறந்த ஊர் எது? குலம் கோத்திரம் என்ன? ஜாதகம் இருக்கா?"

"ரைட் — இதுக்கெல்லாம் சேர்த்துப் பதில் சொல்லி டேன்."

"அப்படியே ஆகட்டும் மகாராணி. தங்கள் கட்டளைப் படி நான் சொல்லிக் கொண்டே போகிறேன். 'உம்' கொட்டிக் கேட்டுக் கொண்டே வாருங்கள்."

"சரி, சரி. சீக்கிரம் சொல்வடி பெண்ணே. அதற்குள் அவன் வந்து தொலைந்து விடப் போகிறான்."

கூட்டம் இன்னமும் நெருங்கி மிகச் சிறிய வட்டமாக ஷைலஜாவை இடித்துக் கொண்டு உட்கார, அவன் அவறினான்.

"ஏய், என்னப்பா இது? நான் ஏதோ விளையாட்டுக்குச் சொன்னால் என்னை இப்படி நெருக்கறிங்க...."

"பொய், நீ பொய் சொல்றே."

"எதையோ எங்ககிட்டேயிருந்து மறைக்கறே."

"உனக்குத் தெரிஞ்சது எங்களுக்குத் தெரியக் கூடா தாப்பா? சொல்லுப்பா."

"ப்ளீஸ், ப்ளீஸ், ப்ராயிஸா நாங்க நிவ்யாகிட்டே கேட்க மாட்டோமப்பா."

"நீ சொன்னதா தெரியப் படுத்த மாட்டோம்."

"இது என்னப்பா வம்பாப் போச்சு. சத்தியமா இது என்னன்னு கூட எனக்குத் தெரியாது. ஒரு வேளை லவ்

ஹேட்ரட்டாகக்கூட இருக்கலாம். ஆள் பார்க்க ஜம்முனு பர்ணாலிடியாக இருக்கான். ஆறடி உயரம், நல்லமுகம்..."

"நீ வர்ணிக்கிறதைப் பார்த்தால் உனக்கே அவன் மேல ஒரு 'இது' ஏற்பட்டிருக்குமோன்னு சந்தேகம் வருது."

"ஷட் அப் யா!" என்று பொய்யாய் ஏற்பட்ட கோபத்துடன் ஷைலஜா முறைக்க, பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவன், "நீ கொஞ்ச நேரம் கும்மா இரு உமா, அவன் சொல்லட்டும்" என்று அதட்டிவிட்டு ஷைலஜாவைப் பார்த்து, "நீ சொல்லு ஷைலி, அவன் யார், என்ன பெயர் எங்கே சந்திப்பு நடந்தது?" என்று வரிசையாகக் கேட்டான்.

ஷைலஜா அன்று அவன் திவ்யாவின் வீட்டிற்கு வந்து வெளியில் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்ததில் ஆரம்பித்து பந்தால் அடித்தது. அவன் நின்று திரும்பிப் பார்த்துப் பந்தைத் தூக்கி வெளியில் வீசி எறிந்தது. "நீங்க போய் எடுத்துக்கங்க என்றது. பின்னர் இவர்கள் ரத்தினத்திடம் போய்ப் பேசித் தோற்றுப் போனது வரை - வரிசையாகக் கதை மாநிரிச் சொன்னான்.

"அது நடந்து கிட்டத்தட்ட பந்து நானுக்கு மேல் ஆயிடுச்சு. அவனும் தினமும் டியூஷனுக்கு வர்றானாம். பெயர் சங்கராம். மகா கர்வி. திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டேன்றான் என்று திவ்யாதான் தினமும் ஒரு கதை சொல்கிறான். சரமாரியாகத்திட்டினாலும், அவன் திரும்பிப் பார்க்காததும் துச்சமாக அவனுடைய ஈகோவைத் தூண்டி விட்டிருக்கு. அவனுடைய அலட்சியம் ரொம்ப பாதிச் சிறுக்கு. அதே மாநிரிப் பதிலுக்கு அவனை அவமானப் படுத்தணும்னு நினைக்கிறான், அவன் தன் எதிரிக் தலை குவிந்து நிக்கணும்னு துடியாய்த் துடிக்கிறான். ஆனால் எப்படி இதைச் செய்யணும் என்றே வழி பிடிபடாமல் தவிக்கிறான்."

ஷைலஜா சொல்லி முடித்ததும் கூட்டத்தில் சிலவினாடிகள் அமைதி நிலவியது. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாலும் எல்லார் மனத்திலும்,

"வேண்டும் இத்தத் திவ்யாவிற்கு. இத்தனை நாட்களாகத் தங்களை எவ்வளவு பாடு படுத்தி வைத்தாள்!" என்று தோன்றியது. அவள் சொல்கிற மாநிரித்தான் எவ்வாரும் கேட்க வேண்டும். அவன் விருப்பப்படிதான் நடக்க வேண்டும். அவளது ஒவ்வொரு பேச்சிற்கும் ஆமாம் போட வேண்டும். அவன் இட்ட கட்டளையை மீறக் கூடாது. ஒட்டலுக்குப் போனால் அவன் ஆர்டர் பண்ணுகிற டிபனைத் தான் சாப்பிட வேண்டும். அவன் விருப்பப் படுகிற சினிமாவிற்குத்தான் போக வேண்டும்.

"ப்ளீஸ், இது வேணாம்ப்பா. நான் ஏற்கனவே பார்த்துட்டேம்பா .... ஏதாவது இந்தப் படம் போக லாம்ப்பா...." என்று கொஞ்சலாக மாறுபட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டால் கூட எவ்வளவு பாடு படுத்தி விடுவான்.

"வேற படம் போறதானால் நான் வரலை. நீங்க போங்க..." அதை நிஜமாக நம்பி இவர்கள் போய் விட்டால் ஒரு வாரமானாலும் இவர்கள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டார்கள். போட மாட்டார்கள். எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் செல்லமாட்டார்கள். வேறு குழுவில் போய் சேர்ந்து கொண்டு அலைக்கழிப்பாள். இவர்களாகப் போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும், 'நாங்க செய்தது தப்புத் தான். எங்களை மன்னிச்சுடு திவ்யா' என்று கெஞ்ச வேண்டும்....

இப்படி ஒரு நாளா, இரண்டு நாட்களா? ஒரு முறையா இரண்டு முறையா?

அந்தனை பேர் சந்தோஷமும் முகங்களில் வெளிப் படையாகத் தெரிந்தாலும் வெளியில் சொல்லப் பயந்தார்கள். யாராவது எட்டப்பனாக மாறி, திவ்யாவிடம் போய்ச் சொல்லி விட்டால்? அதனால் உள்ளுக்குள் ஏற்பட்ட ரகசியத் திருப்தியை மறைத்துக் கொண்டு வெளிப் பார்வைக்கு முகத்தைப் பாலமாக வைத்துக் கொண்டார்கள். கடைசியில் ஒரு சின்னப் பெருமூச்சுடன் மைத்ரேயி பேச ஆரம்பித்தாள்.

“ஏதோ மில்ஸ் அண்ட் பூன் கதை படிக்கிற மாதிரி இருக்கு. இல்லே?”

“ஆமாம்ப்பா... அதுல வர்ற அதே அர்ரகெண்ட் ஹீரோ.”

“ஆனால் அந்தக் கதைகளில் வருகிற ஹீரோயின்கள் எல்லாம் கடைசியில் ஹீரோவைக் காதலிச்சுக் கல்யாணமும் பண்ணிக்குவாங்களே ... நம்ம ஹீரோயின் அந்த டியூஷன் மாஸ்டர் சங்கரைக் காதலிக்கிறதாத் தெரியலையே?”

“ஆமாம். இங்கே இவள் அவனைப் பழி வாங்கத்தானே துடிக்கிறாள்? அவன் தலை குனிந்து நிற்கணும்னு இல்வே ஆசைப்படறா?”

“போடி ஷைலஜா, மக்கு. இத்தனை தமிழ்ப்படங்கள் பார்த்தும் இவ இதையெல்லாம் புரிஞ்சுக்கலை பாரு. முதல்ல இப்படித் தான் ஆரம்பமாகும். அப்புறம் வெறுப்பு விருப்பமாக மாறும். கடைசியில் இரண்டு பேரும் யேட் பாட ஆரம்பிப்பாங்க. அந்தச் சமயத்தில் அம்மா அப்பாவோ, அந்தஸ்தோ, இல்லா விட்டால் வில்லனோ குறுக்கிடுவான். ஒரு ஃபைட். ஒரு கடத்தல், களைமாக்கல், முடிவில் முதல் முதல்ல அதுங்க பாடின அதே யேட் வரும். இவங்க இரண்டு பேரும் கை கோத்துக்கிட்டுப் போக— சுபம் வரும். இது தானே யூஷுவல்?”

“ஆனால் இது அப்படிப்பட்ட யூஷுவல் ஸ்டோரியாகத் தெரியலை....”

“பின்னே...?”

“அன்யூஷுவலா அந்த சங்கரோட முகத்தில் அன்று தெரிந்த வெறுப்பையும், கோபத்தையும் நீங்க பார்த்திருக்கணும். ஐ திங்க் ஹி ஈஸ் எ—”

“ஷ்...! ஷைலு, திய்யா வரா...”

சட்டென்று அந்தக் கும்பல் அடங்கிப் போக, திய்யா வழக்கத்திற்கு மாறாக ஸல்லார் கம்மீஸ் கடிதாருக்குப்

பதில் புடவை கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான். வெளிர் மஞ்சளில் ஷிபான் புடவை. அது அவளது உடலோடு ஒட்டி இன்னும் அழகாகக் காட்ட, அந்த அழகில் பிரமித்த அவர்கள் ஒரே குரலில், ‘ஹாய்’ சொன்னார்கள்.

“என்னப்பா இவ்வளவு லேட்?”

திய்யா அலட்சியமாய்ச் குள் கொட்டி, “லேட்டாயிடுச்சு...” என்று அவர்களோடு சேர்ந்து உட்காரப்போன போது மணியடிக்க, எல்லாருமே எழுந்து கொண்டார்கள்...

முதல் வகுப்பு முடிந்ததும் திய்யா வகுப்பில் இருப்புக் கொள்ளாமல் ஷைலஜாவிற்குச் சைகை காட்டித் தனியாக வரவழைத்துக் கேட்டாள்.

“வீட்டிற்குப் போகலாமாப்பா...லேசாய்த் தலையை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கு.”

“என்ன திய்யா இது? இப்போதானே ஃபர்ஸ்ட் அவர் முடிஞ்சிருக்கு. இன்னிக்கு டெஸ்ட் வேற இல்லே....”

“ச்சூ. கிடக்கட்டும். அடுத்த டெஸ்டிற்குப் பார்த்துக் கலாம். இப்போ என் கூட வா. வீட்டிற்குப் போய்ச் குடா காபி வரவழைச்சுக் குடிச்சுட்டுப் பேசலாம்...”

“என்ன பேசப் போகிறோம்....?”

“சொல்றேன், முதல்ல புகளை எடுத்துக்கிட்டு வா.”

இருவரும் ஆட்டோ பிடித்து திய்யாவின் வீட்டிற்கு வந்து அவளது குளிர்சாதன அறைக்குள் உட்கார்ந்தார்கள். அதற்குள் இன்டர்காமில் சமையற்காரரைக் கூப்பிட்டு இரண்டு கப் காப்பி அனுப்பச் சொன்னான் திய்யா. கூடவே வாய்க்கு இதமாகக் கடிக்க முறுக்கு, பகோடா இப்படி எதையாவதும் சேர்த்து அனுப்பச் சொன்னான். “வீடியோ பார்த்துட்டே பேசலாமா ஷைலு....?”

“என்ன காசெட் இருக்கு?”

"என்ன வேணும் உனக்கு?"

"ஏதாவது பழைய தமிழ்ப்படம், சிவாஜி படம் இருந்தால் போடேன்."

"தமிழ்ப் படமா? ஐயே...வேணாம்ப்பா. இங்கிலீஷ், இல்லைன்னால் இந்தி பார்க்கலாம்."

"அப்போ எதுக்கு என்ன வேணும் உனக்குன்னு கேட்டே? கேட்காமலேயே இருந்திருக்கலாம்."

"சரி, கோவிச்சுக்காதே...வீடியோவே வேணாம். காப்பி குடிச்சுட்டுப் பேசலாம்."

காப்பி குடித்த பின்னர் ஷைலஜாவைக் கட்டிலில் உட்கார வைத்துத் தானும் உட்கார்ந்த திவ்யா தலையணை ஒன்றை மடியில் இருத்தி அதில் இரு கைகளையும் தாங்கி முகத்தை நிறுத்திக் கொண்டு, "ம்...சொல்லு" என்று ஷைலஜாவைப் பார்க்க, ஷைலஜா சலித்துப் போன குரலில் "நீதானே பேசணும்னு க்ளாஸைக் கட் பண்ணிட்டுக் கூட்டி வந்தே? சொல்லுன்னு என்னைப் பார்த்தால் சொல்ல என் கிட்டே என்ன இருக்கு? நீதான் சொல்லணும்" என்றாள் சற்று இறுக்கவான குரலில்.

"சரி, பகோடா எடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டே சொல்றேன்." — வெங்காய பகோடாவைக் கடித்துக் கொண்டே ஆழ்ந்த யோசனையுடன் தொடங்கினாள்.

"அவன் என்ன செய்தாலும் திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டேன்றான். மகா நெஞ்சமுத்தம்."

"யாரு...?" என்று வேண்டுமென்றே புரியாத மாதிரிக் கேட்டாள் ஷைலஜா.

"என்னப்பா புதுசா கேட்கற மாதிரி யாருன்றே? எல்லாம் அவன்தான். அந்தத் திமிர் பிடித்த டியூஷன் மாஸ்டர் சங்கர்."

"ஓ...அவனா? அதுக்கு என்ன செய்யப் போறே?"

"வேற ஒரு பிளான் வச்சிருக்கேன் அவனை மடக்க."

"என்ன பிளான்?"

திவ்யா சொன்னதைக் கேட்டு அதிர்ந்து அயர்ந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டாள் ஷைலஜா. இப்படிக்கூட ஒரு பெண் இருப்பாளா என்று தோன்றியது. மனத்திற்குள் இப்படிப்பட்ட வஞ்சமா? தன்னை அழித்துக்கொண்டாவது அவனைத் தலைகுனிய வைக்க வேண்டும் என்கிற வெறி ஏற்படுமா? அவளால் நம்பமுடியவில்லை. மெல்ல நிமிர்ந்து திவ்யாவின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கெஞ்சினாள்.

"ப்ளீஸ், வேணாம் திவ்யா. வேண்டாம் இந்த விஷப் பரிட்சை."

"ம்ஹும், துணிந்து இறங்கப் போகிறேன். அவனை ஒடுக்க இது ஒன்றுதான் சரியான வழி. நான் செய்யப் போகிற இந்தக் காரியத்தை வேறு யாரிடமும் சொல்ல தில்லை என்று கையடித்துச் சத்தியம் பண்ணிக் கொடு."

"ஐயோ, எனக்குப் பயமாயிருக்கு திவ்யா."

"நீ ஏன் இப்படி அனாவசியமாகப் பயப்படுகிறாய்? எது நேர்ந்தாலும் எனக்குத்தான் நேரப் போகிறதே தவிர உனக்கில்லை. அதனால் தைரியமாக இரு. சத்தியம் பண்ணு, ம்...."

உள்ளங்கையில் பதிந்த ஷைலாவின் கையைப் பற்றி அழுத்திய திவ்யா அதன் பின்னரே சற்று அமைதியானாள்.

தீன் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் முழு முச்சாக இறங்கிய திவ்யா, டில்லியிலிருந்து ரத்தினம் திரும்பி வந்ததும் அவர், அறைக்குப் போய் எதிரில் நின்றாள்.

“லாம்மா திய்யா எப்படி இருக்கே? படிப்பு, காலேஜ் எல்லாம் எப்படி இருக்கு?” என்று கேட்டு மகளின் தலையை வருடி அவள் கையை மென்மையாகப் பற்றிக் கொண்டார். அவள் முன்பு மாதிரி படபடவென்று பொரிந்து கொட்டாமல் மெளனமாகத் தலை குனிந்து உட்கார்ந்து இருப்பதைக் கவனித்து, “ஏன் இப்படி இருக்கிறாள்?” என்ற கேள்விக்குறி எழும்ப மெதுவாக அவளது முகத்தை உயர்த்திக் கேட்டார். “என்னம்மா, பதில் ஏதும் இல்லை? எப்போதும் உன் கூடவே இருப்பாளே அந்தப் பொண்ணு—பெயர் என்ன, ஷைலா— அவள் வரலையா?”

இல்லை என்று தலையாட்டினாள் இவள்.

அவரும் விடாமல் கேட்டார். “ஏம்மா, அவளுடன் ஏதாவது சண்டையா?”

“இல்லேப்பா. அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. அவங்களளாம் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக என்னை ஒதுக்கப் பார்க்கிறாங்க.”

அவர் அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனார். “உன்னை ஒதுக்கப் பார்க்கிறாங்களா? ஏம்மா?”

அதற்குப் பதில் சொல்வதற்குத் தலைநிமிர்ந்த அவள் கண்ணீர் நிரம்பிக் கண்களில் வழிய, “அப்பா...” என்று அவர் கைகளைப் பற்றி அதிலேயே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கேவத் தொடங்க, தவித்துப் போனார் ரத்தினம்.

நினைவு தெரிந்த நான் முதலாக அவள் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்டதில்லை. இப்படித் ததறிப் பார்த்ததில்லை. திய்யா என்றால் படபடப்பு, கோபம், அலட்சியம், அநிதேரியம் இவைதானே தவிர, இப்படி உடைந்து போய்க் கண்ணீர் விடுவதில்லை. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் எதையும் ஒரு சவாலாக எடுத்துக்கொள்ளப்பழகியிருந்தாள்; துணிச்சலாகச் செயல்படக் கற்றுக் கொண்டிருந்தாள். அம்மா செத்துப்போன அன்றுகூடச் சிறிது நேரம் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அழுதாளே தவிர,

அடுத்த ஒரு மணி நேரத்திற்கெல்லாம் தைரியமாக எழுந்து இவருக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தொடங்கி விட்டாள். கார்த் திடுக்கைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

அப்படிப்பட்ட திய்யாவா இப்போது தன் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கிறாள்? நம்ப முடியாத நிஜமாக்கப்பட, அவர் அவளது முதுகையும் தலையையும் வருடி, முகத்தை நிமிர்த்திக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே ஆதரவாகவும் ஆறுதலாகவும் கேட்டார்.

“என்னம்மா, என்ன ஆயிற்று? எதுக்காக இப்படி அழறே? எதற்குமே மனசு தளரமாட்டியே? எப்போதும் அழ மாட்டியே! ம்... இப்போ ஏன் இப்படி உடைஞ்சு போறே? என்ன விஷயம், சொல்லுமமா, எதுவானாலும் தைரியமாகச் சொல்லு.”

அப்பாவின் அன்பில் சிறிது தைரியம் பெற்றவளாக விகம்பல் முற்றிலும் அடங்காமலே பேசினாள். “இந்த டர்ம் எல்லா சப்ஜெக்டிலும் நான் ஸீபெயில் மார்க் அப்பா, அக்கௌண்டன்ஸி புரியலே. மாதமாடிக்கஸ் லெக்சரர் நடத்தறது ஒரு எழவும் முளைக்கு எட்டலை. வருப்பில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவும் முடியலை. எங்க காலேஜ் லெக்சரர்ஸ் ரொம்ப சள்ளு சள்ளு விழறாங்க. நான் எல்லாப் படங்களிலும் குறைச்சல் மார்க் வாங்கினதால் என் ஸீப்ரெண்ட்ஸ் அத்தனை பேரும் என்னைக் கேலியாப் பார்க்கிறாங்கப்பா, கொஞ்சம் கொஞ்சமா என்னை விட்டு விலகிப் போறாங்க. இந்த ஷைலாகூடச் சரியாப் பேச மாட்டேங்கறா.”

அதைக் கேட்டு வாய் விட்டுச் சிரித்தார் அவர். “அட பைத்தியமே! மார்க் குறைச்சலா வாங்கினதற்காகவா இந்த அழுகை? நான் என்னமோ ஏதோன்னு பயந்தே போயிட்டேன். இந்தா, முதல்வே இந்தக் கைக்குட்டையாலே முகத்தைத் துடை, எப்பவும் போல் பனிச்சுனு சிரி, அப்போதுதான் நான் பேசுவேன்.”

அவள் கைக்குட்டையை வாங்கி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்த பின்பும் அழுகை துருத்திக் கொண்டு வந்தது. ஏம்பா... அவங்களுக்கெல்லாம்தான் என்னைப் பிடிக்கலைன்னா வரவர நீங்ககூட என்கிட்டே பாரபட்சம் காட்ட ஆரம்பிச்சிட்டிங்களே?"

"என்னம்மா இது? திடீர்னு இப்படி ஒரு பழியைத் தூக்கிப் போடறே? நானா உன்கிட்டே பாரபட்சமா நடத்துக்கறேன்?"

"நீங்களேதாம்பா. கார்த்திக் படிப்பிலே வீக்காயிருக்கான்னு அக்கறையோட தேடிப் பிடிச்ச அழைச்சிட்டு வர சொல்லி டியூஷன் வச்சீங்களே, எனக்கு அப்படிக்கவலைப்பட்டிங்களா? நான் குறைச்சலா மார்க் வாங்கறேன்னு வருத்தப்பட்டிங்களா?"

"ஐயோ கடவுளே! இதைத் தப்புன்னு சொல்றியாம்பா? கார்த்திக் எப்போதுமே படிக்க மாட்டான். உடம்பு வணங்கிப் படிக்க உட்கார மாட்டான். ஆனால் நீ அப்படியில்லேம்மா. ரொம்பக் கெட்டிக்காரப் பெண்புத்திசாலி. ஒரு தரம் சொன்னால் போதும், டக்குனு பிடிச்சுக்கிற திறமைசாலி. ஏதோ இந்த டர்ம் கொஞ்சம் கமாரா மார்க் வாங்கினாய் என்பதற்காக உன் திறமையைக் குறைச்சு மதிப்பிட்டு விட முடியுமாம்பா?"

"புத்திசாலி, திறமைசாலின்னு சொல்லித்தப்பிச்சுக்கப் பார்க்காதீங்கப்பா. அந்தப் புத்திசாலியான திறமைச்சாலிப் பொண்ணு இப்போ குறைச்சலா மார்க் வாங்கறாளே, என்ன காரணம்? இதற்கு என்ன செய்யலாமன்னு யோசிச்சீங்களா?"

"யோசிக்கலைம்மா. அப்படி யோசிக்காததற்குக் காரணம் உன் மீது இருந்த நம்பிக்கை, ஏதோ இந்தத் தரம் கவனம் போறலே, அடுத்த முறை நன்றாக வாங்கிவிடுவாய்னு நினைச்சேன். இது தப்பாம்பா?"

"தப்புத்தம்பா, அதிக நம்பிக்கை வைக்கிறதும் ஒரு வகையில் தப்புத்தானே? கார்த்திக்கிற்கு ஊக்குவித்து உற்சாகம் கொடுத்து, புரியும்படிச் சொல்லித் தர ஒரு உதவி

ஆளை ஏற்படுத்தின மாதிரி இவளுக்கும் உதவி தேவைப்படலாமனு—நினைக்கிறது அந்தக் கோணத்திலே யோசிக்காதது தப்பில்லையா?"

சாதுரியமான அந்தப் பேச்சில் மயங்கிப் பெரியதாய்ச் சிரித்து விட்டார் ரத்தினம். செஸ் விளையாடுகிற மாதிரி புத்திசாலிப் பெண்ணுடன் பேசுவதும் சுவாரச்யமான விஷயம் என்பது புரிய அவளை வாஞ்சையாகப் பார்த்தார்.

"அசடு...சுத்த வடிகட்டின அசடு. இதற்கா இப்படி அழுது அமார்க்களப்படுத்தி விட்டாய்? பாரபட்சமாக நடக்கிறேன் என்கிற பெரிய வார்த்தையெல்லாம் உபயோகப்படுத்தி விட்டாய்? இப்போ நான் என்ன செய்யனும் சொல்லு, அடுத்த நிமிடமே செய்யறேன்."

"தட்டாமல் செய்யனும். அப்புறம் எதையாவது, சொல்லி மாற்றப் பார்க்கக் கூடாது."

"இல்லேம்மா. அப்படி எப்போதாவது, எதற்காவது உன்னை ஏமாற்றியிருக்கேனா, சொல்லு."

"ஏமாற்றினதில்லேப்பா, ஆனால் இந்த விஷயம் என்னிடம் இல்லையென்னு கையை விரிச்சுடக் கூடாது."

"என்னம்மா இத்தனை பீடிகை போடுகிறாய்? அப்படிப்பட்ட பெரிய விஷயம் என்னன்னுதான் சொல்வேன்."

"வேற ஒண்ணுமில்லேப்பா, கார்த்திக்கிற்கு டியூஷன் வச்ச மாதிரி எனக்கும் வைக்கணும்."

"ப்பூ! இவ்வளவுதானே? நாளைக்கே ஏற்பாடு பண்ணிடறேன்."

"நாளைக்கு வேணாம், இன்னிக்கே பண்ணணும்."

"சரி, பண்ணிட்டால் போச்சு."

"இன்னிக்கே என்றால் இப்பவே கார்த்திக்கிற்குச் சொல்லித் தர வருவார். அப்போதே கூப்பிட்டும் பேசுங்க."

"யாரு? யாரு? சங்கரா?"

"ஆமாம்ப்பா. ஒரு நாள் கார்த்திகிற்கு அவர் அக் கௌண்டன்ஸி எடுத்தார். நாள் அவர் எப்படி நடத்த நாரனு பார்க்க அறைக்குள் போனேன். மை குட்னஸ்! அற்புதமா நடத்தறார்ப்பா. இப்படி நடத்த வேறு யாரா லும் முடியாதப்பா."

அதைக் கேட்டுத் தீவிரமான யோசனையில் ஆழ்ந்தார் அவர். சில வினாடிகள் பேச்சற்று மௌனமாக இருந்தார். அந்த மௌனம் சங்கடத்தைத் தோற்றுவிக்க, திவ்யா குரல் தழைய மீண்டும் அழ எத்தனித்து மெதுவாகக் கேட்டாள்.

"என்னப்பா யோசனை?"

"ஒண்ணுமில்லேம்மா. உனக்கு டியூஷன் சொல்வித் தர சங்கர் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமே?"

"ஏம்ப்பா, பணக்காரப் பசங்களுக்குப் படிப்பில் அக் கறை இருக்காது என்பதுதானே அவரது மறுப்பிற்குக் காரணம்? இப்போது படிப்பில் அக்கறை இருப்பதால் தானே நானே வலிய வந்து கேட்கிறேன்?"

"அது சரிம்மா. ஆனால் அன்று அவனைப் பந்தால் முதுகில் அடிச்சது யாரு? 'ஏய் மிஸ்டர்'ன்னு மரியாதை இல்லாமல் கூப்பிட்டு அதிகாரம் பண்ணினது யாரு?"

"அதெல்லாம் ஏதோ விளையாட்டுத்தனமா தெரியாத் தனமாகச் செய்தது. அதைப் போய் ஒரு பெரிய விஷய மாய்ப் பெரிய குற்றமாய் எடுத்துக்கலாமாப்பா?"

"நீ சொல்றே...ஆனால் அவனும் அதே மாதிரி நினைக்கணுமே?"

"நினைக்க வைக்கிறது உங்க பொறுப்பு அப்பா. டியூஷனே எடுக்க மாட்டேன்னு மறுத்தவரை உங்க சாமர்த்தியத்தாலே டியூஷன் எடுக்க வச்சீங்களா இல் லையா? அதே மாதிரி இதையும் ஒப்புக்கொள்ள வையுங்க."

"உன் விஷயத்திலே அவன் சரின்னு சொல்லணுமே? அவன் இப்படித்தான்னு தனக்கென்று ஒரு வழி வச்சிட்டி

ருக்கான். ஒரு வேளை பெண்களுக்கு டியூஷன் எடுக்கற தில்லை என்கிற கொள்கையோடு இருந்தால்?"

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதப்பா. நான் பண்ணின தப்புக்கு மன்னிப்பு வேணும்னாலும் கேட்டுக்கறேன். எப்படியோ அவரை எனக்கு டியூஷன் எடுக்க வைக்க நிங்க."

"திடீர்னு எப்படிம்மா இந்த மாதிரித் தலைமோக மாறிப் போயிட்டே?"

"அவர் டியூஷன் நடத்துகிற அழகையும் சாமர்த்தியத் தையும் பார்த்துத்தான் அப்பா."

"சரி, சங்கர் வந்ததும் சொல்லு. கேட்டுப் பார்க் கிறேன்."

"இப்பவே வந்திருக்காருப்பா. இந்தாங்க இன்டர் காமில் கூப்பிட்டு இங்கே வரச் சொல்லுங்க."

அவன் இன்டர்காம் பொத்தானை அழுத்தி அவரிடம் கொடுக்க அவர், "யாரு? சங்கராப்பா? நான் ரத்தினம் பேசறேன். இங்கே என் அறைக்கு ஒரு நிமிஷம் வந்து போக முடியுமா?" என்று கூப்பிட்டார்.

"இதோ வரேன் சார், இப்பவே வரேன்" என்று பணிவாகப் பதில் சொன்னான் அவன்.

இன்டர்காமைப் பொருத்திவிட்டு நிமிர்ந்து மகளைப் பார்த்தார். "திவ்யா, நாங்க பேசறபோது நீ இங்கே இருக்க வேணாம்மா. உன அறைக்குப் போ. தேவைப் பட்டால் திரும்பக் கூப்பிடறேன். அப்போது வந்தால் போதும்."

"தாங்க் யூ ஸோ மச் டாடி!" என்று அவருக்குத் தெரியாமல் நழுட்டாகச் சிரித்தாள் அவள்.

"இப்பவே தாங்க்ஸ் சொல்லிடாதேம்மா. ரிஸல்ட் என்னன்னு தெரிஞ்சிட்டப்புறம் சொல்லு."

“அப்பா உங்களை எனக்குத் தெரியாதா? சேவகனை நகர்த்தி, குதிரையை நகர்த்தி, யானையை நகர்த்தி கடைசியில் ராஜாவை ‘மேட்’ ஆக்கி விளையாட்டில் ஜெயிச்சுடுவீங்கன்னு தெரியாதா?”

பளிச்சென்று அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார் அவர். சற்றுமுன், தான் மனத்தில் நினைத்த செஸ் விளையாட்டையே இவளும் எப்படிச் குறிப்பிடுகிறாள் என்கிற ஆச்சரியம் தோன்றிற்று. ‘புத்திசாலிப் பெண்’ என்று நினைத்துக் கொண்டே எழுந்து பாத்ரம் போய்விட்டுத் திரும்பியபோது, அறைக் கதவின் பஸ்ஸர் அழுத்தப்பட்டது. இவர் பதிலுக்கு பஸ்ஸரை அழுத்தி, ‘வரலாம்’ என்பதைத் தெரிவிக்க—

“குட் ஈவினிங் சார்....” என்று மலர்ந்த முகத்துடன் உள்ளே நுழைந்தான் சங்கர்.

8

ஸ்கீவிரல் நகங்கள் அத்தனையையும் கடித்தபடி துடிக்கும் மனத்தோடு காத்திருந்த திவ்யாவிற்குக் கீழே இறங்கி வரச்சொல்லி அடுத்த அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் ரத்தினத்திடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. அதற்குள் தன் பெல்லையும், டாப்பையும் கழற்றி எளிமையான தோர் வெள்ளைப் புடவைக்கு மாறியிருந்தவன் மிகப் பணிவாகவும் அடக்கத்துடனும் அப்பாவின் அறைக்குள் நுழைந்தான். சங்கர் எதிர் நிற்காலியில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கடைக் கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டவன் ரத்தினத்தின் எதிரில் தலைநிமிராமல் நின்று, “கூப்பிட்டங்களாப்பா?” என்று தழைந்த குரலில் கேட்டான்.

“ஆமாம்மா. உட்கார்.”

“இல்லேப்பா, சொல்லுங்க” என்றாள் மீண்டும் மரியாதையாக.

“நீ கேட்டுக் கொண்டபடி சங்கர்கிட்டேப் பேசினேன்மா. இத்தனை நேரம் நான் எப்போதோ படித்த வக்கீல் திறமை முழுவதும் உபயோகித்து அவரைச் சம்மதிக்க வைத்திருக்கிறேன். இந்தச் சம்மதம் அத்தனை கலபமாக வந்துவிடவில்லை என்பதை நீ புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கடைசியில், ‘அம்மா இல்லாத பொண்ணு. பெரிதாய் எதற்கும் ஆசைப்பட்டு விடவில்லை. உன்னிடம் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் ஆசைப்படுகிறான். அதுவும் நீ ஒரு நாள் பாடம் நடத்தின நேரத்தியைப் பார்த்த பின்னரே மனம் மாறி இறங்கி வந்திருக்கிறான். ஏதோ செல்லமாய் வளர்ந்த சின்னப் பொண்ணு, அறியாமல் செய்த தவற்றை நீ பெரிதுபடுத்தக் கூடாது. உன்னிடம் சரஸ்வதி கட்டாட்சம் இருக்கிறது. கொடுக்கக் கொடுக்கத் தான் அந்தக் கட்டாட்சம் அதிகமாகும்” என்று சொல்லி அவரை ஒப்புக் கொள்ள வைத்திருக்கிறேன். இப்போது முழு மனத்துடன் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என்பதை நீ மறந்துவிடக்கூடாது. செய்த தவறுக்கு மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டு இன்றிலிருந்து படிக்க ஆரம்பி. ஐந்திலிருந்து ஆறரை வரை கார்த்திக்கிற்கு எடுத்து விட்டு, உனக்கு ஆறரையிலிருந்து ஏழரை வரை நடத்துவார். அதன் பின் அவரைக் காரில் ஏற்றி அனுப்புவது உன் பொறுப்பு. டிரைவர் இல்லாத நாட்களில் நீயே அவரை வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வரவேண்டும். என்ன?”

“இல்லை சார், அவங்களுக்கு அந்தத் தொல்லையெல்லாம் வேண்டாம். நானே போய்க் கொள்வேன்” என்று குறுக்கிட்ட சங்கரை, “நீ சும்மா இருப்பா” என்று அதட்டி விட்டு மகளைப் பார்த்தார்.

“சரிப்பா.”

“முதலில் இப்போ அவர்கிட்டே அன்றைக்குப் பந்தால் அடித்ததற்கு மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொள்.”

அப்போதும் குனிந்த தலை நிமிராமல், “ஸாரி சார், வெரி சாரி. தெரியாமல் பண்ணி விட்டேன். மன்னிச்

சிடுங்க, சார். இனிமேல் யார் கிட்டேயும் அப்படி நடந்துக்கமாட்டேன் சார்" என்றான் அவன்.

அவன் அப்போதும் அவனை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்காமலும் பதில் சொல்லாமலும் இருப்பதைக் கவனித்த ரத்தினம், "என்னப்பா, இன்னும் கூடவா உனக்குக் கோபம் அடங்கலை? அவன் எவ்வளவு தழைந்து போய் இறங்கி வருகிறான்! இப்படி என் பெண்ணா மன்னிப்புக் கேட்கிறான் என்று எனக்குச் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. நீ என்னடா என்றால் இன்னும்கூட முகத்தைக் கடுகடு வென்று இறுக்கமாக வச்சிட்டிருக்காய். 'சிறியோர் செய்யும் சிறுபிழை எல்லாம், பெரியோராயின் பொறுப்பது கடனே' என்பது நீ அறியாததா? நீ பெரியவன் இல்லையா? மனதாலும் வயதாலும் உருவத்தாலும் கூடப் பெரியவன். ஒருவார்த்தை வாயைத்திறந்து சொல்லக்கூடாதா?"

அவர் குரலில் இருந்த ஏதோ ஒன்று அவன் மனத்தை நெகிழ வைத்தது. அவரைப் போன்று சமூகத்தின் மிக உயர்வான படியில் நின்று கொண்டிருக்கிற ஒருவர் எல்லா விதத்திலும் சாதாரணமான தன்னிடம் இந்த அளவிற்கு இறங்கிவந்து பேசுவதிலிருந்து பெண்ணிடம் அவர் வைத்திருக்கிற அன்பு புரிந்தது. அவர் நினைத்தால் எத்தனையோ பேரை டியூஷனுக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். இவனைவிட நன்றாகக் கற்றுக் கொடுக்கக்கூடிய ரீடையர்டு புரொஃபஸர்களை வீட்டிற்கு வரவழைக்கலாம். ஆனால் அதையெல்லாம் விட்டு விட்டுத் தன் நேரத்தை விணாக்கிக் கொண்டு தன்னை வரவழைத்து அரைமணி நேரத்திற்கு மேல் பேச்சில் செலவிடுகிறார் என்றால், அவருக்குத் தன் மீது ஏற்பட்டிருக்கிற நம்பிக்கையையும், மதிப்பையும் காட்டுகிறது. இந்த நம்பிக்கையையும், மதிப்பையும் ஒரு போதும் குறைத்துக் கொண்டவிடக் கூடாது. தாழ்த்திக் கொண்டு விடக் கூடாது. இவரைப் போன்ற நல்ல எண்ணமும் இதயமும் கொண்டவர்களிடம் இவன் வேண்டுவது பணமில்லை; மற்ற உதவிகள் இல்லை.

இந்த மனித நேயமும் அபிமானமும் தான், இவைகளிலிருந்து விலகிப் போய்விடக் கூடாது...."

சட்டென்று உதட்டில் லேசாய்ப் புன்னகையை ஓடவிட்டு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன். "என்ன சார் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்? எனக்கு எதற்கு சார் மன்னிப்பெல்லாம்? நான் சின்னவன் சார். ரொம்ப ரொம்பச் சின்னவன். சாதாரணமானவன்."

"அசாதாரணங்கள் தங்களை என்றும் அசாதாரணமாகக் காட்டிக் கொண்டதேயில்லை, சங்கர்" என்று மென்மையாகச் சிரித்தவர் திவ்யாவின் பக்கம் திரும்பி, "என்னம்மா, இப்போ சந்தோஷம்தானே?" என்று அதே சிரிப்புடன் கேட்க, அவன், "சந்தோஷம்தான்ப்பா" என்றான் மெல்லிய குரலில்.

"சரிம்மா. இவரை உன் ருமிற்குக் கூட்டிட்டுப்போய்ப் படிக்க ஆரம்பி. சங்கர்! இன்று இவனுக்கு நடத்துப்பா. கார்த்திக்கிற்குப் பாடம் நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம், போம்மா, அழைச்சிட்டுப் போ."

அப்பாவின் அறையைவிட்டு வெளியில் வந்ததும் அவனைக் கீழ்க் கண்ணால் பார்த்தான் அவன். அவனோ அவனைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் யோசனையும் கவலையுமாக நடக்க, "நீங்கள் மாடிக்குப் போங்கள், நான் இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று அவனை அனுப்பி விட்டு டிரைவரைத் தேடிக் கொண்டு போய், "நீ வீட்டுக்குப் போகலாம் அமிர்தலிங்கம்" என்றான்.

"டியூஷன் மாஸ்டரை வீட்டிலே கொண்டு போய் விடனுங்களே...." என்று தயங்கினான் அவன்.

"வேணாம் இன்னிலேருந்து நானே அவரைக் கொண்டு போய் விட்டுக்கறேன்; அவர் எனக்கும் டியூஷன் எடுக்கப் போகிறார். டியூஷன் முடிய மணி ஏழரை எட்டாகி விடும், அதனால் நாளைலேயிருந்து அவரை அழைச்சிட்டு வந்து விட்டுவிட்டு நீ கிளம்பு...."

வயதான அந்த டிரைவர் அவன் சொன்னதைக் கேட்டு இன்னமும் தயங்கி, "பெரிய ஜயா என்ன சொல்வாரோ?" என்றான் பயந்த குரலில்.

சட்டென்று பழைய கோபம் எட்டிப் பார்க்க அழுத்த யாகச் சொன்னான் திவ்யா. "ஏன்யா, நான் சொல்றேன் பெரிய ஜயாவைக் கேட்கணும்னால என்னய்யா அர்த்தம்? அப்போ என் வார்த்தைக்கு மதிப்பில்லேன்னு அர்த்தம்?"

"ஐயையோ.... நான் அப்படிச் சொல்லலேம்மா" என்று பதறினான் கிழவன்.

"பின் எப்படிச் சொன்னே? இதோ பாரு. சொல்ற வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசாமல் கிடக்கிறதானால் கிட இல்லையென்றால் இப்பவே கணக்கைத் தீர்த்துவிடச் சொல்றேன். வாங்கிட்டுப் போயிடு. என்ன?"

"நான் தப்பா ஒண்ணும் பேசலையே சின்னம்மா?"

"எது தப்பு, எது சரின்னு எனக்குத் தெரியும். நீ சொல்லித் தர வேண்டாம். புரிஞ்சுதா?"

"சரிங்க."

"உன் வேலை கார் ஓட்டறதுதானே தவிர, அட்வைஸ் பண்றது இல்லை, தெரியுதா?"

"தெரியுதுங்க."

"சரி, கிளம்பு; நாளைமீலிருந்து டியூஷன் மாஸ்டரை அழைத்துவந்து விடறவரைதான் உன் பொறுப்பு. அதற்கப் புறம் நீ கிளம்பி வீட்டுக்குப் போகலாம். என்ன?"

"சரிங்க."

"சரி, கிளம்பு."

சமையற்கார அய்யரிடம் இரண்டு கப் நல்ல காப்பி அனுப்பச் சொல்லி விட்டு மீண்டும் சாதுவாக மாடிக்குப் போனான். சங்கர் அறைக்குள் நுழைபத் தயங்கி வெளியில் நிற்பதைக் கவனித்துப் பரபரத்தான்.

"அட, ஏன் சார் வெளியில் நின்னுட்டிருக்கீங்க? உன்னே போயிருக்கலாமே? வாங்க சார், உங்க அறை மாதிரி நினைச்சுத் தயங்காமல் வாங்க."

அவன் அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கீழ் உதட்டைக் கடித்து கொண்டான். பின்னர், "பரவாயில்லை" என்றவன், தைரியமாக அவனை ஏறிட்டு, "அப்படி ஹாலில் உட்கார்ந்து படிக்கலாமே? எதற்காக இந்த அறையில் வந்து அடைபட வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

அது அவனுக்கும் பாதுகாப்பாகவும் சில சங்கடங்களைத் தவிர்க்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் என்று நினைத்தான். ஆனால் அவன் அதற்கு ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

"வேண்டாம் சார் என் அறைக்குள் உட்கார்ந்து படித்தால்தான் எனக்குப் படிக்க வரும். படிக்கிற 'முட்' கேடாமல் இருக்கும்."

வேறு வழி இன்றி வேண்டா வெறுப்பாக அறைக்குள் நுழைந்தான் அவன். அதுவும் கார்த்திக்கின் அறையைப் போல விசாலமானது. குளிர் சாதன வசதி பொருத்தப்பட்டது. எல்லா வசதிகளும் அதற்குள்ளாகவே அமையப் பெற்றது. நீளமாய் ஒரு வார்ட் ஷாப். பக்கத்தில் நிலைக் கண்ணாடியின் தலையில் சிறிய டியூப்லைட் பொருத்தப் பட்ட அலங்கார மேஜை. பக்கத்தில் கனத்த திரைச் சீலை யால் மூடப்பட்டிருந்த ஜன்னல். அடுத்து, சிறிய சோபா செட், எதிர்ப் பக்கத்தில் படிக்கிற வசதியோடு கூடிய மேஜை. அதன் அருகிலேயே ஒரு ஸ்டூடியோ ஸெட். நடு அறையில் எட்டு அங்குல நுரை ரப்பர் மெத்தைபோடு கூடிய கட்டில், கண்ணுக்கு இதமான பூக்களில் தலையணை உறைகளும், மெத்தை விரிப்பும், கீழ் கார்ப்பெட் விரித்து நடக்கக் காலுக்கு இதமாய்த் தெரிந்த சுத்தமான அறை. கார்த்திக்கின் அறையில் இந்தச் சுத்தம் காணப்படாது. இவ்வளவு கச்சிதமாக இருக்காது. கலை உணர்வுதெரியாது.

ஆனால் அந்த அறையில் தனியாக அவளுக்கு டியூஷன் எடுக்கத் தயங்கினான். பெண்ணுக்குத்தான் புரியவில்லை என்றால் அப்பாவிற்குமா புரியாமற் போகும்? போய் அவள் அறையில் பாடம் நடத்து என்கிறாரே? இவர்கள் பணக்காரர்கள். அதிபணக்காரர்கள். ஹைக்ளாஸ், எதுவும் இவர்களைப் பாதிக்காமல் போகலாம். ஆனால் தான்? தன்னிலை அப்படியில்லையே? தன்னால் எதிலிருந்தும் மீள முடியாதே? அதனால் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டியது அவசியமில்லையா?

உள்ளே வந்து மேஜையடியில் உட்கார்ந்தபின் மீண்டும் சொன்னான்: "ரொம்பக் குளிகிற மாதிரி இல்லை? அந்த ஏர்கண்டிஷனரை நிறுத்திவிட்டு, அறைக் கதலையும் ஜன்னல்களையும் திறந்து விடுங்களேன். இயற்கைக் காற்று வரும்."

"ஐயையோ! ஏர் கண்டிஷன் குளிர்ச்சி இல்லாமல் என்னால் ஒரு நிமிஷம் கூட இருக்க முடியாது சார். உங்களுக்குக் குளிகிறது என்றால் சற்றுக் குறைக்கிறேன். குளிக்கு இதமாகச் சூடான காப்பி வந்திருக்கிறது. சாப்பிட்டு விட்டுப் பாடத்தை ஆரம்பிக்கலாம்."

"கடவுளே!" என்று மனத்திற்குள் முனகிக் கொண்டான் அவன், இதைக் குழந்தைத்தனம் என்பதா அல்லது வேறு என்ன சொல்வது?

ஓர் ஆழமான பெரு மூச்சுடன் "முதலில் என்ன பாடம் ஆரம்பிக்கலாம்? கணக்கு எடுக்கட்டுமா?" என்று கேட்டான்.

அவள் அவனைக் கீழ்க் கண்ணால் பார்த்து, "ஏன், ஆரம்பம் கணக்காகத்தான் இருக்க வேண்டுமா? வேறு எது வாகவும் இருக்கக் கூடாதா?" என்றபோது அவன் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான்.

இது சாதாரணக் கேள்வியா, அல்லது விஷமத்தனம் நிறைந்ததா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் ஒரு

வினாடி, தடுமாறி, பின்னர் சற்று முன் அப்பாவின் எதிரில் பல்யமாய்த் தலை குனிந்து நின்று மன்னிப்புக் கேட்டவன் இப்போது விஷமத்தனமாகப் பேசியிருக்க மாட்டான் என்ற முடிவுடன், "சரி, உங்களுக்கு எந்த சப்ஜெக்ட் பிடித்த மானதோ அதையே ஆரம்பிக்கலாம்" என்றான்.

அவன் அவனருகில் புடவைத்தலைப்பும் கொசுவங்கூடும் படுகிற நெருக்கத்தில் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார், அவன் உள்ளுக்குள் அருவருத்துப் போய்த் தன் நாற்காலியைச் சற்று நகர்த்திப் போட்டுக் கொண்டான். பின்னர் அவன் எடுத்து வைத்த அக்கௌன்டன்ஸி புத்தகத்தைப் பிரித்தான். பாடம் நடத்தத் தொடங்கினபோது மனம் சலனமற்று நிச்சிந்தையாக இல்லாததைக் கவனித்தான். கார்த்திக்கிற்குப் பாடம் எடுக்கிறபோது வருகிற நிம்மதியும், திருப்தியும் தற்போது இவளுக்கு எடுக்கிற இந்த நேரத்தில்—எங்கே போய் விட்டன? உள்ளுக்குள் இனம் புரியாத நெருடல், இன்ன காரணம் என்று சொல்ல முடியாத சங்கடம். பின்னால் வரப்போகிற கஷ்டத்தை முன்கூட்டியே அறிவிக்கிற உள் ஞானரவின் அபாய அறிவிப்பு மணி ஒலிக்கிற சத்தம் கேட்டது. ஒரு வேளை தன் பிரமையாக இருக்கும் என்று ஒதுக்கிவிட்டுப் பாடத்தைத் தொடர்ந்தான்.

ஏனோ அரை மணிக்கு மேல் அவனால் எடுக்க முடிய வில்லை. அவன் விரும்பிக் கேட்கிற மாதிரி இருந்தாலும் அது ஒரு பாவனையோ என்று தோன்றியது. எதற்காக இப்படிச் சந்தேகப்படுகிறேன் என்று ஒதுக்கித் தன்ன முயற்சித்து இயலாமல் மெல்லத் தன் நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு எழுந்து கொண்டான்.

"தயவு செய்து நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும். இன்று இதோடு நிறுத்திக் கொள்ளலாமென்று நினைக்கிறேன். லேசாய்த் தலை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. நாளை இன்று குறைகிற இந்த நேரத்தையும் சேர்த்து நடத்தி 80 செய்து விடுகிறேன்."

"பரவாயில்லை சார், இருங்கள் இதோ வருகிறேன்."

"நீங்கள் எதற்கு வரவேண்டும்? நானாகப் போய்க் கொள்கிறேன். கீழே போனால் அமிர்தலிங்கம் காத்துக் கொண்டிருப்பார்."

"அமிர்தலிங்கம் எப்போதோ வீட்டுக்குப் போயிருப்பார். இனி திரும்பிப் போகும்போது நான்தான் உங்களைக் கொண்டு போய் விடப் போகிறேன்."

"ஐயோ, வேண்டாம்" என்று பதறினான். "நானே மெயின் ரோட் போய் பஸ் பிடித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போய் விடுவேன்."

"அது கூடாது என்பது அப்பாவின் கட்டளை. சற்று முன் உங்கள் எதிரில்தானே சொன்னார்?"

"சரி, அப்படியானால் கார்த்திகைக் கொண்டுபோய் விடச் சொல்லுங்கள்."

"என்ன சார் நீங்கள்? கார்த்திக் இன்னும் மேஜர் ஆகவில்லை. அவனுக்கு லைசென்ஸ் கிடையாது. அவனுக்குக் கார் ஒட்டவரும். ஆனாலும் அப்பா ஒட்ட விட மாட்டார்."

"அதற்காகத் தினமும் நீங்கள் வருவதென்பது எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது."

"சரி. இன்று விட்டுவிட்டு வருகிறேன். நாளை விஷயத்தை நாளை கவனித்துக் கொள்ளலாம்."

சங்கர் பதிலேதும் சொல்ல முடியாதவனாகக் கீழே இறங்கிவர, அவன் தன் அறைக் கதவை இழுத்து முடித் தாவிட்டு, கார் சாலையை விரலில் சுழற்றியபடி மெதுவாகப் படியிறங்கினான்.

9

கார் வீட்டை நெருங்க, சங்கர் தவித்துப் போனான். தெருவில் யாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் கூடாதே என்று

வேண்டிக் கொண்டான். ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல் அழகான ஒரு பணக்காரப் பெண்ணுடன் தனியாகக் காரில் வந்து இறங்குவது மறுநாள் காலைக்குள் பெரிய செய்தி யாகி விடும். வீடு வீடாகப் பரவும். கண், காது, மூக்கு வைத்து ஒவ்வொரு வாயிலிருந்தும் செய்தி வெளிவருகிற போது வெவ்வேறு மாதிரி விகவரூபம் எடுக்கும். அவனைக் காரில் அவனுடன் பார்க்காதவர்கள் கூடப் பார்த்த மாதிரிப் பேசுவார்கள்.

"சங்கர் அந்தப் பெண்ணோடத்தான் எப்போ பார்த்தாலும் சுத்தநானாம்."

"பொண்ணு மூக்கும் முழியுமா எத்தனை வட்சணமா இருக்கா பார்த்தாயா?"

"பெரிய இடத்துப் பொண்ணு! கலபமாகப் பிடித்துப் போட்டுக் கிட்டான்!"

"இவ்வே டியூஷன் பேரில் தினமும் அவளோடுதான் கொட்டம் அடிக்கிறானாம்."

'போன வாரம் இவங்க ரெண்டு பேரையும் மெளண்ட் ரோட்டிலே ஒரு தியேட்டரில் பார்த்தாராம் எங்க வீட்டுக் காரர். ஒருத்தர் மேல் ஒருத்தர் உரசிக்கிட்டு அப்படி உட்கார்ந்திருந்தாங்களாம். இவரைக் கண்டதும் அவறிப் புடைச்சிட்டு எழுந்து தியேட்டரை விட்டு வெளியே போயிட்டாங்களாம்.'

இத்தனை பேச்சுக்களையும் தவிர்க்க நினைத்தான் சங்கர் இவற்றில் அனு அளவும் உண்மையில்லை என்பது நிஜமானாலும் அம்மா கேட்க நேர்ந்தால் மிகவும் வருத்தப்படுவான். தம்பி ரமணனின் காதுகளில் விழுந்தால் ஒருவேளை தன்னைப்பற்றின அபிப்பிராயம் மாறுபட நேரிடலாம். தன்மீது வைத்திருக்கிற மரியாதையும், மதிப்பும் குறைந்து போகலாம். பின்னால் தான் எதற்காவது கண்டிக்க நேரிடுமானால், 'உன்னைப்பற்றித்தெரியாதா? நீ எனக்குச் சொல்ல

வந்துட்டியா?" என்று எடுத்தெறிந்து பதில் சொல்லலாம். இவள் தன்னைக்கொண்டு வந்து விடுகிற இந்தச் சாதாரண விஷயம் குடும்பத்தில் இத்தகைய கலகத்தை ஏற்படுத்துமானால்—நிம்மதியைக் குறைக்குமானால்—இந்தக் கார்ப்பயணத்தைத் தவிர்ப்பதுதான் நல்லது. இன்று ஒரு நாளானால் பரவாயில்லை. ஒரு கல்யாணம் ஆகாத, அழகான, பணக்கார இளம் பெண்ணுடன் தினமும் இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் காரில் வந்திறங்கினால் தப்பான செயல் இல்லை என்றாலும் தான் வசிக்கிற இந்த நடுத்தர வர்க்கத்திற்கு—பரந்த மனப்பான்மையும் சிந்தனைத் தெளிவும் அற்றவர்களுக்கு—எப்போதும் யாரைப் பற்றியாவது வம்பு பேசுகிற ஜென்மங்களுக்கு—சராசரிக்கும் கீழான மனிதர்களுக்கு மகா பெரிய தப்பு; அதனால் இன்றோடு இதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும். இன்று கூடக் காரிலிருந்து இறங்கிய சீக்கிரத்தில், யார் கண்களிலும் படுவதற்கு முன் இவளைத் திருப்பி அனுப்பி விட வேண்டும்.

இவன் கதவோரம் ஒடுங்கி உட்கார்ந்து தீவிரயோசனையில் இருந்தபோது திவ்யா அவன் உட்கார்ந்திருந்த விதத்தையும், பயத்தையும் பார்த்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். 'மிஸ்டர் சங்கர், இது வெறும் ஆரம்பம். இதற்கே இப்படிப் பயந்தால் எப்படி?'

ஆனால் தன் எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாமல், "இது தானே உங்கள் தெரு?" என்று மட்டும் கேட்டாள்.

"ஆ..... ஆமாம், பேசாமல் இங்கேயே இறக்கி விட்டு விடுங்களேன். நானே நடந்து போய்க் கொள்கிறேன். இந்தச் சின்னத் தெருவிற்குள் வந்து திருப்பிக் கொண்டு போவது சிரமமாக இருக்கும் உங்களுக்கு."

"இதில் என்ன சார் பெரிய சிரமம்? நான் இரண்டு மூன்று முறை சோழவரம் ரேஸில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன், தெரியுமா? அதனால் இந்தத் திருப்பங்கள் எதுவும் என்னைப் பாதிக்காது."

'கடவுளே!' என்று மனதிற்குள் அவரைத் துணைக்குக் கூப்பிட்டவன் தெருவில் இரு பக்க வீடுகளிலிருந்தும் யார் யார் கவனிக்கிறார்கள் என்று பார்த்தான். நல்ல வேளையாக யாரும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதில் நிம்மதி ஏற்பட்டது. பின்னர், "அதோ, இடதுகைப் பக்கத்தில் நாலாவது வீடு. வீட்டு வாசலில் போஸ்ட் பாக்ஸ் இருக்கிறது பாருங்கள். அதுதான்" என்று அடையாளம் காட்ட சரியாக வீட்டு வாசலில் வண்டி நின்றது.

திண்ணையில் சாம்புத் தாத்தா உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்த சங்கர், அவசரமாகக் கீழே இறங்கினான். அவர் அவனைப் பார்ப்பதற்குள் அனுப்பிவிட வேண்டும் என்கிற பதட்டத்தோடு குனிந்து கை கூப்பினான்.

"ரொம்ப நன்றி உங்களுக்கு. நான் வரேன்."

"என்ன சார் அவ்வளவு அவசரப்படுகிறீர்கள்? என்னை உள்ளே கூப்பிடமாட்டீர்களா?"

'போச்சுடா...' என்று அவன் பெருமூச்சுவிட, திவ்யா தானாகக் கீழே காரைவிட்டு இறங்கினாள். "சரி சார் நீங்க கூப்பிடாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நானே வருகிறேன்."

வேறு வழியின்றி அவளை உள்ளே அழைத்துப் போனான் சங்கர். பக்கத்து, எதிர்வீட்டு வாசல்களிலும், ஜன்னல்களிலும் தலை தலையாக முளைத்து மறைவதைக் குறித்துக் கொண்டே அவளைச் சாம்புத் தாத்தாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

"தாத்தா, இவர்கள்தான் நான் டியூஷன் சொல்லித் தருகிற வீட்டுப் பெண். பெயர் திவ்யா பி. காம். முதல் வருஷம் படிக்கிறார்கள்."

'அப்படியா?' என்று குறும்பாகவும், பவ்யமாகவும் சிரித்தார் அவர்.

திவ்யா மிகவும் பணிவானவளாகவும், பவ்யமாக நடந்து கொள்ளுதல் தன் இயற்கைக் குணம் என்பது

போலவும் கைகுவித்து மென்மையாகப் புன்னகை புரிந்தாள்.

“டிபூஷன் சொல்லித் தருகிற வீடு என்று ஏன் அறிமுகப்படுத்துகிறீர்கள் சார்? இவளுக்குத்தான் டிபூஷன் எடுக்கிறேன் என்று அறிமுகப்படுத்தக் கூடாதா?”

“உனக்காம்மா டிபூஷன் எடுக்கிறான்? பின் ஏதோ கார்த்திக் என்கிற பையனுக்கு எடுப்பதாகச் சொன்னானே” தாத்தா சந்தேகமாகப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்க, அவள் அவருடன் நீண்ட நாட்கள் பழகிய தோரணையில் வார்த்தைகளால் மிக நெருங்கி வந்து பதில் சொன்னாள்.

“அவன் என் தம்பி தாத்தா. அவனுக்கும் எடுக்கிறார்.”

“ஓ! அப்படியாம்மா? ரொம்ப சந்தோஷம். உள்ளே போம்மா.”

“நீங்களும் வாங்களேன் தாத்தா.”

“வரேனே தாராளமாய் வரேன்.”

முன் அறைக்குள் நுழைந்ததும் அவள் யாரும் சிறிது கூட எதிர்பார்க்காத ஒரு காரியத்தைச் செய்தாள். சாம்ப சிவம் நின்று கொண்டிருக்க, புடவைத்தலைப்பை இழுத்துச் செருகிக் கொண்டு அவர் காலடியில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணினாள். அவர், “என்னம்மா இது, எனக்கு எதற்கு இப்போ நமஸ்காரம்?” என்று பதற. இவள் முகத்தின் சிவப்பு மாறாமல் சொன்னாள்.

“பெரியவர் நீங்கள். உங்களிடமெல்லாம் ஆசீர்வாதம் வாங்கணும்னு அப்பா சொல்வார்.”

“ஓ.. பணத்தோட குணமும் சேர்ந்து நிறைந்திருக்கு. இப்படிப் பார்க்கிறது ரொம்ப அபூர்வம். தீர்க்காயுசா சந்தோஷமா இருக்கணும்மா.”

அம்மாவையும், தம்பியையும் அகற்குள் பின்கட்டி விடுத்து வந்துவிட்ட சாம்பசிவத்தின் மனைவியையும் அறிமுகப்படுத்தினான் சங்கர். ஒருவர் விடாமல் சிரித்துச் சிரித்துப் பேசினான். ரமணனிடம், அம்மனிடம் சாம்புத் தாத்தானிடம், பாட்டியிடமும் என்று தனித் தனியாக ஒட்டிப் பழகினான்.

பாய் விரிப்பதற்குள், “அதெல்லாம் வேண்டாம்” என்று தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

நாகலட்சுமியம்மாள், “கொஞ்சம் காப்பி சாப்பிடு கிறாயாம்பா?” என்று கேட்டாள்.

“கொடுங்களேன், சாப்பிடுகிறேன். இங்கே காப்பி சாப்பிட என்னம்மா தயக்கம்?” —மீண்டும் அதே எளிமை யான சிரிப்பு.

அயர்ந்து போனான் சங்கர். இந்தத் திவ்யா நிஜமான வளா, அல்லது தான் முதல் நாள் பார்த்த திவ்யா நிஜமா? எது இவளது உண்மை குணம்? அன்று தெரிந்த அந்தத் திமிர், அகங்காரமா, அல்லது இதோ எதிரில் பார்க்கிற இந்தப் பணியும் நிதானமும்? இவற்றில் எது போலி, எது அசல்? அல்லது எல்லாம் கலந்த கலவைக் குணம்தான் இவ் குடையதா? ஒன்றும் புரியாமல் அவன் தமோறி நிற்க!

அவன் காப்பி குடித்துவிட்டு எழுந்தான். அம்மா ஒரு தட்டில் வெற்றிலை பாக்கு குங்குமம் வைத்துப் பாட்டியிடம் கொடுத்துச் தரச் சொல்ல, பாட்டியையும் அம்மாவையும் நிற்க வைத்து நமஸ்கரித்து வாங்கிக் கொண்டான். பின் அம்மாவின் கைகளைப் பற்றிச் சோகம் இழையோடின குரலில் பேசினான்:

“அம்மா, எனக்கு அம்மா இல்லை. எனக்கு ஆறேழு வயசாக இருக்கிற போதே செத்துப் போய் விட்டாள். அதிலிருந்து அப்பாதான் எல்லாம். இப்போ உங்களைப் பார்த்ததிலிருந்து என் அம்மாவையே பார்க்கிற மாதிரி

மனசுக்குள் ஒரு திருப்தி ஏற்படுகிறது. இனிமேல் சாருக்கும் ரமணனுக்கும் மட்டும் நீங்கள் அம்மா இல்லை; எனக்கும் சேர்த்து அம்மாதான். இதுல உங்களுக்கு எந்தவிதமான ஆட்சேபணையும் இல்லையே?"

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு உருகிப் போன நாகலட்சுமி அம்மாள் அவளைத் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டே நெகிழ்ந்து போய்ச் சொன்னாள்: "இதுல எனக்கென்ன ஆட்சேபணை இருக்கப் போகிறது? உன்னை மாதிரியே என் மனசுக்கும் சந்தோஷமா இருக்கு. எனக்கும் பொண்ணு இல்லை, உன்னையே பொண்ணாக நினைச்சுக்கறேன். இனிமேல் அடிக்கடி வாம்மா."

"ஓ வரேம்மா. தினமும் இவரைக் கொண்டுவந்து விட நானே வரேன். அப்போதுதான் உங்களையெல்லாம் பார்க்க முடியும். வரேன் தாத்தா, பாட்டி. வரட்டுமா ரமணன்!"

கார் கிளம்பிப்போகிற வரை அத்தனை பேரும் வாசலிலேயே இருந்து கையசைத்து விடை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு அப்புறம் ஏக காலத்திலே ஒன்றாகச் சங்கரைப் பார்த்தார்கள்.

"என் ஜோஸ்யம் எப்படி சங்கர்? இப்போதாவது நம்பறியா? அண்ணிக்குச் சொன்ன மாதிரி இந்தத் துருவம் ஆகர்ஷித்து வீடுவரை கூட்டி வந்துவிட்டது. பார்த்தாயா?" —சாம்புத் தாத்தா.

"ரொம்ப நல்ல பொண்ணு தாத்தா. எத்தனை பண மிருந்தாலும் துளி கர்வம் இருக்கப் போகிறது? எப்படிப் பழகுகிறாள் பார்த்தீங்களா? எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு" —இது அம்மா.

"வெள்ளிக் கிழமையும் அதுவுமா மகாலட்சுமி வந்த மாதிரி வீட்டுக்குள் வந்திருக்கு. தினமும் உள்ளே கூப்பிடு சங்கர்."

"ரத்தினம் சாதாரண மனிதர் இல்லை. அவரது பெண் இவ்வளவு சிம்பிளா இருக்கிறது ஆச்சரியம்தான்!" —கடை சியாக ரமணன்.

அவர்களின் அத்தனை சந்தோஷமும் பாரட்டுரைகளும் சங்கரை மீண்டும் கவரப்படுத்த. "இவை நிஜமா?" என்கிற கேள்வி எழுந்து மருட்டியது. ஒன்றும் பேசாமல் முற்றத்து வாலியிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்து, கை கழுவி முகத்திலும் வாலியிறைத்துக் கொண்டு வந்து, உட்கார்ந்து, "சாதம் போடும்மா" என்றபோது மனத்திற்குள் தற்காலிகமான திருப்தி ஏற்பட. அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டான் அவன்.

10

வீட்டிற்குவந்து சன்னமாய்த் தெறித்த ஷவரின் அடியில் நின்று, கேமி சோப்பின் நுரையை உடம்பு முழுவதும் பரவவிட்டு, அந்த இதமான வாசனையில் ஆண் பிள்ளையைப்போல் மெலிதாகச் சீட்டி அடித்துக் கொண்டே குளித்து முடித்தாள் திய்யா. உடலைத் துடைத்துப் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்து யார்ட்லி மணத்தைப் பரவவிட்டு வெளிர் பச்சை நெட் கவுனிற்கு மாறினாள். சமையற் காரரைக் கூப்பிட்டு, தனக்கு ஒரு டம்ளர் பால் மட்டும் அனுப்பச் சொல்லி, டெலிபோனைத் தூக்கிப் படுக்கையில் தன் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, குளிர் சாதன வசதியை இன்னும் பெரிதாக்கி படுக்கையில் படுத்தபடி டெலிபோன் எண்களைச் சுழற்றினாள்,

"கேன் ஐ டாக் டு ஷைலா, ப்ளீஸ்?"

"ஹூ எஸ் காலிங்?"

"ஐ" ம் திய்யா."

"ஜஸ்ட் எ மினிட் ப்ளீஸ்!"

சில வினாடிகளில் ஷைலஜாவின் குரல் கேட்டது. "ஹோய் திவ்யா, என்ன இந்த நேரத்துக்குப் போன் பண்ணே?"

"ஐ, ம் இன் எ வெரி ஹாப்பி மூட் யா... மெதுவாய்க் குதிரையை நகர்த்தி, யானையை நகர்த்தி, சேவகனை முன்னால் போகச் செய்து அழகாகப் பிளான் பண்ணியிருக்கிறேன், இன்னும் நாலைந்து மூலில் ராஜா மேட் ஆக வேண்டியதுதான் பாக்கி."

"இந்த நேரத்திலா செஸ் விளையாடுகிறாய்?"

"பந்தயம் என்று வந்துவிட்டால் நேரமென்ன, காலகென்ன? ஜெயிக்க வேண்டியது ஒன்றுதான் குறி."

"யார் கிட்டே பந்தயம் போட்டிருக்கே? அப்பா கிட்டேயா?"

"ம்ஹூம்! என்கிட்டேயேதான்."

"என்ன திவ்யா சொல்றே? திவ்யா, புரியலை. இப்போ யாரோட விளையாடறே?"

"யார் அன்று பந்தைத் தூக்கிக் காம்பவுண்டுக்கு வெளியில் எரிந்தார்களோ, அவர்களோடு..."

"மிஸ்டர் சங்கருடனா?"

"மிஸ்டர் என்னப்பா மிஸ்டர்? வெறுமனே சங்கர்னு சொல்லு. போதும். அவன்கூடத்தான்."

"என்னப்பா, எதிர்வ வச்சிக்கிட்டேவா அவன், இவன்னு பேசறே?"

"எதிர்வ யாரு வச்சிக்கிட்டிருக்கிறது? அவன் எங்கோ ஒரு குறுக்கல் தெருவில் தன் வீட்டில் இருக்கான்."

"கொஞ்சம் முன்னால் அவரோட செஸ் விளையாடறதா சொன்னே?"

"நிஜமான விளையாட்டுன்னு நினைச்சுட்டியா? போடி பைத்தியம். இந்த விளையாட்டு நிஜ விளையாட்டைவிட ரொம்ப இன்டரெஸ்ட்டிக். காரணம், இங்கே மனுஷங்க லோட விளையாட்டுறாம் இல்லையா?"

"திவ்யா, நிஜமாகவே நீ அன்லிக்குச் சொன்னா மாதிரி செய்யப் போறியா?"

"பின்னே? இந்தத் திவ்யா கிட்டே இரண்டாவது எண்ணத்திற்கோ, பேச்சிற்கோ இடமில்லன்னு உனக்குத் தெரியுமில்லே? நல்ல பாம்பு மாதிரி நான். கரம் வச்சால் தீண்டாமல் விடமாட்டேன்."

"வேணாம் திவ்யா. இது உன் வாழ்க்கை சம்மந்தப் பட்டது. எதிர்காலம் சம்பந்தப்பட்டது."

"போப்பா, இப்படியெல்லாம் சராசரிப் பொண்ணு மாதிரி பயந்துட்டிருந்தா ஒண்ணும் நடக்காது. நான் துணிந்து இறங்கியாச்சு. இனிப் பின்வாங்கிற நோக்க மில்லை. இப்போ விஷயம் எந்த அளவிற்குப் போயிருக்கு தெரியுமா?"

"சொல்லு."

"அவனை ஒனக்கு டியூஷன் எடுக்கச் சம்மதிக்க வச்சிட்டேன். அப்பாவே ஏற்பாடு பண்ணிட்டார். இன்னிக்கு என் அறையில் அரை மணி நேரம் எடுத்தான். முதல்வ என்ரும் வேண்டாம். ஹால்ல உட்காரலாம்னு அடம் பிடிச்சான். நான் என் அறையில் தான் எனக்குப் படிக்க வரும்னு பிடிவாதமாகச் சொல்லிட்டேன். இப்போ அவனை டிராப் பண்ணுகிற சாக்கில் அவன் வீட்டிற்குப் போய்ப் பணிலா, பல்யமா நடந்து நல்ல பொண்ணுன்னு பெயர் எடுத்துட்டேன். இனிமேல் கடைசி மூல் ஒண்ணு தான் பாக்கி. அவன் நாலு பேர் நடுவிலே தலைகுனிந்து அசிக்கப்பட்டு நிற்கணும்."

அதைக் கேட்டு ஷைலஜா பேசாமல் இருந்தாள்.

"என்ன பேசாமல் இருக்கே?"

"ஒண்ணுமில்லே...இதுல உனக்கு எந்தப் பாதிப்பும் இருக்காது என்று நினைக்கிறே?"

"நான் பாதிக்கப்பட என்ன இருக்கு? எல்லோரது அனுதாபமும் என் பேர்லதான் இருக்கும்? பழி அவன் மீது விழும். போதாதா?"

"என்னவோ திவ்யா, நீ செய்யறது எனக்குப் பிடிக்கலே. சரின்னு மனசுக்குத் தோணலை."

"உனக்குத் தோணாட்டிப் போனால் எனக்கு என்ன?"

"வேணாம் திவ்யா, அவன் பெரிசா எந்தத் தப்பும் பண்ணிடலை. இந்தப் பழிவாங்கற எண்ணத்தை விட்டுவிடு. இத்தனை நாள் உன்னோட பழகினதால் இதைச் சொல்றேன். நீ செய்த உதவிகளின் விசுவாசத்தாலேயும் நன்றி உணர்விலேயும் சொல்றேன்."

"தாங்கீஸ் பாட்டி. உங்க அட்வைசுக்கு ரொம்ப ரொம்ப பத்தாங்கீஸ். நீங்க சொன்ன அத்தனை அட்வைஸையும் மூட்டை கட்டி உன்கிட்டேயே திருப்பி அனுப்பிடறேன். வாங்கிக்க. எனக்கு ஒபே தி ஆர்டர்னு இருக்கிறவங்களைத் தான் பிடிக்குமே தவிர, எதிர்த்துப் பேசறவங்களைப் பிடிக்காது."

"உனக்குப் பிடிக்காது என்பதற்காக என்னால் விட்டு விட முடியாது திவ்யா. என்னுடைய கடமைன்னு ஒண்ணு இருக்கு."

"என்ன கடமை?"

"உன்னை நேர் வழியில் அழைச்சிட்டுப் போகிற கடமை."

"இப்போ நான் போகிற வழியே நேரான வழின்னு தானே நினைக்கிறேன்."

"நாம் நினைக்கிற எல்லாமே சரியாகத்தான் இருக்கும் என்பதில்லை..."

"கரெக்ட்! நானும் இதை ஒப்புப் கொள்கிறேன்."

"அப்படிண்ணா இந்த ப்ளானை விட்டுடறியா?"

"விட்டுடறேன். ஆனால் என் பிளானை இல்லை."

"பின்னே வேற எதை விடப் போற?"

"உன்னுடைய சினேகிதத்தை."

"திவ்யா.....!"

"குட் நைட் அண்ட் குட் பை."

திவ்யா டெலிபோன் தொடர்பைத் துண்டித்து, தலையணையில் ஒழுங்காகச் சரிந்து கொள்ள, மீண்டும் மணியடிக்க, ரிஸிவரை எடுத்து, "ஹலோ!" என்றாள்.

"திவ்யா, நான் ஷைலஜா பேசறேன்."

அவள் கால் வினாடி பேசாமல் இருந்தபின் கேட்டாள், "யாரு?"

"ஷைல...ஷைலஜா...."

"ஸாரி. அப்படின்னு எனக்கு ஒருத்தரையும் தெரியாது."

"திவ்யா, ப்ளீஸ்!"

"லூக்! டோண்ட் கால் மி அகெய்ன். இனி நீ என் சினேகிதியில்லைன்னு நான் முடிவு பண்ணி இரண்டு நிமிஷமாச்சு. திரும்பப் போன் பண்ணி எந்த உபயோகமும் இல்லை. நான் டெலி போனை எடுக்க மாட்டேன். புரிந்ததா? ஒரு காலத்தில் என்னுடன் தோழமையாக இருந்த சினேகிதியே, மீண்டும் சொல்கிறேன். குட் பை ட்யூ. குட் பை என்பதற்கு அர்த்தம் புரியலேன்னா டிக்ஷனரியைப் புரட்டிப் பாரு. அண்டர்ஸ்டான்ட்? திரும்பக் கூப்பிட்டுத் தொந்தரவு செய்யாதே. ஒ. கே?"

எதிர்ப் பக்கம் ரிஸிவர் வைக்கப்படுகிற சத்தத்தைக் கேட்டபடி சில வினாடிகள் மௌனமாக இருந்து பின் ஷைலஜாவும் தொலைபேசித் தொடர்பைத் துண்டித்தாள். "வக்கிரம், வக்கிரம், சரியான வக்கிரம் பிடிச்ச ஜென்மம். பெண் ஹிட்லர் மாதிரியே ஸாடிஸ்டிக் சந்தோஷம்."

வேற" என்று முணுமுணுத்தபடி ஒருவகையான விடுதலை உணர்வுடன் படுக்கைக்குப் போனான் அவன்.

ஒரு வாரம் எந்தவித சலனமும்ற்றுப் போயிற்று. சங்கர், தினமும் ஐந்து மணிக்கு வந்து கார்த்திக்கிறகு டியூஷன் எடுத்துவிட்டுத் திவ்யாவின் அறைக்குப்போனான். அந்த அறைக்குள் நுழைகிறபோதே அவனுக்குள் மனப் பாரம் அதிகமாகும். காற்றுஇல்லாத அறைக்குள் உட்கார்ந்திருப்பது போல உணருவான். முடிய அறையினுள் இப்படி ஓர் இளம் பெண்ணுடன் தனியாக இருப்பது நல்லதல்ல என்று உன்னுணர்வு எச்சரிக்க, மிகமிக ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்வான். விரல் நுனிகூட அவள் மீது பட்டு விடாமல் பார்த்துக்கொள்வான். அவள் நெருங்கி உட்கார்ந்தாலும், இவன் தள்ளிப் போவான்.

"என்ன சார் இப்படிப் பயப்படறீங்க?" என்கிற திவ்யாவின் கேள்விக்குத் தயக்கமாகப் புன்னகைத்தபடி, "இதற்குப் பெயர் பயமில்லை, கண்ணியம்" என்று பதில் சொல்லுவான்.

டியூஷன் முடிந்து அவன் அவனைக் காரில் கொண்டு போய்த் தானாக வீட்டில் விடுவான். உள்ளே வந்து அம்மா விடம், தாத்தாவிடம், பாட்டியிடம் பேசுவான். ரமணனிடம் பத்து நிமிஷம் அரட்டை அடித்த பின்னரே இளம்பிப் போவான்.

வீட்டிற்குள் நானுக்கு நான் அவன் மீது ஏற்பட்ட நல்ல அபிப்பிராயமும், சினேகித பாவனையும் வளர வளர இவன் மட்டும் உள்ளுக்குள் இன்னமும் தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டான். அப்படியும் வெளியில் அவர்களைப் பற்றின பேச்சுப் பரவ ஆரம்பித்து விட்டது.

எதற்குப் பயந்தானோ அது நடந்தே விட்டது. கண், மூக்கு, வாய் எல்லாம் வைத்து உருவாயிற்று. அவர்களின் பேச்சில் அவர்கள் இரண்டு பேரும் கடற்கரைக்குப் போகிறார்கள். சினிமா பார்த்தார்கள்; தாஜ், சோழா என்று ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல்களிலேயே டிபன்சாப்பிட்டார்கள்.

கோல்டன் பீச்சில் அறை எடுத்துத் தங்கினார்கள். மகாபலி புரம் போய் வந்தார்கள்....

"பிடிச்சாலும் இப்படியல்லவா பிடிக்கணும்? எங்கவீட்டு ராமுவும் பிடிச்சானே, கூடப் பொட்டிதட்டற பெண்ணை."

"அதுக்கெல்லாம் அதிர்ஷ்டம் வேணும் ஜனாக்கா. ஆமாம், கல்யாணம் எப்போவாம்?"

"இப்போ இல்லையாம். இப்படிக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறது இப்ப ஃபாஷன் இல்லையாம், வயிற்றில் முணு மாசம் தங்கினதுக்கப்புறம் கல்யாணம் பண்ணிக்கறதுதான் ஃபாஷனாம்."

"அடக் கர்மமே... அப்படி ஏதாவது இருக்கா என்ன?"

"யாருக்குத் தெரியும்? அந்த மாதிரி ஏதாவது நேர்ந்து போனால் இப்படிப்பட்டவளுக்குக் கலைக்கிற வழியா தெரியாது?"

"சீ! என்ன பேச்சுப் பேசறீங்க? சும்மா இருங்கடி. ஒரு ஆம்பிளையும் பொம்பளையும் பழகினால் பட்டம் கட்டி விட்டுடறதா? அவங்க பழக்கம் சாதாரண சினேகிதமாகக் கூட இருக்கலாம். உடனே இப்படித்தான்னு முத்திரை குத்திவிடறதா?" அதில் ஒரு நல்ல மனசு, மனசாட்சியை அடகு வைக்காமல் கேட்டால் அவளை அடக்கிவிட்டு இவர்கள் தொடருவார்கள்.

இந்தப் பேச்சு சாம்புத் தாத்தாவின் காதுகளை எட்ட, அவர் அவசரமாகத் தன் மனைவியையும், நாகலட்சுமி அம்மானையும் கூட்டி மீட்டிங் பேசினார். கூட்டத்தில் கூடிய விரைவில் திவ்யா—சங்கர் திருமணம் நிச்சயிக்கப் படவேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. யார் இந்தக் கல்யாணப் பேச்சை முதலில் பேசுவது என்றபோது சாம்புத்தாத்தாவே அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். அன்று மாலை சங்கரை இறக்கிவிட வீட்டிற்கு திவ்யா வருகிறபோது மெல்லக் கேட்டுவிடுவது என்று முடிவு செய்து, என்ரு

மில்லாத ஆர்வத்துடன் அவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்.

கரு நீலத்தில் சின்னச் சின்னதாய்ப் பூப் போட்ட கடிதாரில் மிக அழகான தேவதையாகக் கிழே இறங்கிய திவ்யா, வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த சாம்புத் தாத்தாவைப் பார்த்து வழக்கம் போலச் சிரித்தாள்.

"என்ன தாத்தா... இன்னிக்கு கைல விசிறியைக் காணோம்?"

"இன்னிக்கு விசிறிக்கு அவசியமில்லாமல் போயிட்ட தும்மா. மனசு ஜிலுஜிலுன்னு இருக்கிறதால் உடம்புக்கும் அந்தச் சில்லிப்பு வந்திட்டது."

"மனசு ஜிலுஜிலுன்னு இருக்கா? அப்படின்னா என்ன தாத்தா அர்த்தம்?"

"குழந்தை மாதிரிக் கேட்கிறாயேம்மா. மனசுக்குள்ளே ஜிலுஜிலுன்னு காற்று வீசறது என்றால் சந்தோஷமா இருக்குன்னு அர்த்தம்."

"திடீர்னு என்ன தாத்தா சந்தோஷம் வந்தது? என் கிட்டேயும் சொல்லுங்களேன். நானும் சந்தோஷப்படறேன்."

"நீயும் என்ன, நீதான் சந்தோஷப்படணும். உள்ளே வாய்மா சொல்றேன்."

அவளுடன் அவரும் பின்னாலேயே வர, நாகலட்சுமியும் பாட்டியும் அவளை முக மலர்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள்.

"வாய்மா! நீ இப்போ வருவேன்னுதான் காத்திட்டிருக்கோம்."

"அட! என்ன இன்னிக்கு எல்லோரும் ஒரே புதிராகப் பேசறீங்க? வாசல்ல தாத்தா... உள்ளே வந்தால் நீங்க என்னம்மா விஷயம்?"

"உட்கார்ந்துக்க, எல்லாம் தாததாவே சொல்லுவார். டிபனுக்கு அடை பண்ணியிருக்கேன். சாப்பிடறியாம்மா?"

"ஊஹும் வேணாம். வெறும் காப்பி போதும்."

நாகலட்சுமி அம்மாள் காப்பி கலக்க உள்ளே போன தும் சாம்புத் தாத்தா பின்பக்கம் போன சங்கரைக் கூப்பிட்டார்.

"என்ன தாத்தா?" என்றபடி வேண்டா வெறுப்பாக வந்து நின்றான் அவன்.

"உட்கார்ந்துக்கப்பா. விஷயம் உன்னையும் பற்றினது தான். அதனால் நீயும் இருக்கணும்."

"என்னையும் பற்றினது என்றால் என்ன அர்த்தம்?"

"உட்காரேன், சொல்றேன்...."

அவன் முற்றத்து ஓரக் குறட்டில் உட்கார்ந்து கம்பத்தில் சாய்ந்து மேலே பார்த்தான். வானம் தெரிந்தது. தெளிவான நீலத்தில் வெள்ளை மேகங்கள் அற்று வெறும் நட்சத்திரங்களோடு மட்டும் கிடந்தது. இதுபோல தன்மனம் எப்போது நிச்சிந்தையாய் இருக்கப் போகிறது என்று ஏக்கமாய் நினைத்துக் கொண்டான். குழப்பங்களற்று, சந்தேகங்களற்றுப் பெருக்கித் துடைத்த மாதிரி நிம்மதியாய்... அமைதியாய்....

அவனது எண்ணத்தைக் கலைக்கிற மாதிரி சாம்புத் தாத்தாவின் குரல் கனீரென்று கேட்டது. "ஏம்மா திவ்யா, நாங்க வந்து உன்னோட அப்பாகிட்டே பேசலாம்னு இருக்கோம். எப்போ வரலாம்?"

காப்பியைக் கொண்டுவந்து அவள் எதிரில் வைத்து விட்டு, "சங்கர், உனக்கும் ஒரு வாய் தரட்டுமா?" என்று கேட்டாள் நாகலட்சுமி அம்மாள்.

அவன் வேண்டாமென்று தலையாட்டியதும் எதிர் சுவரில் சரிந்து நின்று திவ்யா காப்பியாற்றுகிற அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். திட்டமான சூட்டிற்கு வந்த

தும் காப்பி குடித்து முடிந்த திவ்யா, டம்ளரை ஓரமாக வைத்துவிட்டுச் சாம்புத் தாத்தாவைப் பார்த்தாள்.

"அப்பாவிட்டே பேசணுமா? என்ன தாத்தா பேசப் போறீங்க?"

"எல்லாம் நல்ல விஷயம்தான் பேசப்போறோம்."

"அதான் என்னன்னு கேட்கிறேன். என்ன வந்து விட்டது இன்றைக்கு? எல்லாரும் ஒரே பூடகமாய்ப் பேசறீங்க? நீங்க என்னடான்னா மனசு ஜிஜுஜிஜுன்னு இருக்குவீங்க! அம்மாவும் பாட்டியும் வேற ஏதோ சொல்றாங்க! இப்போ அப்பாவிட்டே பேசணும்னு சொல்றீங்க. கேட்டால் நல்ல விஷயம்கறீங்க. என்ன நல்ல விஷயம் தாத்தா?"

"வேற எந்த நல்ல விஷயத்தை நாங்க சொல்வப் போறோம்? கல்யாண விஷயம்தான்."

"கல்யாணமா? யாருக்கு?"

அவள் வேண்டுமென்றே வினையாடுவதாக — வினையாட்டிற்கும் புரியாத மாதிரி நடிப்பதாக நினைத்த சாம்புத் தாத்தா தானும் கொஞ்சம் வினையாட்டுப் பேச்சாகப் பேச நினைத்துச் சொன்னார்.

"எனக்கும் பாட்டிக்கும் தான்னு வச்சிக்கயேன்!"

"அபி உங்களுக்கும் பாட்டிக்கும் கல்யாணமா? அதுபதாம் கல்யாணத்தைச் சொல்றீங்களா?"

"அதுபதெல்லாம் முடிஞ்சு எத்தனையோ வருஷமாச் சும்மா."

"பின்னே?"

"சதாபிஷேகம்தான் பண்ணிக்கணும்..."

"சதாபிஷேகம்னால?"

"என்பதாவது வயசை பண்ணிக்கிறது."

"என்பதாம் கல்யாணமா! வெரிசூப்! இதுக்கு அப்பாவிட்டே பேசலானேன்? நானே ஜமாய்க்கடறேன். எந்தச் சத்திரம்னு சொல்லுங்க. பிபிக்ஸ் பண்ணிடறேன். வேற என்ன செய்யணும்னு விஸ்ட் கொடுங்க, முடிச்சுடறேன். ஆமாம், எப்போ கல்யாணம்?"

அவளுடைய வெருளித்தனமும் குழந்தைத்தனமும் நெஞ்சைத் தொட, சாம்புத் தாத்தா வாத்தையமாகச் சிரித்தார்.

"ரோம்ப சந்தோஷம் குழந்தை! உன்னுடைய நல்ல மனசுக்குப் பகவான் ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான். எனக்குச் சதாபிஷேகமும்மில்லே, ஒண்ணுமில்லே, வினையாட்டுக்குச் சொன்னேன்."

"அப்பாவிட்டே பேசணும்னீங்க?"

"அது நிஜம். ஆனால் அப்பாவிட்டே பேச நினைத்தது உன் கல்யாணத்தைப் பற்றி..."

"என் கல்யாணமா?"

"ஆமாம்மா. எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படியே நீயும் சங்கரும் சுற்றிட்டிருக்க முடியும்! ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி வச்சிட்டால் எங்களுக்கு நம்மதியாக இருக்கும்!"

"என்ன...என்ன!" — திவ்யா அதிர்ச்சியாய், கோபமாய், ஆத்திரமாய் திமிர்ந்து பார்க்க, சங்கர் உட்கார்த்திருக்க, அவர்களின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளாத சாம்புத் தாத்தா சிரித்துக் கொண்டே தொடர்ந்தார்.

"இப்பவே அக்கம் பக்கத்திலே பேச ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. இன்னும் இந்தப் பேச்சு வளருவதற்கு முன்னால் கல்யாணத்தை முடிச்சிடணும்னு நாங்க நினைக்கிறோம். இதை எங்க பக்க அபிப்பிராயம் இது. உன் அப்பாவிட்டே பேசி அவர் என்ன நினைக்கிறாரோ அப்படியே செய்துடலாம்."

"தாத்தா, தாத்தா! இது என்ன அறிவேன்! எனக்கும் இலாக்கும் கல்யாணமா? என்ன முட்டாள்தனம். சற்றுப்

பேசாமல் இருங்களேன்" என்று கத்த நினைத்த சங்கர், நாக்குப் பேச இயலாமல் மரத்துக் கிடக்க, உதடுகளின் துடிப்போடு அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான். "ஐயோ! இதைக் கேட்டு அவன் என்ன நினைத்துக் கொள்கிறானோ? இந்தப் பேச்சு மிஸ்டர் ரத்தினத்தின் காதலரை போனால் அவர் முகத்தை மீண்டும் எப்படி ஏறிட்டுப் பார்ப்பது? என்ன மடத்தனம் இது? ஓர் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றாகக் காரில் வருவதை வைத்துக் கல்யாணம் என்று முடிவு கட்டி விடுவதா? அவர்கள்தான் பெண்கள், உலக அறிவு அற்றவர்கள் என்றால் உங்களுக்குமா தாத்தா புத்தி இப்படிப் போக வேண்டும்?"

அவன் துடித்துத் துவண்டு திவ்யாவைக் குற்றம் செய்த உணர்வில் ஏறிட்டுப் பார்க்க, அவன் தன் ஞாபகத்தையும் ஆத்திரத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தான்.

"ஐயம் ஸாரி தாத்தா, நீங்க தப்புக் கணக்குப் போட்டுட்டீங்க. நான் சாரைக்கொண்டுவிட வந்தது, உங்களோடு பழகினது எல்லாவற்றையும் தவறான கண்ணோட்டத்தோட பார்த்திருக்கீங்க. சிவப்புக் கண்ணாடி மாட்டினவனுக்கு எல்லாம் சிவப்பாகத்தான் தெரியற மாதிரி உங்களுக்கு எங்களின் வெறும் நட்பு காதலாகத் தெரிஞ்சிருக்கு. என்னை பொறுத்தவரை நான் சங்கர் சார்கிட்டே அளவு கடந்த மரியாதை வச்சுக்கேன். மதிப்பு வச்சிருக்கேன். ஒரு நல்ல நண்பராக நினைச்சுட்டிருக்கேனே தவிர, வேற எந்தவித மாகவும் இல்லை. அதுவும் நீங்க நினைக்கிற மாதிரி சத்தியமாக நினைக்கலே. இனிமேலும் நினைக்கமாட்டேன். நீங்க எல்லோரும் இப்படி ஒரு அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்தற அளவுக்கு என் பழக்கம் அமைந்ததற்கு வருத்தப்படறேன். உங்களுையெல்லாம் இப்படி நினைக்க வச்சதற்கு என்னை மன்னிச்சிடுங்க. இப்போ எனக்கு மனசு சரியில்லை. அதனால் நான் போறேன். இப்படி எழுந்து போறதுக்கு தப்பா நினைக்காதீங்க. வரேன் தாத்தா, வரேம்மா, வரேன் பாட்டி..."

அடுத்த நிமிடம் வெளியில் கார் புறப்படுகிற சத்தம் கேட்டது. அதன் பின்பும் நீண்ட நேரம் அறைக்குள் அமைதி நிலவியது. பேசுவதற்குத் தயங்கின அமைதி, பயப்பட்ட அமைதி. மெல்ல எழுந்து பாட்டி தன் போர்ஷனுக்கும், நாகலட்சுமி சமையலறைக்கும் சென்ற பின், சாம்புத் தாத்தா மெதுவாக சங்கரிடம் வந்தார். அவன் மனம் உடைந்து மிகவும் புண்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அவன் தோளில் கை வைத்து ஆறுதல் என்று எண்ணிப்பேசத்துவங்கினார். "ஐயாம் சாரி சங்கர். உனக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்றதுன்னே தெரியலை. அந்தப் பொண்ணு இப்படியிப் பேசிட்டுப் போகும்னு கொஞ்சம்கூட எதிர்பார்க்கலை. நீ அவமேலே பிரியப்பட்ட மாதிரி அவளும் உன்கிட்டே அதே பிரியம் வச்சிருப்பான்னு நினைச்சுத்தான் நான் கல்யாணப் பேச்சையே எடுத்தேன். இல்லையென்றால் எடுத்திருக்கமாட்டேன். அந்தப் பொண்ணு எல்லாத்தையும் உடைச்சுப் போட்டுட்டுப் போயிட்டா. நீ கட்டின கோட்டையைத் தரை மட்டமாக்கிட்டா... உன்கிட்ட காட்டினது வெறும் நட்புதானாம். யாருக்கு வேணும் இவளது நட்பு? நீ மனசைத் தேற்றிக் கொள்! இவளை விட அழகான நல்ல பொண்ணா நான் தேடித் தரேன்."

"ஐயோ...போதும் தாத்தா. கொஞ்ச நேரம் என்னை நிம்மதியா, தனியா இருக்க விடுங்கள்."

தாத்தா போனபின் அவன் அதே இடத்தில் நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்திருந்தான். தன் மனத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இவர்கள் செய்த தவற்றிற்கு ஒவென்று அழலாம் போலிருந்தது. நெஞ்சைத் துக்கம் இறுகக் கவ்விற்று. 'பாவம் அந்தப் பெண்' என்று திவ்யாவிற்காக வருந்தப் பட்டான். எப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்? 'சங்கர் சாரிடம் எனக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் இருக்கிறது. அதனால் நல்ல நண்பனாகப் பழகினேன்' என்று ஒரு கள்ளம் கபடமற்ற நட்பை இப்படியிப் பேசி களங்கப்படுத்திவிட்டார்

களே. நாளைக்கு முதலில் இவர்களது பேச்சுக்காகத் தான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். இதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் மறந்துவிடச் சொல்ல வேண்டும். அதன்பின் தானும் ஒரு நல்ல நண்பனாகப் பழக வேண்டும். இப்படி எப்போதும் கடுகடுவென்றிருப்பதைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதெல்லாம் தன் தவறுகளில்லை என்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் புரிந்து கொள்வானா அவன்?

புரிந்து கொள்கிற மாதிரிப் பேசவேண்டும் என்கிற கவலையில் ராத்திரி முழுவதும் தூங்காமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தான் அவன். அதைப் பார்த்த நாகலட்சுமி அம்மாள், திய்யா அப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போன ஏமாற்றத்தாலும், வருத்தத்தாலும்தான் அவன் தூக்கம் வராமல் தவிப்பதாக நினைத்து இன்னமும் சங்கடப் பட்டுப் போனான்.

11

சங்கரின் வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் ஒருவித நிம்மதியில் இருந்தான் திய்யா. தன் திட்டங்கள் அனைத்தும் படிப்படியாக, எந்தஇடைஞ்சலுமின்றி நிறைவேறுவது குறித்துச் சந்தோஷப் பட்டான். இப்படி ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கி, தான் மறுக்க வேண்டும் என்பதே அவளது நோக்கமாக இருந்தது. சாம்புத்தாத்தா கேட்டதும், தான் பதிலளித்த விதமும் சரியாகப் பட்டன. இதனால் அவர் களுக்குத் தன் மீது ஏற்பட்ட நம்பிக்கை அதிகமாகும் என்று தோன்றிற்று. இந்த நம்பிக்கை வர வேண்டுமென்றுதான் காத்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்காகவே சங்கரின் வீட்டிலிருந்த அனைவரிடமும் பழகினான். 'நல்ல பெண்' என்கிற பெயரை முதலில் பெற்று விட நினைத்தான். அங்கு மட்டுமின்றி அப்பாவிடமும் நல்லபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிக் கொண்டாகி விட்டது. அப்பா இப்போது தனக்குச் சங்கர் மீது பழைய கோபமும், வெறுப்பும் இல்லை என்று நினைத்

துக் கொண்டிருப்பார். மாறாக, சங்கரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருப்பதாக எண்ணம் கொண்டிருப்பார். அதற்காகத் தான் அவனையே டியூஷன் எடுக்கச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, அதில் வெற்றியும் பெற்றான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை படிப்படியாக, ஒவ்வொன்றாக சரியாய் நடந்து கொண்டு வருகின்றன. ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரை எல்லாம் இயல்பாய் நிகழ்கிற மாதிரி நிகழ்ந்து கொண்டு வந்திருக்கின்றன. சாம்புத் தாத்தா கேட்டது உட்பட ஒரு மாறுதல் இல்லை. அவளது கணிப்பு எங்கேயும் தப்பவில்லை. இனிமேலும் தவறாது. அடுத்த கட்டமாக இன்னும் ஓரே விஷயங்களே மீதமிருக்கின்றன. களைமாக்களிற்குப் போவதற்குள் அதையும் திறம்பட முடித்து விட்டால் போதும்....

இனி, எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்பதைத் தீவிரமாக யோசித்து ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். அன்று மாலை சங்கர் அவளுக்கு மட்டும்தான் டியூஷன் எடுக்க வருவான். கார்த்திக் ஊரில் இல்லாததால் அவனுக்கு டியூஷன் இல்லை. வகுப்பு மாணவர்களுடன் கூற்றுலா போயிருந்தான், அன்று காலையில் தான் கிளம்பியிருந்தான். திரும்பி வர ஒரு வாரமாகும். அதுவரை மாடி முழுவதிலும் இவள் மட்டும்தான் இருப்பாள். தனியாக இருப்பாள். கூப்பிட்டால் தவிர, வேலைக்காரர்கள் வர மாட்டார்கள். அதுவும் அவளது அறை குளிர்சாதன வசதி செய்யப்பட்டு, கனமான திரைச் சீலைகளுக்குப் பின்னால் ஜன்னல்களும் கதவும் இறுகமூடப்பட்டு விடும். ஆதலால் எந்தச் சத்தமும் வெளியில் போகிற வாய்ப்பு இல்லை. அப்பாவும் வெளியூரோ, வெளிநாடோ போகாமல் இருக்கிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விட வேண்டும். இன்னும் இரண்டு மூன்று நாட்களில் கடைசித் திட்டத்தை நிறைவேற்றி, சங்கரை எல்லார் முன்பும் தலைகுனிய வைக்க வேண்டும். அவனைக் கேவலமாகப் பேசும் படிச் செய்ய வேண்டும். எப்படி என்னை

அவமானப் படுத்தினான்! பந்தை வெளியில் வீசி எறிந்து 'வேண்டுமானால் போய் எடுத்துக் கொள்....'

எப்படிச் சொன்னான்! அது மட்டும் தானா? எவ்வளவு அழகாக அவங்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போய் எதிரில் நின்றாலும் திரும்பிப் பார்க்காத அலட்சியம். ஒரு வார்த்தை பேசாத அகம்பாவம்.

அடிபட்ட வேங்கையின் ரணம் ஆறுவதே கிடையாது. சீண்டி விடப்பட்ட நாகம் தீண்டாமல் இருப்பதில்லை. இந்தத் தீவ்யாவும் அந்த வகையைச் சேர்ந்தவள்தான் என்பதை அவன் உணர வேண்டும். கதறிக் கதற அடிக்க வேண்டும்.... அவன் பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற நினைப்பு, வட்சியம். கொள்கை அத்தனையையும் மிதற அடிக்க வேண்டும். அதற்கு இதுதான் சந்தர்ப்பம். இதைத் தவறவிட்டால் இதுபோல் வேறு ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தேடவேண்டும். உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்க வேண்டும். அதைவிட இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேயே முடித்துக் கொண்டு விடவேண்டும்...

கல்லூரியிலிருந்து திரும்பி வந்து நிதானமாகக் குளித்து முடிந்தான். தலையை ஒற்றைப் பின்னவிட்டு புருவமத்தியில் சற்றுப் பெரிதான கரும் சிவப்புப் பொட்டை ஒட்ட வைத்துக் கொண்டு கண்ணாடியில் பார்த்த போது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. தன் தலைப்பின்னலும், பெரிய பொட்டும், தளரக் கட்டின புடவையும், முகபாவனையும்.... எப்படி இந்த மாதிரி மாற முடிந்தது என்று நினைத்து, ஆச்சரியப்பட்டபடி பால்கனிக் கு வந்து சங்கருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கார்த்திக் கிற்கு டியூஷன் எடுக்கிற வேலை இல்லாததால் சங்கர் சற்று நேரம் கழித்தே வந்தான். திவ்யாவின் வர வேற்பு எப்படி இருக்குமோ என்று பயந்து கொண்டு வந்த வனுக்கு அவளின் புன்னகை இதத்தைக் கொடுத்தது. உள்ளேவந்து வழக்கப்படி நாற்காலியைத் தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தவன் சிறிது நேரம் தலைகுனிந்து

மௌனமாய் இருந்தான். அவன் காப்பி வரவழைத்துக் கொடுத்து, "ம்.... எடுத்துக்கொள்ளுங்க" என்றான்.

அவன் காப்பியைத் தொடாமல் அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து; "நேற்று நடந்த சம்பவங்களுக்காக முதலில் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன் திவ்யா" என்று முதல் முறையாக அவனைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

அவன் தன்னை 'திவ்யா' என்றதை மனத்திற்குறித்துக் கொண்டவன், "ஓ... அதை ஏன் இன்னமும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நேற்றோடு நான் மறந்து போய் விட்டேன். அதுபோல் நீங்களும் மறக்க வேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறேன்" என்று மிகச் சுலபமாகச் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னதும் அவனுக்கு நிஜமான ஒரு விடுதலை உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

பெரிய பாரத்தைக் கீழே இறக்கினார் போல் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே பேச ஆரம்பிக்க, சட்டென்று கத்தரித்தான் அவன். "ப்ளீஸ், மீண்டும் அதைப் பற்றிப் பேசவேண்டாம். லெட் அஸ் ஃபர்கெட் இட். அது போன்ற ஒரு சம்பவம் நடந்ததையே மறந்து போய் விடுவோம்... இப்போது பாடத்தை ஆரம்பிப்போம். மாதமடிக்ஸ் நடந்து கிறீர்களா, மாடிரிக்ஸ் கொஞ்சம் பார்ப்போமா?"

முதன் முறையாக அவனைப் பார்த்த பார்வையில் கனிவு தெரிந்தது. அன்பு தெரிந்தது 'சீ! இவளையா இத்தனை நாட்கள் தப்பாக நினைத்தோம்?' என்றிற வருத்தம் ஏற்பட்டது. நெகிழ்ந்து போன குரலில், "தாங்க்ஸ் திவ்யா. தாங்க்யு ஸோமச்" என்றவன் புடப்புத்தகத்தை எடுத்துத் திறந்தான்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின் டியூஷன் முடிந்ததும் திவ்யா எப்போதும் போல் தன்னுடன் கிளம்புவதைக் கவனித்த சங்கர், "நீங்கள் வருகிறீர்களா?" என்று கேட்டான்.

"ஏன் தினமும் தானே நான் வந்து கொண்டிருக்கிறேன்?"

“இல்லை... நேற்று தாத்தா அப்படிப் பேச...”

“ஷ்...! அதை அப்போதே மறந்து போயாகி விட்டது என்று சொன்னேனா இல்லையா?”

“ஐயம் ஸாரி...”

“வாருங்கள் போகலாம்.”

வீட்டு வாசலில் தன்னை இறக்கிவிட்டு அவள் திரும்பிப் போய் விடக் கூடும் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக உள்ளே வந்தாள்.

“என்ன தாத்தா, கோபமாக இருக்கீங்களா? நான் உள்ளே வரலாமா?” என்று இயல்பாகக் கேட்டுக்கொண்டே நுழைவதைப் பார்த்த சாம்புத் தாத்தாவும், நாகலட்சுமியும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

“வாம்மா...” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே, “என்ன மனசு இந்தப் பெண்ணிற்கு!” என்று வியந்து போனார்கள்.

“உட்காரும்மா. காப்பி கலக்கட்டுமா?”

“காப்பியா?” என்று இழுப்பதைக் கவனித்த சங்கர், “வேறு ஏதாவது சாப்பிடுகிறீர்களா? வாங்கிக் கொண்டு வந்து தரட்டுமா...?” என்றான்.

“உங்களுக்கு ஆட்சேபணை எதுவும் இல்லை என்றால் சார், தெருத் திருப்பத்தில் ஒரு ஜூஸ் கடை இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அங்கிருந்து எல்லாருக்குமே புதுசாய்ச் செய்யச் சொல்லிச் சாத்துக்குடி ஜூஸோ, அல்லது கிரேப் ஜூஸோ ஐஸ் போட்டு வாங்கிட்டு வாங்களேன். எல்லாருமே சாப்பிடலாம்” என்றவன், கைப்பையைப் பணத்திற்காகத் திறக்கப்போக, சங்கர் அவசர அவசரமாக அம்மா விடமிருந்து எவரஸில்வர் தூக்கை வாங்கிக் கொண்டு போனான். போகிறபோது, “இதோ...கால்மணி நேரத்தில் வந்துடறேன்” என்றான்.

அவன் தலை மறைவதற்காகக் காத்திருந்த திய்யா சட்டென்று முகத்தில் சோகம் கலிழத் தாத்தாவையும் நாகலட்சுமியையும் பார்த்தாள்.

“அம்மா, உங்களை என் அம்மாவாக நினைச்சிட்டிருக்கிறதால் இதைச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. தாத்தா, நீங்களும் தெரிஞ்சுக்கணும். ஏனென்றால், இந்தப் பேச்சை ஆரம்பிச்சதே நீங்கதான். இன்னிக்குச் சாயந்திரம் டிபூஷன் எடுக்க வந்த சார், ஒரு நிமிஷம் கூடப் பாடம் நடத்தலை. என் கையைப் பிடிச்சுட்டுத் தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொல்லிக் கெஞ்சறார். நான் முடியாதுன்னு பிடிவாதமா மறுத்தப்புறம் பயமுறுத்தறார். “நீ மாட்டேன்னு சொன்னால் நான் எதற்கும் துணிந்தவனாக மாறிடுவேன், ஜாக்கிரதை!” என்கிறார். அதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெரியலே. நான் யோசிச்சுச் சொல்றேன்னு அந்தப் பேச்சை அப்படியே நிறுத்தி வச்சேன். இதை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தறதுக்குக் காரணம், என் மறுப்பு அவரை நிறையப் பாதிச்சிருக்கு. பழைய மென்மையான சங்கர் இல்லை அவர். முரட்டுத் தனமும், ஒரு ஆவேசமும் வந்திருக்கு...நான் சொன்ன இந்த விஷயத்தை நீங்க மனசிலேயே வச்சுக்கோங்க. அவர்கிட்டே ஒண்ணும் கேட்காதீங்க, கேட்டால் வீணான பிரச்சனைகள் தான் ஏற்படும். யோசித்துச் சொல்வதாகத் தற்காலிகமாக இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வச்சிருக்கேன். அப்படியே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாட்களைத் தள்ளி அவர் மனசை மாற்ற முயற்சி பண்ணலாம்னு உத்தேசம். முடியாமற் போகிற பட்சத்தில் அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். என்னம்மா? என்ன தாத்தா?”

அவர்கள் இரண்டு பேரும் பேச வார்த்தை எதுவும் எழும்பாத நிலைமையில் அதிர்ந்து போயிருக்க, திய்யா கெஞ்சினாள். “ப்ளீஸ் தாத்தா... இந்த விஷயத்தைக் கேட்டு அவருடைய முரட்டுத்தனத்தை இன்னும் துண்டிவிட்டு விடாதீர்கள். அம்மா, உங்களுக்கும்தான் சொல்

றேன். நானே மெதுவாகப் பேசிச் சரி செய்கிறேன். அது வரை அவரிடம் எதுவும் பேசுவதில்லை என்று எனக்குச் சத்தியம் பண்ணிக் கொடுங்கள்."

"இல்லைம்மா. நான் எதுவும் கேட்க மாட்டேன்...."—
நாகலட்சுமி உதடுகள் துடிக்கச் சொன்னாள்.

"தாத்தா.... நீங்க?"

"நானும் வாயைத் திறக்க மாட்டேம்மா...."

"ஷ்! சங்கர் சார் வருகிறார். பேசாமல் இருங்கள்."

அதற்குப்பின் சங்கர் வாங்கிக் கொண்டு வந்த ஜூலைக் குடித்து விட்டு அவன் கிளம்ப அந்த வீட்டின் இரண்டு அப்பாவி நெஞ்சங்களும் உள்ளுக்குள்ளேயே குமுறின.

"சங்கரா... நம் சங்கரா அப்படியெல்லாம் பேசினான்? ஒரு பெண்ணின் மீது ஏற்பட்ட காதல் மனிதனை இப்படியெல்லாம் கூட மாற்றிவிடுமோ...?"

பதில் கிடைக்காத மௌனத்தில் நாகலட்சுமியம்மாள் சமையற்கட்டில் ரகசியமாகக் கண்ணீர் வடிக்க, சாம்புத் தாத்தா தன் போர்ஷனில் பாட்டியிடம் மெல்ல விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். இவை எதையும் அறியாத சங்கர் வழக்கம் போல் சாப்பிட்டுப் படுத்தவுடன் தூங்கிப் போனான்.

12

அடுத்த இரண்டு நாட்களும் சங்கர் நிம்மதியாக டியூஷன் எடுத்து விட்டுப் போனான். திய்யா எதையும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல் சாதாரணமாக நடந்து கொண்டதில் திருப்தியடைந்தான். 'எல்லாவற்றையும்

எவ்வளவு கலபமாக எடுத்துக் கொள்கிறாள் இவன்...' என்கிற பிரமிப்பும், அவன் மீது ஒரு பிடிப்பும் ஏற்பட்டது. பழைய வெறுப்பு மாறி, அவளை நினைக்கிறபோதே மனதில் நெகிழ்ச்சி தோன்றியது. இந்த நெகிழ்ச்சியை இப்படியே நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு மேல் வளர்த்துக் கொண்டு அனாவசியமாகச் சிரமப்படக் கூடாது என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

மறுநாள் மாலை டியூஷனுக்கு வந்தபோது அபூர்வமாக அன்று ரத்தினம் வீட்டிலிருப்பதைக் கவனித்தான் அலுவலக அறைக்குள் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். இவன் நேராக மாடிக்குப் போனான். திய்யாவின் அறை மூடப்பட்டிருக்கவே, விரல் முட்டியால் சன்னமாகத் தட்டினான்.

இரண்டு தட்டல்களுக்குப் பின், "கமின்" என்ற குரல் கேட்க உள்ளே நுழைந்தார்.

திய்யா எப்போதும் போலில்லாமல் அன்று வெறும் நைட்கவுனில் இருந்தாள். தினமும் ஸல்வார், கம்மீஸ், சுடிதார், பெல்பாட்டம், எப்போதாவது புடவை என்றிருப்பவள் அன்று மெல்லிய நைட்கவுனில் இருந்தது இவனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. இதுவரை அவளை அப்படிப் பார்த்ததில்லை அவன். அதுவும் அவன் வந்த பின்பும் கட்டிலை விட்டு எழுந்திருக்காமல் படுத்துக் கொண்டே இருந்ததால் ஒரு வேளை உடம்பு சரியில்லையோ என்று நினைத்துக் கேட்டான். "என்ன திய்யா, உடம்பு சரியில்லையா?"

"ஆமாம். இன்னிக்கு காவேஜுக்குக் கூடப் போகலை ஜூரம் வர்ற மாதிரி இருக்கு..."

"அப்படியானால் டாக்டரிடம் காட்டக் கூடாதா?"

"பு... தோணலை..."

"என்ன இப்படி அவட்சியமாகப் பதில் சொல் கிறீர்கள்? தான் டாக்டருக்கு போன் பண்ணி வரச் சொல் லட்டுமா? அல்லது கூட வருகிறேன். போய்க் காட்டி விட்டு வந்து விடலாமே?"

"நீங்கள் கூட வருவதானாலும் இப்போ போக முடி யாது. டிரைவர் இல்லை. வீட்டுக்குப் போய் விட்டான். உங் களுக்குக் கார் ஒட்ட வராது. என்னால் இப்போது ஒட்ட முடியாது. தோட்டக்காரன், சமையல்காரர் யாருமில்லை. வீட்டில் கூர்க்கா, அப்பா, நீங்கள், நான் நாலே பேர்தான்."

"அப்பா ஆபீஸ் அறையில் யாருடனோ பேசிக்கொண் டிருக்கிறார் போலிருக்கிறது. வரும்போது கவனித்தேன்."

"ஆமாம். யாரோ கம்பெனி ஆட்கள். பேசி அனுப்பி விட்டு மேலே வருவதாகச் சொல்கிறார் அப்பா. அதுவரை இப்படி உட்கார்ந்து என்னுடன் பேசுங்களேன்."—தான் படுத்துக் கொண்டிருந்த கட்டில் ஓரத்தைக் காட்டினான் திய்யா.

அவன் அங்கு உட்காரத் தயங்கி, "இங்கே நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொள்கிறேனே?" என்றான்.

"பரவாயில்லை. இப்படி உட்காருங்கள், தப்பு ஒன்று மில்லை."

அவன் கட்டில் துனியில் உட்கார்ந்த இரண்டு நிமிடங் களுக்கெல்லாம் திய்யா போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு எழுந்தவன் சங்கரை நெருங்கி ஒரு வினாடி நிறுத்திப் பின்னர் சடாரென்று அவன் கழுத்தில் கை போட்டு வளைத்துக் கட்டிலில் தள்ளினான்.

அதைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்காத சங்கர்,

"திய்யா, என்ன செய்கிறீர்கள்? உங்களுக்கென்ன பைத்—"

பகல் நேர நிலா

21118

3235751

அதற்கு மேல் பேசவிடாமல் திய்யா அவன் மீது விழ, அவன் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றான். அவன் விடாமல் அவனை அணைக்க, அவன் பயத்திலும் எதிர் பார்க்காத அதிர்ச்சியிலும் அவமானத்திலும் அவனது தலைமயிரைப் பிடித்திழுந்து முர்க்கமாகப் போராட—

தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாததால் சங்கர் பளாரென்று அவன் கன்னத்தில் ஓர் அறை வைத்தான். அதில் மிகவும் ஆடிப் போனாலும் திய்யா அவனை விட வில்லை. மீண்டும் வலிய இறுக்கிக் கொள்ள, சங்கர் தன் அத்தனை சக்தியையும் உபயோகித்துக் கட்டிலை விட்டு எழு முயன்றபோது—

அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளே வந்த ரத்தினம் திய்யா இருந்த நிலையையும், சங்கர் கட்டிலை விட்டு இறங்குவதையும் கவனித்து அப்படியே ஸ்தம்பித்துப் போய் நிற்க—

கலைந்து போன தலையும் பாதி அழிந்த பொட்டும் போராட்டத்தில் முதல் இரண்டு பொத்தான்கள் கழன்ற அவங்கோல நிலையில் அப்பாவைப் பார்த்த திய்யா திணறி, மெல்ல எழுந்து அழுதுகொண்டே வந்து அவரைச் சேர்த்துக் கதறினான்.

ரத்தினத்தின் வரவும் திய்யாவின் செய்கையும் அழுத்த மாய்ப் பாதித்ததன் விளைவாக ஒன்றுமே செய்ய இயலா தவனாக, பேச வார்த்தை வராதவனாக, சங்கர் அப்படியே உறைந்திருக்க, திய்யா அப்பாவின் மார்பைக் கண்ணீரால் நனைத்துத் தடுமாறியபடி பேசினான்...

"அப்பா... அப்பா... இந்தச் சங்கர்... என்னை... என்னை..."

பதறித் துடித்த ரத்தினம், "அசம்பாவிதமாக ஒன்றும் நடக்கலையேம்மா..." என்று பரபரத்துக் கேட்டதும்,

"நீங்க இன்னும் கொஞ்சம் முன்னால் வந்திருக்கக் கூடாதப்பா? அசம்பாவிதம் நடக்காமல் தவிர்த்திருக்க

வாமே..." என்று உதடுகள் துடிக்கக் கதறிய மகளைச் செயலிழந்து பார்த்தார் அவர்.

பின்னர், மகளை விட்டு விட்டு, "யுஸ்கெளண்ட்ரல், ராஸ்கல்!" என்று சங்கர் மீது பாய்ந்தார். அவன் சட்டையைப் பிடித்து முறுக்கி, "சார்... நான்... நான் ஒன்னும் பண்ணலை சார்... உங்கள் மகன்தான்..." என்று முறையிட்டவனைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் தடுத்து இரண்டு கன்னங்களிலும் மாறி மாறிக் கை ஓய்கிற வரை அடித்துத் தீர்த்தார். "இதற்கா நல்ல வேஷம் போட்டே? கொள்கை, லட்சியம் என்றெல்லாம்பேசினே? யு பாஸ்டர்ட், நிட்டமிட்டே உள்ளே நுழைஞ்சியா? முதல் நாளே திவ்யா வேணாம் வேணாம்பனு அடிச்சிக்கிட்டபோதுகூட நான் கேட்கலையே! உன்னையே ட்யூஷனுக்கு வச்சேனே... அப்புறம் அவகிட்டேயும் நல்ல வேஷம் போட்டியேடா பாவி. அவனையும் நம்ப வச்ச இப்படிச் செய்திட்டியே, என்ன வெல்லாம் கனவு கண்டேன் நான்! அவளை எப்படிக்கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கணும்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். அத்தனையையும் கெடுத்துட்டியேடா பாவி... மகாபாவி..."

அந்தக் கத்தலையும் சத்தத்தையும் கேட்டு ரத்தினத்தின் காரியதரிசி மேலே ஓடிவந்தான். திவ்யாவின் நிலைமையையும், ரத்தினம் அசுரத்தனமாகச் சங்கரை அடித்துக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து என்ன நடந்திருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன், ஓடிப்போய் ரத்தினத்தின் கைகளைப் பிடித்து தடுத்து நிறுத்தினான்.

"சார்... ப்ளீஸ் காம் டௌன், கொஞ்சம் நிதானப் படுத்திக்கோங்க. இப்படிக் கோபப்பட்டால் உடம்பு தாங்காது" என்று அழைத்து வந்து கட்டிலில் உட்கார வைக்க, அவர் தன் தகுதி, கம்பீரம் எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டுக் கதறலானார்.

"ரமேஷ்... எல்லாத்தையும் கெடுத்துட்டானே ரமேஷ். என் பெண்ணோட வாழ்க்கையைப் பாழாக்கி, எதிர்

காலத்தைத் தவம்ஸம் பண்ணிட்டானே... அவனைப் பற்றி நான் கண்ட அத்தனை கனவையும் கலைச்சிட்டானே!"

"சார்... அழாதீங்க சார். உணர்ச்சிவசப்படாதிங்க. கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்க. மேடம், நீங்க போய்த் தலையை வாரி வேற டிரெஸ் போட்டுக்கிட்டு வாங்க. போங்க..."

அதற்குள் கீழே விழுந்த சங்கர் எழுந்து தள்ளாடி நடந்து அறையைவிட்டு வெளியேற முயல், அதைப் பார்த்த ரத்தினம் ஆவேசம் வந்தவராக மீண்டும் கத்தினார்.

"ரமேஷ்... பிடி அவனை. பிடிச்சு அடுத்த அறையில் போட்டுக் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போடு... இவனுடைய வீடு உனக்குத் தெரியும் இல்லையா? கேட்டுக் கிட்டுப் போய் இவனுடைய அம்மா அப்பாவைக் கூட்டிக் கிட்டு வர், ம்.. இப்பவே போ!"

"எஸ் சார்..." என்று சங்கரைப் பிடித்து அதே அறையின் நாற்காலியில் இறுக்கி உட்கார வைத்தான் ரமேஷ்.

"மிஸ்டர் சங்கர்..." என்று ஆரம்பித்தவனை இடைமறித்தார் ரத்தினம்.

"மிஸ்டர் என்ன, மிஸ்டர்? இந்த நாய்க்கு மரியாதை ஒரு கேடா? உட்காருடா இப்படியே நான் சொல்ற வரைக்கும், உன் அம்மா அப்பா வரட்டும். உன் லட்சணத்தைப் பார்த்துக் கதறட்டும். நான் போன்னு சொல்ற வரை நீ இந்த நாற்காலியை விட்டு அசையக் கூடாது. என்ன ரமேஷ் நிற்கறே? போய்க் கூட்டுக்கிட்டு வா!"

அதற்குள் குளியறையிலிருந்து சாதாரணப் புடவை ஒன்றைக் கூட்டிக் கொண்டு, இன்னமும் விகம்பல் ஓயாத வளாக வெளியில் வந்த திவ்யாவைத் தயக்கத்துடன் பார்த்துக் கேட்டான் ரமேஷ்.

"மேடம், இவனுடைய வீடு எங்கே இருக்கு தெரியுமா?"

அவள் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி விலாசம் சொன்னாள்; சொல்லிவிட்டு, "அங்கே இவங்க அம்மாவைத் தவிர தாத்தா ஒருத்தர் இருப்பாரு. அவரையும் கூட்டிக்கிட்டு வாங்க. அவர்கிட்ட சொல்லித்தான் இவன் தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளச் சொல்லிக் கேட்டான். நான் மாட்டேன்னு மறுத்திட்டு வந்துட்டேம்ப்பா... அந்தக் கோபத்திலேயும், வெறியிலேயும் இப்படி .... இப்படிச் செய்துட்டாம்ப்பா..." சொல்லி விட்டு மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள் அவள்.

"அடிப்பாவி. எப்படி இந்த மாதிரி கூசாமல் பொய் சொல்றே?" என்று பரிதாபமாகத் தலையை உயர்த்தி அவளைப் பார்த்தான் சங்கர். உள்ளே விஷத்தை வைத்துக் கொண்டு வெளியில் நல்லவிதமாகப் பழகியிருக்கிறாள். திட்டமிட்டுப் பழிவாங்கியிருக்கிறாள். வேண்டுமென்றே தன் பெயரைக் கெடுப்பதற்காகவே இத்தனையும் செய்திருக்கிறாள். அப்பாவிடம் கேட்டுத் தானும் டியூஷன் எடுத்துக் கொண்டது, தன் அறையிலேயேதான் படிப்பேன் என்று அடம்பிடித்தது, வீட்டிற்கு வந்தது, அம்மாவிடம், தாத்தாவிடம் பேசினது, கடைசியில் கல்யாணப் பேச்சிற்கு மறுத்த பின்பும் தன்னிடம் நல்லபடியாக நடந்து கொண்டது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவையெல்லாம், சம்பலிப்பதற்கு முன் கட்டிலில் உட்காரச் சொல்லி—

"இதுல ஒரு தவறும் இல்லை. தாராளமாக நீங்க உட்காரலாம்..."

"ஏன் எதற்காக இந்தனையும் செய்தாள்? இனி உண்மை எடுபடுமா? நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் நம்புவார்களா? ரத்தினம் நம்பப் போவதில்லை. நம்ப மாட்டார். தவறான ஒரு நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்தவர் அவர், திய்யாவை உதறிவிட்டு எழுந்ததற்கு வேறு அர்த்தம் கொண்டிருப்பவர் அதற்கு ஏற்ற மாதிரி மகள் கதறி அழவும், அதையே நிஜமென்று நம்பி...."

கண்ணங்களை வருடிவிட்டுக் கொண்டாள். கண்ணங்கள் தடித்துச் சிவந்து போயிருக்க, அவனுக்குத் துக்கமும் அழகையும் பயமும் ஆத்திரமும் கோபமும் ஒன்று சேர்ந்து கலவையாக வெறும் மூச்சாக வெளிப்பட்டது.

"ஏன் இப்படிச் செய்தாள் திய்யா? எதற்காக? எது உன்னை இந்த அளவிற்கு நடிக்கத் தூண்டியது? இது உன்னையும் பாதிக்கும் என்பது தெரிந்தும் செய்திருக்கிறாய் என்றால் அதற்கு மிகமிக ஆழமானதாக ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமே, அது என்ன?" ஒன்றும் புரியாமல் குழம்பிப் போய், பாரமாக அழுத்தின தலையை இரு கைகளாலும் தாங்கிக் கொண்டு வெறித்தான். அம்மாவும், தாத்தாவும் வந்து இதை எந்த அளவிற்கு நம்புவார்கள் என்ற சந்தேகம் தோன்ற துடிக்கும் மனத்துடன் காத்திருந்தான்.

ரமேஷ் போய்க் கூப்பிட்டதும் சாம்புத் தாத்தாவும், நாகலட்சுமி அம்மாளும் காரணம் புரியாமல் தயங்கினார்கள். ரமேஷ் ஒன்றும் சொல்லாமல், "ஐயா உடனே கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வரச் சொன்னார்" என்று மட்டும் சொன்னதும்—

"எங்களையா.... எங்களையா?" என்று திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டார்கள். "எதுக்குன்னு தெரியுமா?"

"ஊ கூம், தெரியாது. கையோடு அழைத்துக்கொண்டு சீக்கிரம் வரச் சொன்னார். அது மட்டும் தான் தெரியும்."

நாகலட்சுமி அவசர அவசரமாக உள்ளே வைத்திருந்த நூல் புடவை ஒன்றை எடுத்து உடுத்துக் கொண்டாள்.

"பாட்டி, வீட்டுல ரமணன்கூட இல்லை. கொஞ்சம் பார்த்துக்கங்க" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளப்பினாள். "ஏதாவது நல்ல சமரசாரமாக இருக்க வேண்டுமே தாயே!" என்று வழி முழுதும் வேண்டிக் கொண்டாள்.

வீட்டை அடைந்ததும் ரமேஷ், "மேலே போங்கள்" என்று அனுப்பிவிட்டுக் கீழேயே தங்கிக் கொண்டான்.

தயங்கித் தயங்கிப் படியேறினதும் திவ்யாவின் அறையிலிருந்து ரத்தினம் குரல் கொடுத்தார். "இதோ இந்த வலது பக்க முதல் அறைக்கு வாருங்கள்."

அசீரி மாதிரி கேட்ட அந்தக் குரலுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள். உள்ளே நுழைந்ததும் அசாதாரண சூழ்நிலையை உணர்ந்தார்கள். அழுது முகம் சிவந்து திவ்யா, பக்கத்தில் அதே கோபத்தையும் வெறுப்பையும் காட்டும் முகத்துடன் ரத்தினம், சற்றுத் தள்ளி ஒரு மடக்கு நாற்காலியில் சங்கர கன்றிப் போன முகமும், வீங்கின உதடுகளும் கலங்கின கண்களோடு எந்த நிமிடமும் கீழே விழுந்து விடுவான் போலத் தெரிய, பதறி மகனின் அருகில் ஒடிப்போய்க் கேட்டாள் நாகலட்சுமி.

"என்னடா சங்கர் ஆச்சு உனக்கு? இப்படிப் பேசு அறைஞ்சு மாதிரி உட்கார்ந்திருக்கே?"

சடாரென்று தலையை உயர்த்தி நாகலட்சுமி அம்மாளை ரௌத்திராகாரமாகப் பார்த்தார் ரத்தினம்.

"உங்க பையன் என்கிற பேய் என் பெண்ணைத்தான் அறைஞ்சிருக்கு. அறைஞ்சு அவளுக்கு வாழ்க்கைண்ணு ஒண்ணுமில்லாமல் எதிர்காலமே இல்லாமல் பண்ணிட்டது" அடிவயிறு கலங்கிற்று நாகலட்சுமிக்கு. உடம்பு ஒரு தரம் உதறிற்று, அப்படியே சாம்புத் தாத்தாவை ஏறிட்டு விட்டுப் பின்னர் ரத்தினத்தைப் பார்த்தாள்.

"நீங்க செல்றது ஒண்ணும் சரியாப் புரியலையே! கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்."

"விளக்கமாகச் சொல்லனுமா? அந்த வயிற்றெரிச்சலையும் கோரத்தையும் விளக்கனுமா? திவ்யா, சொல்லும்மா. என்ன நடந்ததுன்னு இவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லு."

சட்டென்று தலைகுனிந்த திவ்யா இரண்டுகைகளாலும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழ ஆரம்பிக்க, அதற்கு மேல் தாங்க இயலாதவளாக நாகலட்சுமி அம்மாள் அவளருகில் ஓடி, ஆதரவாகத் தோளில் கை வைத்துக் கேட்டாள்: "திவ்யா.... சொல்லும்மா, என்ன ஆச்சுன்னு சீக்கிரம் சொல்லு. அதுக்குள்ளே என் நெஞ்சு பயத்துலே வெடிச்சிடும் போல இருக்கு."

அதற்குப் பின்னும் திவ்யா சில வினாடிகள் வெறும் விசுப்பலோடு இருக்க, அந்த அம்மாள் கெஞ்சிய பிறகு திவ்யா சொன்னாள். "அம்மா.... அம்மா, உங்க பிள்ளை.... என்னை...என்னை..."—மேலே பேசாமல் அழுத் துவங்க, அதிகம் பதறித் துடித்தாள் நாகலட்சுமி.

"உன்னை... உன்னை.... என்ன பண்ணினான்? தகாத காரியம் ஏதாவது பண்ணிட்டானா?"

"ஆ....ஆம்மா. தாத்தா, அன்னிக்கு நான் சொல்லலை? அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு வற்புறுத்தறார். மாட்டேன்னு மறுத்தால் எதையும் செய்யத்தயங்க மாட்டேன்னு பயமுறுத்தறார்னு? அன்று அது வெறும் பயமுறுத்தல்னு நினைச்சேன். குரைக்கிற நாய் கடிக்காதுன்னு தைரியமா இருந்தேன். ஆனால் இன்னிக்குக் கடிச்சிட்டது. மேலே விழுந்து பிறாண்டி என்னை நாசம் பண்ணிட்டது"

"ஆ....!" என்று நாகலட்சுமியம்மாள் நெஞ்சைப் பற்றிக் கொள்ள, 'அடிப் பாவி!' என்று மனத்திற்குள் பதறினான் சங்கர்.

எத்தனை பொய்! என்ன நடிப்பு! ஆனால் அதைத்தான் இவர்கள் உண்மை என்று நினைக்கப் போகிறார்கள். எத்தனை சொன்னாலும் தன் வார்த்தை அங்கே எடுபடப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த சங்கர் அமைதியாய், மௌனமாய் இருக்கத் தீர்மானித்தான். தான் அதில் சம்பந்தப்படாத மாதிரி நின்று எல்லாவற்றையும் கவனிக்க முடிவு

செய்தான். அப்படி நின்று தன்னைத் தள்ளி நிறுத்திப்பார்க்கிற போது சுவாரசியமானதாகத்தான் இருக்கும். ஏதோ நம்ப முடியாததுதான். ஒரு பெண் இப்படிச் செய்தான் என்றால் யார் நம்பப் போகிறார்கள்? ஆனால் என்றாவது ஒரு நாள் உண்மை வெளிவரும் இல்லையா? பகலில் நிலா தெரிவதில்லை என்பதற்காக அது இல்லவே இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? நிலா கண்ணுக்குத் தெரிய வேண்டுமானால் ருசியன் மறைய வேண்டும், ராத்திரி வர வேண்டும். எனக்கும் அந்த ராத்திரி வரும். அதுவரை நடப்பதை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு மெனனமாக இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!

அவன் முடிவு செய்வதற்குள் நாகவட்சுமி அழுகையும் ஆத்திரமும் அவனை நெருங்கிக் கேட்டாள். "செய்தி யாடா...அந்த வேலையை நீ செய்தாயா?"

சற்று முன் முடிவு செய்த மாதிரி சங்கர் வாயைத் திறக்காமல் இருக்கவே, அந்த அம்மான் அவனது தலைமுடியைப் பற்றி உலுக்கினான். "அடப்பாவி! அந்தப் பெண்ணை இப்படிச் செய்ய உன் மனசு எப்படிடா துணிஞ்சது? சீ! வெட்கமாக இவ்வே உனக்கு? அவள்தான் அன்னிக்கே தாத்தா கேட்டே உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கமாட்டேன்னு மறுத்தாளே— அதற்கப்புறமும் ஏண்டா இப்படி பலாத்காரமான செயலில் இறங்கினே? சீ! நீ என் பையனாடா? மிருகம், கேவலமான மிருகம். ராட்சசன்!"

"உஷ்! இங்கே கத்த வேணாம்! இதையெல்லாம் உங்க வீட்டிலே போய் வச்சுக்கங்க! இங்க என்ன செய்யலாம் இதுக்குன்னு இப்ப முடிவு செய்யணும்."

நாகவட்சுமி உடனே புடவைத் தலைப்பால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அழ, ரத்தினம் சாம்புத் தாத்தாவைப் பார்த்தார். "பெரியவரே— இதற்கு என்ன செய்யலாம் சொல்லுங்கள்."

நான் கேட்ட செய்தியின் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடாத சாம்புத் தாத்தா மெதுவான குரலில் முதல் முறையாக ரத்தினத்தைப் பார்த்துப் பேசினார்.

"நீங்க என்ன சொல்றீங்களோ, அதைச் செய்திடலாம்."

"நான் மட்டும் என்ன சொல்லப் போகிறேன்? சொல்ல வேற என்ன இருக்கு? மனசுக்குப் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ இவனுக்கே இவனைக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சிட வேண்டியது தான்."

தாத்தா அவர் சொன்னதை நம்ப முடியாமல் ஒரு வினாடி அந்த முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, திய்யா, "அப்பா—!" என்று அவறினாள்.

"என்னம்மா?"—ரத்தினம் மகளை வாஞ்சையாகத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

"அப்பா— வேணாம்ப்பா. நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன், அவனை நான் வெறுக்கிறேன். என்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கியவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதா? வேண்டாம்ப்பா. நினைக்கலே பயமாயிருக்குப்பா."

மகளின் அருகில் போய்த் தலையை வருடிய ரத்தினம் குரல் சுரகரக்கச் சொன்னார். "பயமாயிருக்கும், பிடிக்காது எல்லாத்தையும் ஒப்புக்கறேன். எனக்கு மட்டும் பிடிச்சிருக்கு என்றா நினைக்கறே திய்யா, ஆனால் வேற வழி இல்லைம்மா. இது வெளியில் தெரிந்த பின்பு உன்னை யார் கல்யாணம் பண்ணிக்க வருவாங்க? அப்படியே வந்தாலும் உனக்காக வரமாட்டான் அம்மா. இந்தப் பணத்துக்காகத் தான் வருவான். கல்யாணமே இல்லாமல் இருக்கவும் இந்தச் சமூகம் விடாது. இந்த விஷயம் பரவப் பரவ உனக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாமல் போகும். இதோ இவனைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ அயோக்கியர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் உன்னை வாழ விடமாட்டார்கள் அம்மா. இதை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கிறபோது இந்தக் கல்யாணம் நடக்கிறதுதான் அம்மா நல்லது."

அப்பாவின் குரலில் தெரிந்த உறுதி அவனைப் பயமுறுத்திற்று. கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாக அவதைப் பார்த்து ஒவென்று கதறின திவ்யா. "முடியாது. அவனை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது. ஐ ஹேட் ஹிம் ஐ ஹேட் ஹிம்...." என்று கத்திக் கொண்டே அறையை விட்டு வெளியில் ஒருவதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் என்ன செய்வதென்று புரியாதவர்களாக அப்படியே நின்றார்கள்.

13

சேங்கர் சத்தோஷப் பட்டான். இரண்டு நாட்களாக நினைத்து நினைத்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் வெளியில் சிரிக்க முடியாது. ஏற்கனவே வீட்டில் யாரும் அவனுடன் பேசுவதில்லை. சாம்புத் தாத்தாவின் பார்வை அற்பமான ஒரு புழுலைப் பார்க்கிற மாதிரி இருக்கிறது. 'அயோக்கிய ராஸ்கல்!' என்று திட்டுகிறது. 'நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனாடா...?' என்று கேட்கிறது. இவனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்ப்பதற்காகவே தன் போர்ஷனை விட்டு வெளியில் வருவதில்லை அவர். பாட்டியையும் மடக்கிப் போட்டு விட்டார்.

அம்மா வேறெங்கும் போக முடியாது. மறைந்து கொள்ள முடியாது. அவன் தயவு அவளுக்குத் தேவை. அவனை வெளிப்படையாகப் பகைத்துக்கொள்ள முடியாது. ரமணன் சம்பாதிக்கிற நிலைமையில் இருந்திருந்தால் வீட்டை விட்டுக் கூடப் போயிருப்பான். ஆனால் அப்போது அதற்கெல்லாம் வழியில்லாததால் கூடுமானவரை அவனை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தான். பேசுவதைத் தவிர்த்தான். யாரிடமோ பேசுகிற மாதிரி எதிர் சுவரைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்.

"காப்பி வச்சிருக்கேன். எடுத்துக்கலாம்."

"சாப்பாடு தயாராக இருக்கு. சாப்பிட வரலாம்...".

இந்த இரண்டை மட்டும் ஒரே வார்த்தையில் முடித்துக் கொண்டான். முன்பு மாதிரி பக்கத்தில் நின்று கேட்டுக் கேட்டுப் பரிமாறாமல் எடுத்து வைத்துவிட்டுப் போனான்.

"உடம்பு சரியில்லே... நீயே கொஞ்சம் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடு."

அதற்கும் சங்கர் உள்ளுக்குள் சிரித்தானே தவிர, மனது மட்டும் ரணமாகிக் கிடந்தது. உடம்பில் அடிபட்ட உள்காயங்கள் மாறின மாதிரி மனத்தின் காயம் மாறாமல், வலி குறையாமல் இருந்தது. சொந்த வீட்டிலேயே ஒரு குற்றவாளியாக, பேசத் தகாதவனாக, மதிப்பும் மரியாதையும் குறைந்து நிற்பதை உணர்ந்து மிகவும் வேதனைப்பட்டான். அதற்குக் காரணமான திவ்யாவின் மீது அத்தனை வெறுப்பும் திரும்பிற்று. அவள் திட்டமிட்டுப் படிப்படியாகத் தன்னைத் தாக்கினதை நினைக்க நினைக்க வேதனைப் பட்டுப் போனான்.

இத்தனைக்கும் காரணம் தெரியவில்லை. யோசித்து யோசித்து ஒவ்வொரு காயாக நகர்த்திக் கடைசியில் நகர விடாமல் அடித்து நிறுத்திவிட்டான். தான் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டே வெறும் பழியை மட்டும் தன் மீது சுமத்தினதற்கு நிச்சயம் தான் அவமானப்பட வேண்டும். மானம், மரியாதை, கௌரவம் எல்லாம் குறைந்து நிற்க வேண்டும். வீட்டில் இருப்பவர்கள் கூடத் தூற்ற வேண்டும் என்பதுதானே தவிர, வேறு எந்தக் காரணமும் இருக்க முடியாது என்கிற முடிவுக்கு வந்தான்.

இந்த அளவிற்கு வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள, தான் அவளுக்கு என்ன தவறு செய்தோம் என்று யோசித்துப் பார்த்தான். முதல் நாள் முதுகில் விழுந்த பந்தைத் தூக்கி வெளியில் எறிந்ததைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவன், 'ஏய் மிஸ்டர்' என்று மரியாதைக் குறைவாகக் கூப்பிட்டிருக்கா விட்டால் அதைக்கூடச் செய்திருக்க மாட்டான். ஆகவே அந்தத் தவறும் அவளுடையது தான்.

குறைந்த பட்சத்தனமாக தன்மானம்கூட இல்லாமல் எந்த ஆண் மகனாலும் இருக்க முடியாது.... அதற்காகவா இந்த மாதிரிப் பழிவாங்கி விட்டான்? இதன் பின் விளைவுகளை நினைத்துப் பார்த்தானா? யோசித்துத்தான் செய்திருக்கிறானா?

'ஏன் திய்யா, உன்னால் மட்டும்தான் இது முடியும் என்று நினைக்கிறாயா? என்னால் முடியாதா? செய்து காட்டுகிறேன் பார், இதைவிட மோசமாகப் பழி வாங்குகிறேனா இல்லையா பார்!'

யோசித்து யோசித்துக் கடைசியில் ஒரு முடிவிற்கு வந்தான். மறுநாள் மாலையில் கிளம்பிப் போய் ரத்தினத்தைப் பார்த்தான். அவர் அறையில் தனியாக இருந்த போது சடாரென்று காவில் விழுந்தான்.

"சார், என்னை மன்னிச்சிடுங்க. சார். அந்த நேரத்து வேகத்தில் ஏதோ தெரியாமல் தப்பு செய்து விட்டேன். இப்போதுதான் அது எப்படிப்பட்ட குற்றம் என்று உணர்கிறேன். திய்யா மீது வைத்திருந்த ஆசையின் காரணமாகவே அப்படிச் செய்து விட்டேன். அவள் என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள மறுத்து விட்டாள் என்பதால் தான்- அவளை எப்படியும் அடைந்துவிட வேண்டும் என்கிற வெறியில் கண்முடித்தனமாக நடந்து கொண்டு விட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என்னை மன்னித்து விடுங்கள் சார். எனக்கு வேண்டியது திய்யாதானே தவிர, உங்கள் பணமோ, காசோ இல்லை. அதனால் அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு என்னோடு அழைத்துப்போகத் தயராக இருக்கிறேன். உங்கள் அந்தஸ்திற்கும் தகுதிக்கும் நான் கொஞ்சங்கூடப் பெருத்தமில்லாதவன் தான். ஆனாலும் அன்பிற்கு அதெல்லாம் தெரிவதில்லை சார். இந்த நிலைமையில் உங்களுக்கும் வேறு வழியில்லை. ஏற்கனவே திய்யாவிடம் நான் நடந்து கொண்ட விஷயம் வெளியில் பரவலாகப் பரவிவிட்டது. இதுபற்றி அவளது

கல்லூரியில் கூடப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்களாம். மேலும் மௌனமாக இருந்து அவள் பெயருக்குக் களங்கம் ஹிஸ்டரிக் கூடாது என்று—செய்த தப்பை உணர்ந்து வந்திருக்கிறேன். என்னை மன்னித்து எனக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தாருங்கள் சார்."

அவனைப் பார்க்கப் பிடிக்காதவராக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாலும் உள்ளுக்குள் நிறையவே யோசித்தார் ரத்தினம். அவன் செய்தது மகா பெரிய குற்றம். மன்னிக்க முடியாதது. அரபு நாடானால் நடுத்தெருவில் நிற்க வைத்துக் கல்லாலோ, சவுக்காலோ அடித்துக் கொன்றிருப்பார்கள். இந்த நாட்டில் சட்டம் அவ்வளவு கடுமையாக இல்லை. உலகத்தின் மற்ற நாடுகளிலும் இல்லை. ஆனால் அரபு நாட்டுச் சட்டம் மாதிரி இங்கேயும் இருக்கவேண்டும். பெண்ணை அன்னிய புருஷன் ஒருவன் அவள் சம்மதமின்றி, தன் உடல் வலிமையை உபயோகித்து ஆட்படுத்துவதைத் தடுக்க வேண்டும். அதற்கு மிகமிகப் பெரிய தண்டனை யாகத் தரவேண்டும். அரபு நாடுகளைப் போல் நடுத்தெருவில் நிற்க வைத்துச் கட வேண்டும். மஹூம். துப்பாக்கியால் சுட்டால் தண்டனை சுலபமானதாகிவிடும். சீக்கிரம் இறப்பு ஏற்பட்டு விடும். சிரமப்பட்டால் முடிவு வந்துவிடும், அதனால் அப்படிச் செய்யக் கூடாது, அரபு நாடுகளைப்போல் கசையடி தர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கல்லடி. அதுவும் இல்லாது போனால் பழைய கால ராஜதண்டனையாக மாறு கால், மாறு கைவாங்கிவிட வேண்டும்.

ஆனால் இங்கே சட்டம் அப்படி இறுக்கமான வலையாகப் பின்னப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆங்காங்கே நுழைந்து தப்பிக்க வழி இருக்கிறது. ஆயிரம் குற்றவாளிகள் தப்பித்து விடலாம். ஆனால் ஒரு நிரபராதி தண்டனை அடைந்து விடக் கூடாது. என்கிற மனிதாபிமானத்தின் அடிப்படையில் சட்டங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சட்டம் மட்டுமல்ல. சமுதாயத்தின் கண்ணோட்டம் கூட வேறாக இருக்கிறது. சந்தர்ப்பவசத்தால் சற்று இடற

நேரிட்டாலும் பெண்களுக்கு வாழ்க்கை இல்லாமற் போகிறது. மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்கிறவர்கள் இல்லாமல் போகிறார்கள், மற்ற காரணங்களுக்காக ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் அந்த வாழ்க்கை சந்தோஷமாக அமைவதில்லை. உறுத்தல் நிறைந்ததாகத்தான் இருக்கிறது. நெருடல்வீண் காரணமாக நிம்மதி குலைந்து போகிறது.

இந்த விஷயத்தை மறைந்து அவரால் திவ்யாவிற்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட முடியும். வேறு மாப்பிள்ளை பார்த்து முடித்துவிட முடியும். பணத்திலும் எதை சாதித்துவிட முடியும். ஆனால் அதன் பிறகு விஷயம் தெரிய வந்தால் அவளது வாழ்க்கை என்னவாகும்? தெரிந்து கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்கிறவனும் எதற்காகப் பண்ணிக் கொள்வ வருவான்? பணம்—ஏராளமாகக் கிடைக்கிற பணம்—மூன்று நான்கு தலைமுறைகளுக்கு உட்கார்ந்து சாப்பிட்டாலும் கரையாத பணம். இதற்காகத்தானே சம்மதிக்கப் போகிறான். திவ்யா ஏழை வீட்டுப் பெண்ணாக இருக்கிற பட்சத்தில் இதே பரந்த மனப்பான்மை அப்போது வருமா?

யோசிக்க யோசிக்க அவருக்கு சங்கர் சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று தோன்றியது. இவனால் எதையும் குத்திக் காட்ட முடியாது. குறை சொல்ல முடியாது. மாறாக அவளே இவனைக் குத்திக் காட்டுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அவனிடம் இவள்தான் தப்புக் கண்டு பிடிக்க முடியும். உறுத்தலோ, நெருடலோ இருக்காது. தற்போதைய மன நிலையில் திவ்யாவிற்கு இவன் மீது பொறுப்பு ஏற்படுவது நியாயம்தான். அதுவே போகப் போக மறையும், குடும்பம் என்றான பின் சரியாகப் போய்விடும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இவன் வீட்டோடு அடங்கிய மாப்பிள்ளையாக இருப்பான். பணம் காசிற்கு ஆசைப்பட்டு இதைச் செய்ய வில்லை. திவ்யா கிடைக்காமற் போய்விடுவாள் என்கிற பயத்தில் செய்திருக்கிறான். இவன் சொன்ன மாதிரி இது

வெளியில் பரவிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்றால் இந்தக் கல்யாணத்தைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஓர் ஆழமான பெருமூச்சோடு அவனைக் குனிந்து பார்த்து இறுக்கமான குரலில் சொன்னார் அவர்.

"ம்...எழுந்திரு."

"சார், என்னை மன்னிச்சுட்டேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க, சார். இந்தக் கல்யாணத்தை நடத்தித் தரேன்னு சொல்லுங்க, அப்புறம்தான் எழுந்திருப்பேன்."

"சரி, எழுந்திரு."

சடாரென்று எழுந்து உணர்ச்சி மிகுதியோடு அவரது கைகளைப் பற்றி—அந்த உயர்ந்த மனிதரை ஏமாற்ற நேரிடுகிற வருத்தத்தில் நிஜமாகவே கண் கலங்கிட—குரல் தடுமாற மெல்லச் சொன்னான்.

"ரொம்ப நன்றி ஸார். வேறு என்ன சொல்றதுன்னு தெரியலை சார்."

வருத்தம் தோயச் சிரித்தார் ரத்தினம். அந்தச் சிரிப்பில் விலையில்லாத வெறுப்புப் பளிச்சிட்டது.

"ஏதோ சின்ன காரியத்துக்கு நன்றி சொல்ற மாதிரி எவ்வளவு கலபமாகச் சொல்லிட்டேப்பா." அவன் தலை குனிந்து மௌனமாக நிற்க, அவர் கடைசியாகச் சொன்னார். "இந்தக் கல்யாணம் எவ்வளவு சிக்கிரம் நடக்கிறதோ அவ்வளவும் நல்லது."

அதற்குமேல் பேசப் பிடிக்காதவராக அறையை விட்டுச் சடாரென்று அவர் வெளியேற வேறு வழி இன்றி சங்கரும் வெளியில் வந்தான்.

14

மிடமடவென்று வேலையில் இறங்கினார் ரத்தினம். சாஸ்திரிகளைக் கூப்பிட்டு நல்ல நாள் பார்த்தார். சத்திரம் புப்பண்ணினார். பத்திரிகைகள் அச்சடிக்கக் கொடுத்த போதுதான் விஷயம் தீவிரமானதைத் திவ்யா தெரிந்து கொண்டு அப்பாவிடம் பேசினாள். அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணினாள்.

அதற்கெல்லாம் பிடி கொடுக்காமல் அவர் ஓரே நிடமான தீர்மானமான பதிலைச் சொன்னார். "உனக்கு உலகம் தெரியாது திவ்யா. உன் நலனில் எனக்கு அக்கறை உண்டு. பார்க்கப் போனால் எனக்கு மட்டும்தான் அக்கறை இருக்க முடியும். அதனால் நீ பேசாமல் இரு. இந்தக் கல்யாணம் நடந்தால் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்."

அதற்கு மேல் பேச வழி இல்லாததால் அவள் தன் அறைக்கு வந்து யோசனை செய்தாள். கிணறுவெட்ட பூதம் புறப்பட்ட கதையாக முடிந்து போனதை எண்ணி வருத்தப் பட்டாள். இப்படி ஒரு திருப்பம் ஏற்படும் என்பது தெரிந்திருந்தால் பழிவாங்குகிற எண்ணத்தையே கைவிட்டிருப்பாள். இந்தக் கோணத்தை அவள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை. சங்கரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளக் கூடிய கட்டத்திற்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிற அபாயகரமான ஒரு நிலைமைக்குக் கொண்டுபோய் விடப்பட்டு விடுவோம் என்கிற சாததியம் மனத்தில் படவில்லை.

அவள் உள்ளுக்குள் பொருமிப் பொருமித் தவித்தாள். அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதைவிட வேறு பெரிய தண்டனை தனக்கு எதுவும் இருக்க முடியாது என்று தோன்ற. இதைத் தவிர்க்க என்னவழி என்று ஆராய்ந்தாள். அப்பாவிடம் கெஞ்சி, அழுது, கோபப்பட்டுப் பார்த்தாகி விட்டது. பத்திரிகைகளை அச்சடிக்கக் கொடுக்கிறவரை

பகல் நேர நிலா

119

போன பின்பு அவர் தன் மனத்தை மாற்றிக் கொள்வார் என்கிற நம்பிக்கை இல்லை. இனி அவர் மூலம் திருப்பம் ஏற்பட முடியாது. இதில் வேறு யார் உதவியையும் நாட முடியாது. ஒரே சினேகிதியான ஷைலாவையும் பகைத்துத் தூக்கி எறிந்தாகிவிட்டது. அன்றே அவள் வேண்டாம் என்று எடுத்துச் சொன்னாள். அவள் சொன்னதைக் கேட்டிருந்தால் கூட இந்த நிலைமை வந்திருக்காது. இனி என்ன செய்வது? வேறு எந்த மார்க்கம் இருக்கிறது?

யோசித்து யோசித்துக் கடைசியில் நேராக சங்கரிடமே பேசுவது என்ற முடிவிற்கு வந்தாள். முடிவு செய்த பின் தயங்குவதோ பின்வாங்குவதோ அவள் குணமில்லை. அதனால் அவசரமாகக் குளித்து உடை மாற்றி, போகிற வழியில் பிள்ளையார் கோலின் எதிரில் காரை நிறுத்தி வேண்டிக் கொண்டாள்.

பிள்ளையாரப்பா இந்தக் கல்யாணத்தை எப்படியாவது நிறுத்திவிடு. உனக்கு நூற்றியெட்டுத் தேங்காய்களைச் சிதறுகாயாக உடைக்கிறேன்...!

சங்கரின் வீட்டு வாசலில் காரை நிறுத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கினதும், எப்போதும் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிற சாம்புத் தாத்தா அன்று இல்லாததைக் கவனித்துக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள். கூடத்து கவாமி பிறைக்கு விளக்கேற்றிக் கொண்டிருந்த நாகலட்சுமி அம்மாள் இவனைப் பார்த்ததும் ஒரு வினாடி தயங்கி, 'வாம்மா' என்று கூப்பிட்டாள். பின் மேல என்ன பேசுவது என்று புரியாமல் நிற்க, திவ்யாவே கேட்டாள்.

"ஏம்மா, சார் இல்லை?"

"இருக்காம்மா, மொட்டை மாடியில் உட்கார்ந்திருக்கான்."

"அப்படியா?" என்று யோசித்த திவ்யா, "தாக்கா எங்கேம்மா காணோம்?" என்று சகஜமாகப் பேச முயற்சி பண்ணினாள்.

"தாத்தா, பாட்டி ரெண்டு பேரும் உறவுக்காரப் பெண்ணின் கல்யாணத்துக்காகக் கும்பகோணம் போவீருக்காங்க. வர நாலைந்து நாட்கள் ஆகும்மா."

"ரமணன்கூட இல்லையாம்மா?"

"இல்லையே! எங்கேயோ சினேகிதக்கார பிள்ளை விட்டுக்குப் போறேன், வர நாழியாகும்னு சொன்னான்."

"நீங்க மட்டும் தனியாகவா இருக்கீங்க?"

"நானும் கோவிலுக்குப் போகலாம்னு கிளம்பினேன். என்னமா விஷயம்?"

திவ்யா ஒரு வினாடி பேசாமல் இருந்துவிட்டுப் பிறகு சொன்னாள். "உங்க பிள்ளைகிட்டே தனியாகச் சில விஷயங்களைப் பேசலாம்னு வந்தேன்."

"அப்படியா!" என்று தயங்கின நாகவஷ்மி, "நீ பேசும்மா. நான் கோவிலுக்குப் போயிட்டு வரேன். வாசல் கதவைத் தாழ்ப்பான் போட்டுக்கொண்டு மாடிக் கே போய்க் கூடப் பேசலாம்."

"இல்லை. அவரைக் கீழே கூப்பிடுங்கள். நான் இங்கேயே பேசிவிட்டுப் போகிறேன்."

"சரிம்மா. காப்பி சாப்பிடுகிறாயா? கலந்து கொடுத்து விட்டுப் போகிறேன்."

"வேண்டாம்மா. பிடிக்கலை. எதுவுமே பிடிக்கலை. மனசுக்கு ரொம்பச் சங்கடமாக இருக்கு. வேதனையாகவும் இருக்கு."

அந்த வார்த்தைகள் மனசைத் தொட, நாகவட்குமி அம்மானுக்குத் திடீரென்று துக்கம் நெஞ்சை அடைத்தது. "பாவம், இந்தப் பெண்" என்ற கழிவிரக்கம் ஏற்பட்டது. 'பாவி பாவி...' என்று மகனை மனத்திற்குள் திட்டத்தான் முடிந்தது. தன் கையாலாகாததை நொந்துகொண்டே மாடிப்படி அருகில் போய், கூப்பிடக் கூடப் பிடிக்காமல்

குரல் கொடுத்தாள். அவனும் பதில் குரல் கொடுக்காமல் மெல் படியில் நின்று எட்டிப் பார்த்தான்.

"என்ன?"

"அந்தப் பொண்ணு வந்திருக்கு. உன்கிட்டே ஏதோ தனியாகப் பேசனுமாம்."

"எந்தப் பொண்ணு?"

"திவ்யா!"

பெயரைக் கேட்டதும் சடாரென்று அவனது முகம் மாறியது. புருவங்கள் சுருங்கி மனம் சுணங்கிற்று. "எதற்காக வந்திருக்கிறாள்?" என்ற கேள்வியைத் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டு எந்தவிதப் பதட்டமோ தடுமாற்றமோ இல்லாமல் மிக நிதானமாகக் கீழே இறங்கினான். முற்றத்தின் ஓரமாகத் தூணில் சரிந்து நின்று துண்டாகத் தெரிந்த வானத் தைப் பார்த்தான். அம்மா சின்ன எண்ணெய்க் கிண்ணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் போவதை உணர்ந்தான். வேறெதுவும் பேசாமல் இரண்டு பேருக்கும் பொதுவாகச் சொன்னான் நாகவட்குமியம்மாள்.

"கதவை வெறுமனே சாத்திட்டுப் போறேன். நான் திரும்பிவரக் கொஞ்சம் நேரமாகும்."

படியிறங்கி அந்த அம்மாள் தெருவில் போகிற வரை காத்திருந்த திவ்யா பின் ஆக்ரோஷமாகத் திரும்பிச் சங்கரைப் பார்த்தாள்.

"உங்களுக்கு வெட்கம், மானம், ரோஷம் ஏதாவது இருக்கா இல்லையா?" என்று எரித்துவிடுகிற மாதிரிக் கேட்டாள்.

சங்கர் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் அவளை நிதானமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தான். "இதைக் கேட்கவா அங்கிருந்து ஒரு விட்டர் பெட்ரோலைச் செலவழிச்சிட்டு வந்தே?"

"இதை மட்டும் கேட்க வரலை. இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல்லுக்காகவும் வந்தேன். உங்களை எனக்குப் பிடிக்கவே. நான் மனசார வெறுக்கிறேன். வெறுக்கிறவனைக் கல்யாணம் பண்ணிட்டு எந்தச் சுகத்தை அனுபவிக்கப் போறீங்க?"

"இதையெல்லாம் என்கிட்ட ஏன் சொல்றே? உன் அப்பாகிட்டே சொல்லு. அவர்தான் இந்தக் கல்யாணத்தை ஏற்பாடு பண்ணியவர்."

"அவர்கிட்டே சொல்லிப் பயனில்லாமல்தான் இங்கே ஓடி வந்திருக்கேன்."

"அவர்கிட்டே சொல்லிப் பயனில்லையா? ஏன், என்ன சொல்றார் அவர்?"

"என்னவோ சொல்றார்... அவர் எது சொன்னால் என்ன? நீங்க இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்தப் போறீங்களா இல்லையா?"

"இல்லை... அப்பா ஏன் அவ்வளவு பிடிவாதமாக இருக்காருனு யோசிச்சேன். கெட்டுப்போன பண்டத்தை வேறு யார் தலையிலும் கட்ட முடியாதுன்னு நினைக்கிறாரோ என்னவோ!"

"என்ன சொன்னே, என்ன சொன்னே? யூ... யூ... யார் கெட்டுப்போனது? நானா? எவ்வளவு தைரியம் உனக்கு அப்படிச் சொல்ல?"

"நானாகவா பேசறேன். அன்னிக்கு அப்படி ஒரு நாடகம் ஆடினே!"

"அது நாடகம்னு உனக்குத் தெரியுமில்லே? பின்னே ஏன் இப்படிப் பேசறே?"

"அது நாடகம்தான்னு எல்லார் கிட்டேயும் எடுத்துச் சொல்லு. முக்கியமா உங்கப்பா, எங்கம்மா ரெண்டுபேரும் தெரிஞ்சுக்கணும். நான் எந்தவிதத் தப்பும் செய்யலை, நிரபராதின்னு அவங்க புரிஞ்சிக்கணும். என் மேல்

ஏற்பட்டிருக்கிற கறையெல்லாம் நீங்கணும். அன்றைய தினத்திலிருந்து எங்கம்மா என் கிட்டே பேசறதில்லை. என்னைப் பார்க்கறதில்லை. என் மீது எத்தனை அன்பு, பாசம் வச்சிருந்தாங்களோ, அத்தனையும் மாறிப் போச்சு. இப்போ என்னைப் பார்க்கவே வெறுக்கிறாங்க. ஒரு கிருமினல் குற்றவாளி மாதிரி வீட்டில் மூலையில் ஒடுங்க வேண்டியதாக இருக்கு. அம்மா மட்டுமில்லை. எவ்வளவோ பிரியமான சாம்புத் தாத்தாகூட என்னிடம் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டார். உங்கப்பா என்மீது எத்தனை மதிப்பும், மரியாதையும் வச்சிருந்தார். அது அத்தனையும் போய் இப்போ..... இது அத்தனைக்கும் யார் காரணம்? நீதானே? அபாண்டமாக என் மீது நீ சுமத்தின பழியைத் துடைச்சு எடு. திரும்ப எல்லாரையும் அப்போ கூட்டினமாதிரி கூட்டிவச்சு உண்மை முழுதையும் சொல்லு. அப்படிச் சொல்லி என் மீது நீ வாரியிறைத்த சேற்றை நீயே கழுவினாயானால் நானும் இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்த வழி பண்ணேன். உண்மை தெரிந்தால் உங்க அப்பாவே கல்யாணத்தை நிறுத்திடுவார்."

அதைக் கேட்ட அவன், "ஓ! முடியாது... முடியாது..." என்று கதறினான். "நானாகப் போய் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அன்று அத்தனை தீர்மானமாக நிரூபித்தபின் நான் இன்று எப்பிடி அதெல்லாம் இல்லை, எல்லாம் நான் சொன்ன பொய்-அபாண்டமாகப் போட்ட பழி என்று மறுத்துச் சொல்ல இயலும்? அப்படிச் சொன்னாலும் யார் நம்பப் போகிறார்கள்? அவர்கள் நம்புவது இருக்கட்டும். அதன் பின் என்னை யார் மதிப்பார்கள்? யோசித்துப் பார்த்தீர்களா? எனக்கு என்ன மதிப்பு இருக்கும்? என் கௌரவம் பாதிக்கப்படாதா?"

"கௌரவம்?" என்று குமுறினான் அவன். "உனக்குக் கௌரவம் ஒரு கேடா...மதிப்பும் மரியாதையும் அவசியமா? எந்தப் பெண்ணும் சொல்லத் தயங்குகிற ஒரு பொய்யை எவ்வளவு தற்குபமாகக் கூசாமல் சொன்னாய்? இந்த மாதிரிச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமாக இல்லை. உன்

மனசு வேதனைப் படவில்லை. இப்போது உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளவே தவிக்கிறாயே, அபாண்டமாக நீ சொன்ன பொய்யால் நான் எவ்வளவு தவிக்கிறேன்! எத்தனை விதத் தின்பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்! என் மானம், மரியாதை சுய கௌரவம் எல்லாவற்றையும் இழந்து நிற்கிறேன். அதை ஒரு நிமிடமாவது யோசித்துப் பார்த்தாயா? என் கண்டு விரலின் நுனி நகமாவது உன் மீது பட்டிருக்குமா? எவ்வளவு ஐக்கிரகையாக இருந்திருக்கிறேன். என்னையா அப்படிச் சொன்னாய்? உனக்கு மட்டும் தானா இந்தக் கல்யாணத்தில் இஷ்டமில்லை. எனக்கும் இல்லை. நீ மட்டுமா என்னை வெறுக்கிறாய்? நானும்கூடத்தான் வெறுக்கிறேன் உன்னை. உன் பணத்தை, அகங்காரத் திமிரை, மமதையை, கடைசியில் வெட்கம் மானம் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுக் கூசாமல் கொஞ்சம் கூடச் சங்கடம் பார்க்காமல், வருத்தமோ வேதனையோ இல்லாமல் சொன்ன பொய்யை எல்லாவற்றையும் வெறுக்கிறேன். எனக்கு மனைவியாக வர வேண்டியவள் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று கனவு கண்டேன்! கட்டின புடவையோடு வருபவளாக இருந்தாலும் மென்மையானவளாக, அதிர்ந்து பேசாதவளாக அடக்கமானவளாக, பார்க்கிறபோதே கைகூப்பி வணங்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை எழுப்புவளாக இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசைப்பட்டேனே, பெண்மையின் அத்தனை குணங்களும் சேர்ந்தவளாக வரவேண்டும் என்று நினைத்தேனே....."

"அத்தனை எண்ணங்களையும் ஆசைகளையும், கனவுகளையும் இடித்துத் தரை மட்டமாக்கி, தூள் தூளாக்கி, சிதாப் பிராட்டி நிற்க வேண்டிய இடத்தில் சூர்ப்பனகை நின்ற மாதிரிதானே நீ வந்து நிற்கிறாய்? நிஜமாகவே நீ ஒரு சூர்ப்பனகைதான்! என் மீது ஆசைப்பட்டு வேறு எந்த வழியிலும் அடைய முடியாது என்பது தெரிந்து கடைசியில் கீழ்த்தரமான இந்த வழியைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்ற நீ ஒரு கவிபுக சூர்ப்பனகை..."

"வியப்பு ப்ளீஸ் ஸ்டாப் தட் நான்ஸென்ஸ்! உன்மீது ஆசைப்பட்டு, உன் அழகில் மயங்கி நான் இதைச் செய்ததாக வேறு ஒரு மயக்கமா உனக்கு? அப்படி ஒரு முட்டாள் தனமான நினைப்பா? அப்படி என்ன பெரிய ஆணழகன் நீ? அந்த மாதிரி ஆணழகனாக இருந்தாலும் மயங்குகிற ஆளில்லை நான். நீ நினைக்கிறாற் போன்ற சராசரிப் பெண்ணில்லை. அப்படியிருந்திருந்தால் என் பணத்திற்கும், வசதிக்கும் கைவிரலைச் சொடுக்குகிற நேரத்தில் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டிருப்பேன். தெரிந்து கொள், நீ என்னை அகங்காரி, திமிர் பிடித்தவன், மமதைக்காரி என்கிறாயா? உன் கர்வமும் திமிரும் உனக்குத் தெரியுமா? எனக்காவது பணம் இருக்கிறது, சமூக அந்தஸ்து இருக்கிறது. கர்வப் படவும் திமிராக நடக்கவும் ஒரு காரணம் இருக்கிறது. உனக்கு என்ன இருக்கிறது நீ அப்படி நடந்து கொண்டாய்?"

சங்கர் குழம்பிப் போய் நெற்றியைச் சுருக்கினான். "அப்படி நடந்து கொண்டாய் என்று பொதுவாகக் குற்றம் சாட்டினால் எனக்குப் புரியவில்லை. எப்படி என்பதை விவரமாக, வெளிப்படையாக விளக்கிச் சொல்லு."

"முதல் நாள் அன்று எங்கள் வீட்டில் நுழைந்து வெளியில் போனபோது என்ன செய்தாய்?"

"என்ன செய்தேன்?"

"தவறிப் போய் முதுகில் விழுந்த பந்தை எடுத்துத் தரச் சொல்லி நான் கேட்டதற்கு நீ தூக்கி காம்பவுண்டை விட்டு வெளியே எறியவில்லை? 'போய் எடுத்துக் கொள்!' அகங்காரமாக, திமிராகச் சொல்லவில்லை?"

"அடிப்பாவீ!" என்று அலறினான் சங்கர். "அதற்கா இப்படிச் செய்துவிட்டாய்? அந்தச் சின்ன விஷயத்தையா இவ்வளவு பெரிதுபடுத்தி எல்லார் மனத்தையும் சங்கடத் திற்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறாய்?"

"அது உனக்குச் சின்ன விஷயமாக இருக்கலாம். நான் வரை பெரிய விஷயம். என்னை அவமானப்படுத்தின

யாரையும் நான் விடுவதில்லை. நல்ல பாம்பு மாதிரி கரம் வைத்துக் கொண்டு விஷத்தைக் கக்கிவிட்டுத்தான் மறு வேலை பார்ப்பேன்."

"ஓ. கே. அதுதான் உன் கபாலமென்றால் என் கபாலப்படி தான் நடந்து கொள்கிறேன். நல்ல பாம்பாக நீ கக்கின விஷத்தை மகுடி ஊதி அந்தப் பாம்பை வரவழைத்து அதன் வாயாலேயே அது கக்கின விஷத்தை உறிஞ்ச வைக்கிற பாம்பாட்டியாக நான் மாறிப் போகிறேன்."

"நெவரி! ஒரு காலும் நான் உனக்குப் பணிவது என்பது நடக்காது! என் ரத்தத்தில் அந்த அடிமைத்தனம் வரவில்லை."

"சரி. இப்போது கல்யாணத்தை நிறுத்தச் சொல்லிக் கேட்க இங்கே ஓடி வந்திருப்பதே உனக்கு ஒரு தோல்வி தானே?"

"தோல்வியா? எனக்கா? அது இந்தத் திவ்யாவின் சரித்திரத்திலேயே இல்லை மிஸ்டர் சங்கர்!"

"ஆஹா... திடீரென்று நீ, உன் என்று ஒருமையில் அழைத்ததெல்லாம் போய் இப்போது மிஸ்டர் என்று மரியாதையாக வருகிறது."

"இனி மரியாதை கொடுத்து மரியாதை வாங்கப் போகிறேன். நான் நீ, வா, போ என்று கூப்பிடவில்லை. நீங்களும் கூப்பிடாதீர்கள். லெட் அஸ் டேக் இட் ஆஸ் எ சேலஞ்ச் கடைசியில் யார், யாரிடம் பணிந்து போகிறார்கள், யார் வெற்றி பெறுகிறார்கள். என்று பார்ப்போம். இந்தக் கல்யாணத்திற்காக இனிமேல் நான் யாரிடமும் கெஞ்சப் போவதில்லை. யார் தயவையையும் எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை. அவ்வது பந்தயத்தின் தொடக்கமாக எடுத்துக் கொள்கிறேன். திரும்ப உங்களைக் கல்யாணப் பந்தலில் சந்திக்கிறேன். அது வரை என் வாழ்த்துக்கள்."

"ஓ. கே. அதே வாழ்த்துக்களை ஒரு விளையாட்டு வீரவின் பெருந்தன்மையுடன் நானும் உங்களுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஆல் தி பெஸ்ட் மிஸ் திவ்யா."

"தாங்க்ஸ் எ லாட்." — ஓர் அராபியக் குதிரையின் கம்பீரத்துடன் திரும்பி நடந்து அவன் காரில் போய் ஏறிக் கொண்டதும், சங்கர் நிதானமாக வாசல் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

15

சங்கரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு வந்தபின் திவ்யா திடமாக இருந்தாள். தீர்க்கமாக இருந்தாள். அழுவதை முற்றிலுமாக நிறுத்திக் கொண்டாள். எல்லாவற்றையும் ஒரு விளையாட்டு வீரங்கனையின் துணிச்சலோடு சந்திக்க முடிவு செய்தாள். மனப்போராட்டம் எதுவாகிலும் மற்றவர்களுக்கு எதிரில் வெளிப்படுத்தக்கூடாது. முக்கியமாக அப்பாவுக்குத் தெரியவே கூடாது என்பதில் தீவிரமாக இருந்தாள். உற்சாகமான மனநிலையில் இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டாள். பிரியப்பட்டு வாங்குகிற பாவனையில் புடவைக் கடைக்கும், நகைக் கடைக்கும் போனாள். சாயந்திர வரவேற்பில் தனக்குப் பிடித்த கர்நாடக சங்கீத வித்வானை ஏற்பாடு பண்ணச் சொன்னாள்.

மனம் மாறி மகள் சந்தோஷமாக இருப்பதாக நினைத்து ரத்தினமும் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டார். அந்தச் சந்தோஷத்தில் மிக உற்சாகமாகக் கல்யாண காரியங்களை கவனித்துக் கொண்டே போக—

கல்யாணத்தன்று காலை ராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. பக்கத்துக் கார் பார்க்கிங் இடம் போதாமல் இரு பக்கங்களையும் அடைத்துக் கொண்டு

மியூசிக் அகாடமி வரையும், இந்த முனையில் எலியட்ஸ் ரோடு சிக்னல் வரையிலும் தூர்கள் நின்றன. சாயந்திர வரவேற்பு இன்னமும் அமார்க்கனமாக நடந்தது.

திவ்யா—சங்கர் இருவருமே வெளி வேஷமாகச் சிரித்தார்கள். வந்தவர்களுடன் கைகுலுக்கினார்கள். நண்பர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்கள். பரிகப் பொருட்களை வாங்கிப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டவர்களிடம் கொடுத்தார்கள். பக்கத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டார்கள்.

இத்தனை கமுகமாக, சந்தோஷமாகக் கல்யாணம் நடக்கும் என்று நினைத்துக்கூடப் பார்த்தாத நாகலட்சுமி யும், சாம்புத் தாத்தாவும் பெரிய பாரம் நீங்கினவர்களாகப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

“முன்பு என்ன நடந்திருந்தாலும் இனி அவர்கள் பாடுகாத்தா. எந்த விஷயத்திலும் நான் தலையிடப் போவதில்லை” என்றான் நாகலட்சுமி அம்மாள்.

“அவர்களே மனசு ஒத்துப் போனபின் நமக்கு என்னமா வந்தது? இனி நீயோ, நானோ பழைய விஷயங்களை மனசுல போட்டுக்கிட்டுத் திண்டாடுவதில் என்ன பிரயோசனம் சொல்லு? அதனால் நாம் சங்கர்கிட்டே முன்பு மாதிரி சகஜமா நடந்துக்கணும். இப்படிப் பாராமுகமாக இருக்கக்கூடாது என்ன?”

அவர் சொன்ன அறிவுரைக்குத் தலையசைத்து ஆமோதித்தான் நாகலட்சுமி அம்மாள். “சரி, தாத்தா...”

இரவு தனியறை ஏற்பாடு பண்ணப்பட்டிருந்தது. வீட்டின் மாடியில் குளிர்சாதனம் பொருத்தப்பட்டிருந்தனர் அறையே அதற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தது. சரம் சரமாக மல்லிகைப்பூ தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. ஊதுவத்தி ஏற்றப்பட்டு, ரம்மியமான வாசனை பரவியது.

உள்ளே உட்கார்ந்திருந்த சங்கர் மனத்தை அந்தக் கும்பிளையில் வயிக்கவிடாதவனாகத் தவிர்க்க நினைத்து அறையில்

உட்காராமல் எழுந்து பால்கனிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு போய் வெளியில் நின்றான். அண்ணாந்து நிர்மலமாகக் கிடந்த வானத்தைப் பார்த்தான். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னர் தன் மனமும் எந்தச் சஞ்சலமும் இல்லாத இந்த வானம் மாதிரிதானே இருந்தது என்று நினைத்துக் கொண்டான். வேலை கிடைக்காத ஒரு கவலையைத் தவிர, வேறு கவலைகள் இல்லை, பணக் கஷ்டத்தைத் தவிர மற்ற எந்த விதமான கஷ்டமும் இல்லை. அப்படியே இருந்திருக்கக் கூடாதா? எதற்காக இந்த வீட்டிற்கு டியூஷன் சொல்லிக் கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டதோடு நிறுத்தியிருக்கக் கூடாதா? வீணாகத் திவ்யாவிற்கும் சொல்லித்தரச் சம்மதித்ததால்தானே இத்தனை சங்கடங்களும்?

ஆழமான பெருமூச்சுடன் திரும்பியபோது, கலகலப்பிற்குப் பின்னர் அறைக் கதவு சாத்தப்பட்ட; கையில் கொடுத்து அனுப்பப்பட்ட பால் செம்புடன் உள்ளே வந்தான் திவ்யா. காலையில் காணப்பட்டதைவிடத் தற்போது மிக அழகாக இருந்தான். பளபளவென்று பட்டுப் புடவை யிலும், வைர நகையிலும் பழைய அரபிக் குதிரையின் முரட்டுத்தனம் அடங்கி, பெண்மையின் நளினம் ஓரளவு வெளிப்படுவதாகக் கூட உணர்ந்தான். ஆனாலும் அந்த அழகில் எந்தவிதப் பாதிப்பும் ஏற்படாதவனாக உள்ளே போய்க் கட்டிலிலிருந்து ஒரு தலையணையும் பெட்ஷீட்டையும் உருவிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“குட் நைட் திவ்யா. இன்று காலையிலிருந்து நீங்கள் மற்றவர்களுக்கு மிஸஸ் சங்கராக இருக்கலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை நீங்கள் இன்னமும் பழைய கர்லம் பிடித்த, அகங்கார திவ்யாதான்...”

“தாங்க யூ மிஸ்டர் சங்கர். எங்கே மாங்கல்யம் கட்டினதும், அந்த உரிமையை நிலைநாட்ட வந்துவிடுவீர்களோ என்று நினைத்தேன். ஆனால் நீங்கள் சற்றுமூன்

சொன்ன வார்த்தைகளின் மூலம் ஒரு ஜென்டில்மேன் என்பதை நிரூபித்து விட்டார்கள். கடைசிவரை அந்த ஜென்டில்மேன்விநஸ்ஸைக் காப்பாற்றிக் கொள்வீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்."

"அதே போல் நீங்களும் கணவன் என்கிற பாத்யதையைக் கொண்டாடாமல் இருந்தால் சரி..."

"நெவா!" என்று அழுத்தமும், நிரூத்தமுமாகச் சொன்னான் அவன். "நாட் இன் திஸ் பர்த்."

"நன்றி மிஸ் தியா, உங்கள் வார்த்தைகளை நீங்கள் காப்பாற்றப்பவராக இருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்."

"நிச்சயமாக."

"இந்த நிச்சயத்திற்கு மறுபடியும் என் நன்றி" என்று சொல்லிவிட்டு, பால்கனிக்குச் செல்லத் திரும்பியவன் சட்டென்று நின்று அவனைப் பார்த்தான்.

"என்ன?"

"பயப்படாதீர்கள். நான் ஒரு கண்ணியமான கனவான் என்பதை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். நான் இப்போது தயங்குவதற்குக் காரணம்—உங்களிடம் ஒன்றை மட்டும் சின்ன உதவியாகக் கேட்டுக் கொள்ளப் போகிறேன். நீங்கள் மறுக்காமல் அதைச் செய்ய வேண்டும்."

"என்ன?"

"நம்முடைய இந்த மனவேறுபாட்டையும் பிரசினைகளையும் சவாலையும் நாம் நமக்குள்ளே வைத்துக் கொள்வது நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இதை அனாவசியமாக உங்கள் அப்பாவுக்கும் என் அம்மாவிற்கும் தெரியப்படுத்தி அவர்கள் மனசையும் கஷ்டப்படுத்த வேண்டாமே..."

அதைக் கேட்டு அவன் ஒரு வினாடி யோசித்துப் பின் சொன்னான். "வேண்டாம்தான். யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லைதான்."

"இதில் உங்களுக்கு ஒருவித ஆட்சேபணையும் இல்லையே?"

"நிச்சயமாக இல்லை."

"ஒகே. தென். கடைசி முறையாக—குட்டைத். நாளை யிலிருந்து இந்த மென்மையான சங்கரைப் பார்க்க மாட்டீர்கள். வித்தியாசமான கடின இதயமுள்ள சங்கரைத்தான் பார்ப்பீர்கள்."

"ரொம்ப சந்தோஷம். அதே மாதிரி நீங்களும் நாளைக்காலையிலிருந்து இந்தத் திய்யாவைப் பார்க்கப் போவதில்லை. அதே முரட்டு முர்க்கமான திய்யாவைத் தான் பார்ப்பீர்கள்."

"வெல். இந்த நிமிடத்திலிருந்துதான் நமக்குள் நிஜமான போட்டியே ஆரம்பிக்கப் போகிறது. கூடிய சீக்கிரம் தோல்வியைச் சந்திக்கத் தயாராகுங்கள்."

"ம்ஹும்" என்று அவட்சியமாகச் சிரித்தான் திய்யா. "அது உங்களைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கிறபோது என்னை ஏன் சந்திக்கப் போகிறது?"

"பார்க்கலாம் அது யாருடைய சினேகிதனென்று."

"பார்க்கலாம்."

நீங்களின் உள் மனப் பிளவுகளை வெளியில் காட்டக் கூடாது என்றுதான் இருந்தான் சங்கர். கல்யாணம் முடிந்த முதல் நாளைத்து நாட்கள் எல்லாம் கலப்பமாகப் போயிற்று. கல்யாண கலாட்டா அடங்கவே சரியாக இருந்தது. வந்திருந்த உறவினர்களும் நண்பர்களும் ஒவ்வொருவராகக் கிளம்பிப் போனதும் நான்காம் நாள் வீடு அடங்கிப்பழைய நிலைக்கு வந்து சங்கரின் அம்மா, ரமணன், சாம்புத் தாத்தா, பாட்டி இவர்களே மீதமிருந்தார்கள்.

ஐந்தாம் நாள் காலையில் சங்கர் தங்களுடன் வரப் போகிறானா இல்லையா என்பது தெரியாமல் அவர்கள் கிளம்பிப்போது மாடியிலிருந்து மேழை இறங்கி வந்த சங்கர்

கேட்டான்: "என்ன ரமணன், வீட்டுக்குத்தானே கிளம்பறிங்க?"

"ஆமாண்ணா..."

"இதோ, இருங்க; நானும் வந்துவிடுகிறேன். டிரெஸ் மாத்திகிட்டு வரேன்."

"நீங்களாண்ணா? நீங்களும் வரப் போறீங்களா?"

"வராமல்? இங்கேயே இருப்பேன் என்றா நினைத்தீர்கள்?"

"பின்னே? வீட்டை விட்டு உங்களையெல்லாம் அனுப்பி விடுவேன் என்றா நினைத்தீர்கள்?" - தன் ஆபீஸ் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட ரத்தினம், கனீரென்ற குரலில் கேட்டுக் கொண்டே வந்து ஹால் சோபாவில் உட்கார்ந்தார். "ஏன் சங்கர் எப்படி உங்களையெல்லாம் அனுப்புவேன் என்று எதிர் பார்த்தீர்கள்? எனக்கு இருக்கிறது ஒரே பெண்ணப்பா. அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டிலேயே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என் எண்ணம். அப்படி இருக்கிறபோது நீங்கள் கிளம்புவதாகச் சொல்வது என்ன நியாயம்?"

"ஐயம் ஸாரி சார்" என்றான் சங்கர் மிக மெல்லிய குரலில். "இப்படி ஒரு அபிப்பிராயம் உங்களுக்கு இருக்கும்—அல்லது இருக்கக்கூடும் என்கிற நினைப்புக்கூட ஏற்படாமல் போனதற்கு வருத்தப்படுகிறேன். உங்கள் எண்ணத்தில் எந்தவிதத் தவறும் இல்லை, நீங்களே சொன்ன மாதிரி தியாய உங்களுக்கு ஒரே பெண். கல்யாணம் பண்ணி அவளை விட்டோடு வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுவது நியாயம் தான். அதில் நான் குறுக்கே வர விரும்பவில்லை. உங்கள் ஆசைப்படி அவள் இங்கேயே இருக்கட்டும் சார், எனக்கு அதில் எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை."

"ஓ... தாங்க்யு, தாங்க்யு ஸோ மச் சங்கர். அம்மா, நீங்க உங்க பெட்டியையெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு உள்ளே

போங்க. உன் பெயர் என்னப்பா, ரமணன்னு சொன்னே இல்லே? நீ அம்மாலை உள்ளே கூட்டிட்டுப் போப்பா."

"சார், ஒரு நிமிஷம் சார். அவங்களை ஏன் உள்ளே போகச் சொல்றீங்க?"

"ஏம்பப்பா? இப்பத்தானே நீ இங்கே இருப்பதில் எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லேன்னு சொன்னே?"

"அது உங்க பெண்ணுக்குத்தான் சார் சொன்னேன். எங்க அம்மாவுக்கோ, தம்பிக்குகோ, எனக்கோ சொல்லலை. பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு விட்டு மாப்பிள்ளையாக இருக்கணும்னு நான் ஒரு போதும் நினைச்சதில்லை. இனிமேலும் நினைக்க மாட்டேன். அதனால் என்னை மன்னிச்சிடுங்க. தாராளமா உங்க பெண்ணை நீங்க விட்டோடு வச்சுக்கலாம். அதுல எனக்கு ஒரு ஆட்சேபணையும் இல்லை."

"பெண்ணை மட்டும் வச்சுக்கிறதா? என்ன சங்கர் இது? மாப்பிள்ளையோடு சேர்த்துப் பெண்ணை வச்சுக் கணும்னு இல்லே ஆசைப் படறேன்?"

"ஸாரி சார். உங்களுடைய ஆசை நியாயமானதாக இருந்தாலும் அதை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் நான் இருக்கிறேன்."

"ஏன், இதுல உனக்கு என்ன கஷ்டம் சங்கர்?"

"என்ன கஷ்டம்னு கேட்டால் எப்படிச் சொல்ல முடியும். என் மனசுதான் கஷ்டம்னு வச்சுக்கொள்களேன்."

"என்னப்பா நீ? மனசுங்கறதை நாம் சொல்றதைக் கேட்கிற நிலையில் வச்சுக்கணும்."

"அப்படியில்லை. அது சொல்றதைக் கேட்டுத்தான் நான் பழகியிருக்கிறேன்."

"இப்படிச் சொன்னால் எப்படிப்பா? எனக்கு இருக்கிறது ஒரே பொண்ணு. அவளுடைய சந்தோஷமும் சௌக

யமும் எனக்கு முக்கியம். என் சொத்துக்களின் மதிப்பு உனக்கே தெரியும். பாதி கார்த்திக்கிற்குப் போனாலும், மீதி இவளுடையது. அந்த மீதியே இவளுடைய பேரனுக்குப் பேரன் காலமவரை வரும். அப்படிப்பட்டவனை இங்கிருந்து உன்னோடு அழைத்துப் போய், அந்த ஒண்டுக்குடித்தன வீட்டில் வைத்துக்கொள்ள நான் எப்படிச் சம்மதிப்பேன்?"

"வேண்டாம் சார். உங்க சம்மதத்தை மீறி எது செய்யவும் நான் இஷ்டப்படலை. உங்க செனகரியப்படியே நடக்கட்டும். திவ்யா உங்களுடையே இருக்கட்டும். நாங்கள் புறப்படுகிறோம்."

"தீ புறப்படுகிறாயா? நல்லா இருக்குப்பா நீ பேசறது? கல்யாணமாகி ஒரு வாரம் ஆகலை. இன்னும் ஹனிமூன் கூடப் போகலை. அதற்குள் இரண்டு பேரையும் பிரித்த பாவம் எனக்கெதற்கு? தாராளமாக அவனை உன்னுடன் கூட்டிக்கிட்டுப் போ. ஒரு வாரமோ, பத்து நாட்களோ அங்கே இரு. அப்புறம் இரண்டு பேருமாய் இங்கே—"

அவர் முடிப்பதற்குள், "அப்பா...." என்கிற அழுத்தமான குரல் கேட்டது. மாடிப்படியிலிருந்து திவ்யா இறங்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். வந்து ரத்தினத்தின் பக்கத்தில் நின்று சங்கரை மிக அலட்சியமாக ஒரு பார்வைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள், "ஏம்பா, என் சம்பந்தப்பட்ட இந்த விஷயத்தை நீங்க இரண்டு பேர் மட்டும் பேசி முடிவு பண்ணுது என்ன நியாயம்? என்னை ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டாமா?"

"சொல்லும்மா. நீயும் உன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லு."

"அபிப்பிராயம் சொல்வதற்காக நான் கீழே இறங்கி வரலை. முடிவைத் தெரிவித்துவிட்டுப் போகலாம்னு தான் வந்திருக்கேன்."

"என்ன முடிவும்தான் அது?"

"நான் இப்போது இவர்கூடப் போகப் போறதில்லை. இப்போது மட்டுமில்லை. எப்போதுமே போவதாக இல்லை"

அந்த முடிவைக் கேட்டு அவர் அதிர்ந்து போனார். மகளின் முரட்டுத்தனமும், மனத்திற்குள் ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டால் அதைவிட்டு மாறாத பிடிவாதமும் தெரிந்த வராதலால் அவர் அவசரமாகவே பதட்டமான குரலில் "திவ்யா, என்னம்மா இது?" என்று பதறினார்.

அத்தனை பதட்டத்திற்கும் நிதானமாகப் பேசினாள் அவள்.

"ஏம்பா, இப்படிப் பதறுகிறீங்க? நான் இப்போத் தப்பா என்ன சொல்லிட்டேன்? கல்யாணம்கிறது இரண்டு பேர் சேர்ந்து செய்துக்கிறது. இருவரின் சந்தோஷமும், சுகதுக்கங்களும் அடங்கியது. அப்படி இருக்கிறபோது பெண் மட்டும் இந்தனை நாள் இருந்த நிலைமை, வளர்ந்த குழந்தை, வளர்த்த மனிதர்கள், வாழ்ந்தவசதி நிலை இவை அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு அந்த ஒருநாள் பந்தத்தைப் பற்றிக்கொண்டு முன்பின் பழகியிருக்காத அந்த ஆணின் வீட்டிற்குப் போய், அவனைச் சார்ந்து, அவனையும் அவனுடைய மனிதர்களையும் அனுசரித்து வாழவேண்டும். ஆனால் அந்த ஆண் எதையும் விட்டுக் கொடுக்காமல், தான் இருந்த இடத்திலிருந்தே சகலவிதமான வசதினையும் அனுபவிப்பது என்பது எந்த விதத்தில் நியாயமாகும்? இது ஒருதலைப்பட்சமான முடிவு இல்லையா?"

"இருக்கலாம்மா. ஆனால் காலம் காலமாக இப்படித் தானே நடந்துகொண்டு வருகிறது? இதைத்தானே சமூகம் அங்கீகரிக்கிறது? இதுதானே சம்பிரதாயமாக இருக்கிறது?"

அதைக் கேட்டுச் சட்டென்று கோபப்பட்டாள் அவள். அந்தக் கோபத்தில் குரல் கணிசமாக உயர்ந்தது. "ஹெல் எக் யுவர் சமூகம் அண்ட் சம்பிரதாயம். நான் அதை மாற்றி அமைக்கப் போகிறேன். இதோ பாருங்கள் அப்பா."

முடிவாக நான் ஒன்றுதான் சொல்ல முடியும். அவரால் இங்கே இருக்க முடியாதது மாதிரி என்னாலும் அங்கு போக முடியாது. வேண்டுமானால் இரண்டிற்கும் பொதுவாக ஒன்று செய்யலாம். அவரும் இங்கு வர வேண்டாம். நானும் அங்கு போகவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஒரு தனி வீடு பார்த்து இரண்டு பேரும் தனியாக இருக்கிறோம். அதற்கு ஒப்புக் கொள்ளட்டும்."

தனி வீடு பார்த்துத் தனியாக இருப்பதா? அம்மாவையும் தம்பியையும் விட்டுவிட்டா? எப்படி முடியும் இது? "ஓ... நோ... அதற்கு என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது சார்."

சங்கர் நடுவில் குறுக்கிட்டுச் சொல்ல, இப்போது திவ்யா நேராக அவனைப் பார்த்தாள். "சரி, வேண்டாம். அப்படியானால் என்னாலும் அங்கே வர முடியாது."

"அதுதான் உன் முடிவு என்றால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை திவ்யா."

"அப்படியானால் எனக்கு நீங்கள் இங்கிருந்து போவதில் எந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை."

"ஓகே. அம்மா, கிளம்பும்மா."

நாகலட்சுமி அம்மாள் பயமும் வேதனையும் போட்டியிட, "சங்கர், திவ்யா சொல்ற மாதிரி நீ தனிக்—"

"ஷ்! மேலே ஒரு வார்த்தை பேசலை நீ. இப்போ புறப்படப் போகிறாயா இல்லையா?"

அந்த அதட்டலை மீறிப் பேசுகிற தைரியமற்று நாகலட்சுமியும் ரமணனும் சாம்புத் தாத்தா பாட்டியுடன் வெளியில் போக, கடைசியாக சங்கர் முகத்தில் எந்த உணர்வையும் காட்டாமல், "வரேன் சார். வரேன் திவ்யா" என்று சொல்லிக் கொண்டு வெளியேற, ரத்தினம் தவித்துப் போய் மகளைப் பார்த்தார்.

"என்னம்மா, பேசாமல் இருக்கே? அதோ, அவங்க போறாங்கம்மா."

"போகட்டும்ப்பா. எங்கே போய்விடப் போறாங்க? திரும்ப இங்குதான் வருவாங்க. நீங்க கவலைப்படாமல் போய் உங்க வேலையைக் கவனியுங்க" என்று அலட்சியமாகச் சொல்லிவிட்டு அவர்களை வழியனுப்பக்கூட வெளியில் வராமல் மீண்டும் படியேறித் தன் அறைக்குப் போனாள்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்களாகியும் சங்கர் திவ்யாவைப் பார்க்கக்கூட வரவில்லை. பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றக்கூட இல்லை. அம்மாவும் சாம்புத் தாத்தாவும் கேட்டபோதெல்லாம், "நேற்றுத்தான் தாத்தா போயிருந்தேன்" என்று பொய் சொல்லிச் சமாளித்தான். சில நாட்கள் கடற்கரையில் போய் உட்கார்ந்து, வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, மல்லாந்து படுத்து, கை நிறைய வேர்க்கடலையை வாங்கிக் கொறித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வருவான்.

"சாப்பிட வர்றியாப்பா?" என்று கூப்பிடுகிற அம்மாவிடம், "இல்லேம்மா. நானும் திவ்யாவும் இப்போதான் ஓட்டல்லே சாப்பிட்டோம். அவளை வீட்டிலே இறக்கி விட்டுட்டு வரேன். அதனால் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். நான் படுக்கப் போறேன்" என்பான்.

திவ்யாவும், இவனும் ஏதோ ஒரு வீம்புப் பிடிவாதத்தில் தனித் தனியாக இருப்பதைத் தவிர, இரண்டு பேரும் சந்தோஷமாக இருப்பதாக நினைத்து நாகலட்சுமியம்மாள் நிம்மதியாகப் படுக்கப் போலாள்.

இரண்டு மூன்று தரம் சாம்புத் தாத்தாவின் துணையோடு, "சங்கர், நீ இப்படி இங்கேயும் அவள் அங்கேயும்

இருக்கிறது நன்றாக இல்லேப்பா. ஊர்ல அசிங்கமாப் பேசிக் கிறாங்க' என்றபோது சட்டென்று கோபப்பட்டு உயர் குரலில் பேசினான் அவன்.

"ஊர் எப்போதான் பேசலை? யாரைப் பேசலை சொல்லு? தங்கன் முதுகு தெரியாத மந்தைக் கூட்டத்திற்கு அடுத்தவங்களைப் பற்றிப் பேசறதே வேலையாப் போச்சு. இந்தப் பேச்சுக்கெல்லாம் கவலைப் பட்டுக்கிட்டிருந்தா வாழலே முடியாதும்மா. வாழவும் விடாமல், சாகவும் விடாமல் அடிக்கிறதுதான் இந்தச் சமூகத்தின் வேலை மனுஷனை நடைப்பிணமாக்கிவிடும். இதற்கெல்லாம் பயத்துட்டுருந்தால் நடக்காது. பேசாமல் போம்மா; எதை எப்படிச் சரி செய்யணும்னு எனக்குத் தெரியும்."

அதன் பின் நாகலட்சுமியம்மாளுக்கு திவ்யாவைப் பற்றிப் பேச்சை எடுக்கிற தைரியமில்லாமற் போயிற்று.

அதே மாதிரித்தான் ரத்தினமும் அங்கே தவித்துக் கொண்டிருந்தார். எப்படியாவது திவ்யாவை சங்கருடன் சேர்த்து ஒன்றாகக் குடும்பம் நடத்த வைத்துவிட வேண்டுமென்று பாடுபட்டார். தான் ஏன் அன்று சங்கரிடம் வீட்டோடு தங்கச் சொல்லிக் கேட்டோம் என்று வருத்தப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். கேட்காமல் இருந்திருந்தால், திவ்யா இப்படி முறைத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டாளோ என்கிற ஆதங்கம் ஏற்பட்டது. நினைத்துப் பார்த்தபோது சங்கரின் முடிவு சரியானதாகப் பட்டது. தன்மானமுள்ள, சுயகௌரவம் மிகுந்த எந்த ஆண் மகனும் மனைவியின் வீட்டோடு தங்கச் சம்மதிக்க மாட்டான். அதனால் சங்கர் சம்மதிக்காததில் தவறு எதுவுமில்லை. அன்று தன்னால் தான் இது ஒரு பிரச்சினையாகி, விலகாரமாகி, இந்தப் பெண்ணும் அந்தப் பையனும் வக்கரித்துப் போக வைத்திருக்கிறது; தான் ஆரம்பித்த இந்தப் பிரச்சினையைத் தானே சுமுகமாகத் தீர்த்து வைப்பதுதான் சரி.

ஆனால் எப்படி என்பதுதான் அவருக்குப்பூரியவில்லை. மெதுவாக, நிதானமாக திவ்யாவிடம் பேசிப் பார்த்தார். "திவ்யா, சங்கர் வந்தானா?"

சங்கரைப் போலவே அவளும் அப்பாவிடம் பொய் சொல்லிச் சமாளித்தாள். "ஏம்பா? தேற்றைக்கு வந்து என் கூடப் பேசிக் கொண்டிருந்து ராத்திரி சாப்பிட்டு விட்டுத்தான் போனார். நான்தான் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டு வந்தேன்."

"அப்படியா!" என்று அவர் முகவாயைத் தடவிக்கொண்டே தயங்கித் தயங்கி ஆரம்பித்தார். "சகஜமாதானே நடந்துக்கறான் உங்கிட்டே?"

"ஆமாம். ஏம்பா கேட்கறீங்க?"

"இல்லைம்மா. மெதுவாக அவன்கிட்டே இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசிப் பார்க்கிறதுதானே?"

"எத்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிப்பா?"

"எனக்கிருக்கிற ஒரே பெரிய பிரச்சினை இப்போ நீதானேம்மா?"

"நான் என்னப்பா செய்தேன்?"

"ஏம்மா, கல்யாணமான பொண்ணு இப்படி இங்கே இருக்கிறது எத்தனை பெரிய சங்கடம்னு உனக்குத் தெரியாதம்மா? நாளைக்கு உனக்கு ஒரு பொண்ணு பிறந்தால்தான் தெரியும். ஆனால் அந்தப் பெண்ணுக்கும் இந்த நிலைமை ஏற்பட வேண்டாம். எங்கே போனாலும் உன்னைப்பற்றிக் கேட்கிறபோது மனசுக்குச் சங்கடமாக இருக்கு. 'என்ன ரத்தினம், உன் பொண்ணும் மாப்பிள்ளையும் பிரித்து தனித் தனியா இருக்காங்களாமே நிஜமா? 'ஏன் ரத்தினம், கல்யாணமான கையோடு திவ்யாவை இங்கேயே விட்டு விட்டுப் போயிட்டானாமே உன் மாப்பிள்ளை? வாட் ஈஸ் ராங்?' என்று பலவிதமான கேள்விகளில் சந்தேகப் பார்வை

பார்க்கிறபோது நான் எவ்வளவு தவிச்சுப் போறேன்னு திய்யா, உனக்குத் தெரியாதம்மா?"

உணர்ச்சிகரமான அந்தப் பேச்சின் நிஜம் நெஞ்சைத் தொட, திய்யா மௌனமாக நிற்பாள். ஏனென்றால் அந்த மாதிரி வார்த்தைகளை அவளும் கேட்க நேர்ந்திருக்கிறது. வெளியில் எங்கு போனாலும் இதைத் தவிர அவளிடம் கேட்க வேறு எதுவுமில்லை என்கிற மாதிரித்தான் எல்லோரும் நடந்துகொண்டனர். 'சௌக்கியமா, எப்படி இருக்கிறாய்? என்கிற விசாரிப்புகள் எதுவுமின்றி நேரிடையாக இந்த விஷயத்திற்கு வந்தனர்.

"ஏன் திய்யா, ஹலிமூன்கூடப் போகலை போலிருக்கு? அப்படி என்னம்மா தகராறு உங்களுக்குள்ளே? நீ உன் வீட்டிலேயும் அவர் தன் வீட்டிலேயும் இருக்கார் போல இருக்கே?"

"கேட்கிறேனென்னு கோவிச்சுக்காதே திய்யா, உன் மேல் சாதாவது சந்தேகமா அவருக்கு? பின் ஏன் உன்னை இங்கேயே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்?"

"சந்தேகமா? என்ன சந்தேகம்?" என்று குழம்பிப் போவாள் திய்யா?

"வேறு என்ன சந்தேகம் வரப் போகிறது இந்த ஆம்பிளைகளுக்கு? நடந்ததை பற்றின சந்தேகம்தான்."

"ரப்பிஷ்!" என்று கோபப்படுவாள் இவள்.

"இல்லை, நீ ரொம்ப போல்ட் காரெக்டராச்சே? அதைச் சரியாப் புரிஞ்சுக்காமல் இருக்கிறாரே'ன்னு கேட்டேன்.

எவ்வளவு அழுத்தமாக — அலட்சியமாக இருந்தாலும் அந்த விஷயத்தனமான கேள்வியில் அவளுடைய பெண்மை சடாரென்று விழித்துக் கொண்டது. இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாதவள் என்றாலும் உள்மனச் சுடிபட்டது.

எவ்வளவு கூசாமல் கேட்டாள் அந்த ப்ருந்தா! 'நடத்தை பற்றின சந்தேகம்தான்' என்று எப்படிச் சொன்னாள்!

நினைத்து நினைத்துக் குமுறி, அன்றிரவு அழக்கூட அழுதிருக்கிறாள். அழுது ஓய்ந்தபின் அழுதது தான்தானா என்ற சந்தேகமும் ஏற்பட்டது. 'திய்யாதானா இவள்? துச்சமாய், கர்வமாய், அகங்காரமாய் மனிதர்களைத் தூக்கி எறிந்து பழக்கப்பட்ட அவளா யாரோ கேட்ட ஒரு வார்த்தைக்கு அழுவது?"

ஆழமாக யோசித்தபோது அந்த வார்த்தையையே இவர்கள் நிர்த்தாரணமாக்கி, சங்கர் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து இருப்பதற்குக் காரணம் 'இவள் நடத்தை சரியில்லை' என்கிற வதந்தியைப் பரப்பிவிட்டுவிடுவார்களோ என்கிற பயம் ஏற்பட்டது. இப்போதே—இந்த இரண்டு மூன்று மாதங்களில் அப்படி ஓர் அனாவசிய அவப் பெயர் பரவியிருக்குமோ என்கிற சந்தேகம் மனத்தை நெருடியது. ஒருவேளை, தான் சங்கரின்மீது அபாண்டமாகப் போட்ட பழிக்குப் பதிலாகத் தன்மீது இப்போது பழி திரும்புகிறதோ? எதிரில் சாதாரணமாகப் பேசுகிற எல்லாரும் பின்னால் போய்த் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிச் சிரிக்கிறார்களோ?"

இந்தச் சந்தேகத்தில் அவளுடைய ஈகோவிற்குப் பலமான அடியாக விழ, அவளுக்குள்ளேயே மெதுவாக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கிய போதுதான் ஷைலஜா வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். தனியாக இல்லாமல் கணவனுடன் வந்திருந்தாள்.

"ஏம்பா, கல்யாணத்திற்குக்கூட வராத அளவிற்கு உன் கோபம் இன்னும் இறுகிப் போயிருக்கு? நீ போஸ்டல் பத்திரிகை அனுப்பினால்கூட நான் அதைப் பெரிது படுத்தாமல் ஓடி வரலே? என்ன இருந்தாலும் ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தனை அழுத்தம் கூடாதப்பா."

கருக்கென்றது திய்யாவிற்கு. 'நிஜமாகவே எல்லாரும் சொல்கிறாற்போல் தான் தேவையில்லாமல் மனத்தை

இறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேனோ? அழகாகக் கொத்தி எருவிட்டு, பூனைப் பூக்களை வளர்க்க வேண்டிய இடத்தில் சப்பாத்திக் கள்ளியையும், சோற்றுக் கற்றாழையையும் வளர்த்து வந்திருக்கிறேனோ?

அவளது உள்மனக் கேள்விக்கு, 'ஆமாம்' என்று அடித்துச் சொல்கிற மாதிரிப் பதில் வந்தது ஷைலஜாவிடமிருந்து. "நிய்யா, இது என்ன வாழ்க்கைன்னு நினைச்சு வாழ்ந்துட்டிருக்கே? இதனால் யாருக்காவது உபயோகமுண்டான்னு நினைச்சுப் பாரு, யார் மனசாவது சந்தோஷப்படுதா? இல்லே, நீதான் சந்தோஷமாக இருக்கிறாயா?"

"ஏன், எனக்கென்ன குறைச்சல்? நான் சந்தோஷமாகத்தானே இருக்கேன்?"

"பொய். மனச்சாட்சிக்கு வஞ்சனை பண்ணிட்டு அப்பட்டமாப் பொய் சொல்றே. நீ பிடிச்ச முயலுக்கு மூனே கால்னு இன்னும்கூடச் சாதிக்க நினைக்கிறே. கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்ட மூனு மாசத்துக்கெல்லாம் எந்தப் பெண் மனசும் பாலவனமாகப் போக முடியாது. அன்பு, ஆசை, பாசம் இதெல்லாம் இல்லாமல் போகாது. இதை யெல்லாம் மீறின காதல் உணர்ச்சி எழாமல் இருக்காது. என் கணவரை நீ பார்க்கறே. அவர் கறுப்புத்தான். தலையில் லேசாகச் சொட்டை விழுந்திருக்கு. சற்றுப்பருமனான உடம்பு. அத்தனை லட்சணம்தான் சொல்ல முடியாதுதான். நானும் உன் மாதிரிப் பிரமாதமான அழகியில்லை. பணக்காரி இல்லை. ஆனால் பார்க்கச் சகிக்கக்கூடிய முகம்தான். என்னோடு நிறுத்தினால் அவர் சற்று நிறத்தில், உருவத்தில் மாற்றுக் குறைச்சலாய்த் தெரிந்தாலும், கல்யாணமான இந்த ஒரு மாசத்திலே எங்களுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கிற இந்த அன்புப் பிணைப்பும், இறுக்கமும் இருக்கிறதே, அது எப்படின்னு எனக்கே சந்தேகம் வருது. இத்தனை நாளாகப் பிறந்து வளர்ந்த அம்மா வீடு இப்போ அன்னியமாகப் பபாச்சு. அங்கே போனால் இவர் ஆபீஸிலிருந்து வர்றதுக்

ள்ளே வீட்டுக்கு வந்தடனும்னு உன்னுக்குள்ள ஒரே டைப்பாக இருக்கு. அம்மா வீடு நிலைகொள்ளாமல் போகிறது. இதை எந்தப் பெளதிக, ரசாயன மாற்றத்தில் சேர்க்க முடியும்? வேண்டுமானால் உடல் கூறு மாற்றத்தில் சேர்க்கலாம்."

நிய்யா ஏதோ குறுக்கிட்டத்தை மதியாமல் தொடர்ந்து பேசினாள் ஷைலஜா.

"அப்படி இருக்கிறபோது அவ்வளவு கம்பீரமும் கண்ணியமும் அழகும் நிறைந்த ஒருவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு, எதுக்காக இப்படி உன் வாழ்க்கையை வீம்புப் பிடிவாதத்தினால் வீணாக்கிக் கொள்கிறாய்? இப்போ மனசும் உடம்பும் உன் வறட்டு அகங்காரத்திற்குக் கட்டுப் படலாம். எப்போதுமே இதே கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கும்னு சொல்ல முடியாது நிய்யா. உடம்பு விழித்துக் கொண்டு உணர்ச்சித் தேவைகளின் அவசியத்தை உணருகிற போது சங்கர் உன்னை விட்டு வெகு தூரம் போய்விடலாம். இன்னமும் மனசு பூர்த்தியாக உன்னை வெறுக்க ஆரம்பித்து விடலாம். அப்போது என்ன செய்வாய்? இவரை டைவர்ஸ் பண்ணிவிட்டு வேறு கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வாயா? உன்னுடைய முரட்டுத்தனத்திற்கு, சாதுவான சங்கரே சரிப்படாத போது வேறு யார் சரிப்படுவார்கள்? யோசித்துப் பார் நிய்யா; வேறு யாரானாலும் உன் பணத்திற்காக உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வார்கள். பணம் கைக்குக் கிடைக்கிறவரை ஆசையாக இருக்கிற மாதிரிப் போலி வேஷம் போடுவார்கள், ஆனால் சங்கர் என்ன செய்திருக்கிறார்? நினைத்துப் பார். நீ போட்ட அபாண்டமான பழியைத் தாங்கிக்கொண்டு உன்னையே கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். உன் அப்பா அவர் காலடியில் கொட்டத் தயாரான கரன்ஸி நோட்டுக் களை உதறிவிட்டு, சுயமரியாதையை விட்டுக் கொடுக்காத ஆணாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அவரைப் போய் நீ இப்படிச் செய்வதோ, நடத்துவதோ சரியில்லை நிய்யா. நீ கோபித்துக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை—என்னுடன்

பேசாமல் போனாலும் பரவாயில்லை. ஒரு நல்ல சினிமா தத்திற்கு அடையாளம் நல்லது செய்வதுதான் என்று இவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எங்கள் இரண்டு பேரையும் சேர்த்துப் பார்க்கிற போதாவது உன் மனசு மாறாதா என்ற ஆதங்கம். உன்னிடம் எவ்வளவோ உதவிகள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் திய்யா. அந்த நன்றி உணர்ச்சி இன்னமும் செத்துப் போகவில்லை. நான் சந்தோஷமாக இருக்கிறபோது—இவருடன் படுக்கையில் கிடக்கிற போதெல்லாம் உன்னைத்தான் நினைத்துக் கொள்கிறேன். இந்தச் சந்தோஷத்தை நீயும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். எதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு வந்தேனோ அவை அத்தனையையும் சொல்லிவிட்டேன். இனி முடிவு எடுக்க வேண்டியது நீதான். நல்ல முடிவு எடுத்து, சந்தோஷமாக இருக்கிற போது சொல்லியனுப்பு திய்யா. மீண்டும் வருகிறேன். கூடிய சீக்கிரம் திரும்பி வர வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே போகிறேன். வரட்டுமா திய்யா? போயிட்டு வரேன்.''

ஷைலஜா விடை பெற்றுக்கொண்டு போன பின்பும் அவள் பேசிய பேச்சுகள் திய்யாவின் மனத்தில் எதிரொலி மாதிரித் திரும்பத் திரும்ப வந்துகொண்டே இருந்தன. அவள் சொல்லிவிட்டுப் போன வார்த்தைகளின் நிஜம் இவனைச் சுட்டன. நினைக்க நினைக்க, சங்கர் எவ்வளவு உயர்ந்தவன் என்பது பிடிபட்டது. இத்தனை நாட்களாக அந்த மனசையும் நோக்கித்துத் தானும் நொந்துபோனதற்குக் காரணம் தன்னுடைய வீண் பிடிவாதம், தான் என்கிற அகந்தை. பணத் திமிர் என்பது தெளிவாகத் தெரியவந்தது. இந்த வீணான வேண்டாத குணங்களினால் எவ்வளவு இழந்திருக்கிறோம் என்பது புரிந்தது.

முதல் முறையாக அந்த இழப்புக்களுக்காகத் தனியாய் அறைக் கதவை மூடிக்கொண்டு குமுறிக் குமுறி அழத் தொடங்கினான்.

'சங்கர், சங்கர்... என்னை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள் வீர்களா? மனைவி ஸ்தானத்தைக் கொடுப்பீர்களா சங்கர்?'

ஷைலஜா சொல்லிவிட்டுப் போன அந்த உடம்பு அன்றே விழித்துக்கொள்ள, உணர்வுகளின் தேவைகள் புரிய வர, வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்த இயலாத சங்கடத்தில் பசிக்கு அழுகிற கைக்குழந்தை மாதிரித் தலையணையில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு இன்னும் அதிகமாகக் கண்ணீர் வடிக்கலானான்.

அடுத்த பதினைந்து நாட்களில் முற்றிலுமாக மாறிப் போனான் திய்யா. யோசித்து யோசித்து அந்த யோசனை தந்த விவேகத்தின் காரணமாகப் புதியதொரு திய்யாவாக உருவெடுத்தான். இந்த திய்யா சாத்வீகமானவன். கோபமும், அகங்காரமும் அடங்கப் பெற்றவன். பெண்மையின் முழு அர்த்தத்தையும் உணர்ந்தவன். நல்லதோர் வாழ்க்கைக் காகக் காத்திருப்பவன். கல்யாணம் என்கிற பந்தத்தைப் புரிந்து கொண்டிருப்பவன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, சங்கரின் குணங்கள் பிடிபட்டு, அவனிடம் சரணாகதி அடையும் நாளை எதிர்நோக்கியிருப்பவன்.

ஆனால் எப்படி நேரிடையாக அவனிடம் போய் இத் தனையையும் சொல்ல முடியும் என்று தயங்குபவன். சொன்னாலும் அவன் நம்ப வேண்டுமே என்று கவலைப்படுபவன். முன்புதான் ஆடிய நாடகம் மாதிரி இதையும் ஒரு நாடகம் என்று நினைத்துக் கொண்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று பயப்படுபவன்.

தான் அவன்மீது கமத்திய அந்த வீண் பழியையும், அதற்காக எடுத்துக்கொண்ட பிரயத்தனங்களையும் நினைத்து மிகவும் வருத்தமும் வேதனையும் அடைந்தான்.

நினைத்துப் பார்க்கிறபோது, தனக்கே தன் மீது இத்தனை வெறுப்பு வருகிறதே? சங்கர்—தன்னால் பாதிக்கப்பட்டவன்—இன்னும் எத்தனை வெறுப்படைவான் என்று தோன்றி அவனது துக்கத்தை அதிகமாக்கியது.

தன்னை எவ்வளவு கேவலமானவனாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பான் அவன்? எத்தனை எரிச்சல் பட்டிருப்பான். அசிங்கமாக எண்ணியிருப்பான்! அத்தனையும் மாற்றி எவ்வாறு தன் மீது பிரியம் ஏற்படும்படி செய்யப் போகிறோம்? தன்னை காதலோடு பார்க்க வைக்கப் போகிறோம்?

ஒரு வேளை, சங்கர் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளாமலே போய்விட்டால் தன் கதி என்னவாகும்? ஷைலஜா சொல்லி விட்டுப் போன மாதிரி இத்தனை நல்ல மனமும் பெருந்தன்மையும் கூட இவனே தன்னைப் புரிந்து கொள்ளாதபோது வேறு யார் புரிந்துகொள்வார்கள்? யாரால் புரிந்துகொள்ள முடியும்? இப்படியே வாழ்க்கையைத் தனி மரமாக நின்று முடித்துக் கொண்டுவிட முடியுமா? அது எவ்வாறு சாத்தியமாகும்? உடம்பும் மனமும் விழித்துக்கொண்டு அன்பிற்கு ஏங்க ஆரம்பித்தபின் அது எப்படி முடியும்? சரி, இப்படியே இருந்துவிடலாம் என்று சகிப்புத்தன்மையை வரவழைத்துக் கொண்டாலும் அப்பாவிற்குப் பின் தன் கதி என்னவாகும்? யார் பாதுகாப்பாக நிற்பார்கள்? ஏற்கெனவே கார்த்திக் கிற்குத் தன் மீது பிடிப்பில்லை. தனக்கும் அவன் மீது வாஞ்சையில்லை. அம்மா இல்லாததாலோ என்னவோ இரண்டு பேரும் ஒட்டாமலே வளர்ந்துவிட்டோம். அவன் இன்னும் பெரியவனாகி, கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அவனது மனைவி வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் தன்னை எப்படி நடத்துவான்? கணவனுடன் குடும்பம் நடத்தப் போகாமல் பிறந்த வீட்டில் தங்கிவிட்ட பெண்ணை எப்படி மரியாதை யாக நடத்த முடியும்? கௌரவமாக நினைக்க முடியும்? மதிப்பு, மரியாதை எல்லாம் போய் ஏளனப்பட்டு, வேண்டாத உறவாக, எல்லார் வெறுப்பிற்கும் ஆளாகி நிற்கத் தானே வேண்டியவரும்?

அந்த எதிர்காலம் அவள் நினைவில் ஒடி, பயமுறுத்தலையும் கேள்விக்குறியையும் ஏற்படுத்த இன்னமும் உள் ளுக்குள் உடைந்து போனாள். கவலையும் வேதனையும் மிகப் பயங்கரமாக மனத்தை அரிக்க, சாப்பாடு பிடிக்காமல் தூக்கம் வராமல், வெளியில் போகவோ, யார் முகத்திலும் விழிக்கவோ விருப்பப்படாமல் அறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தபோதுதான் அன்று மாலை ரத்தினம் சிக்கிரமே தொழிற்சாலையிலிருந்து திரும்பியவர், அவசரமும் பதட்டமுமாக அவனது அறைக் கதவைத் தட்டினார்.

கண்ணோரம் கலங்கித் திரண்டிருந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு திய்யா கதவைத் திறந்து கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசுகிற மாதிரி, "என்னப்பா?" என்றாள்.

"ஏம்மா என்னவோ மாதிரி இருக்கே? அழுதியாம்பா?" உள்ளே வந்த மகளைப் பார்த்துப் பதறிப்போய்க் கேட்டார் அவர்.

அவள் பதில் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து மௌனமாக நின்றாள்.

"ஏம்மா, விஷயம் உன் காதிற்கு எட்டிவிட்டதா?" என்று வேதனை நிரம்பக் கேட்டார்.

"என்ன விஷயம்ப்பா?" ஒன்றும் புரியாமல் குழந்தையாக நிமிர்ந்தாள் அவள்.

"சங்கருக்குப் பம்பாயில் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் நல்ல வேலையாகக் கிடைச்சிருக்காம். அங்கே வீட்டெல்லாம்கூட ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டானாம். இந்த வீட்டைக் காலி பண்ணிவிட்டு அம்மா, தம்பியை அழைச்சிக்கிட்டு நாளை ராத்திரி பம்பாய் மெயிலில் நிரந்தரமாக அங்கே தங்கக் கிளம்பிப் போகிறானேம்மா."

அந்தச் செய்தி அவளுக்குள் மின்சாரமாகப் பாய்ந்து அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்திற்று. "நிஜமா... நிஜமா?" என்று மனக் பதறிற்று "சங்கர் போய்விட்டால்... அப்புறம்? எங்கிற கேள்விக்குறி விகவரூபம் எடுத்ததில் இன்னமும்

துடித்துத் துவண்டுபோய், மிகுந்த பிரயாசையுடன் குரலெழுப்பிக் கேட்டாள். "நிஜமாகவா... அப்பா?"

"நிஜமாகத்தான் அம்மா. இன்றுகாலை நம்ம காஷியர் பாங்குக்குப் போனபோது எதேச்சையாக அங்கே சங்கரைப் பார்த்தாராம். விசாரித்தபோது சங்கர்தான் விஷயத்தைச் சொன்னானாம்."

"அப்படியா? அப்படியானால் இப்போதே நான் அவரைப் பார்க்கணும்ப்பா. என்னை அந்த வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப் போங்கப்பா. ப்ளீஸ்ப்பா." என்று கெஞ்சிக் கொண்டே முகத்தை முடியபடி அவள் விசும்பி அழ ஆரம்பிக்க, ரத்தினம் நம்ப முடியாதவராக அவளருகில் போய்த் தோளில் கைவைத்து மென்மையாகக் கேட்டார். "ஏம்மா, என்னம்மா சொன்னே? சங்கர் வீட்டுக்கு அழைச்சிட்டுப் போகச் சொல்லியா கேட்டே?"

அவள் அழுகையை நிறுத்தாமலும் முகத்தை உயர்த்தாமலும் 'ஆமாம்' என்று தலையாட்டினாள்.

"நிஜம்மாகவாம்மா? நீயாம்மா பேசுறே?"

"நானேதாம்ப்பா..." என்று கதறினாள் அவள். "நான் இப்போ பழைய திவ்யா இல்லேப்பா, புது திவ்யா. அந்தப் பழைய திவ்யா பண்ணின தப்பெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியாதப்பா!" என்று ஆரம்பித்து ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையும் சொல்லச் சொல்ல, அதிர்ச்சியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

அவள் சொல்லி முடித்து அழுதுகொண்டிருக்க, பேசுவார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறினார். "ஏம்மா, நீ சொன்னதெல்லாம் நிஜமா?"

"ஒவ்வொரு அட்சரமும் நிஜம்ப்பா, எல்லாமே சத்தியம்ப்பா."

"ஐயோ! அப்படியானால் அந்தப் பிள்ளைக்கு எத்தனை பெரிய தப்புப் பண்ணிவிட்டேம்மா."

"அதை உணர்ந்துதான் அப்பா ஒரு மாசமா உன்னைக்குத் தவிச்சித்திட்டிருக்கேன். எரிந்து எரிந்து சாம்பலாய்க் கருகித்திட்டிருக்கேன். முழுகும் அணையறதுக்குள் என்னை அங்கே கூட்டிட்டுப் போய் அவரோட சேர்த்து வச்சிடுங்கப்பா. கடவுளாகப் பார்த்து எனக்குத் தந்திருக்கிற கடைசி சந்தர்ப்பம் அப்பா இது. இதையும் தவறவிட நான் இஷ்டப்படவேப்பா."

"தவற விடமாட்டேம்மா. தவறவிட நான் அனுமதிக்க மாட்டேம்மா. எழுந்து உடைமாற்றிக்கிட்டுக் கிளம்பும்மா. நானே வண்டியை எடுக்கறேன்."

"அதற்கு அவசியமில்லை" என்கிற கம்பீரமான குரல் கதவருகில் கேட்க, வாசற்படியை நிறைத்துக் கொண்டு அமைதி மாறாத முகத்துடன் சங்கர் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

அவனை அருகே எதிர்பார்க்காத திவ்யா உடம்பும், மனமும், பயத்திலும் ஆர்வத்திலும், எதிர்பார்ப்பிலும் பதற. எழுந்து நின்றபோது, ரத்தினம் தன் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த இயலாதவராக ஒடிப்போய் அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு தடுமாறினார். "சங்கர்... சங்கர், என்னை எங்களை மன்னிக்—"

"ஓ. நோ... நீங்கள் அப்படியெல்லாம் பேசக் கூடாது சார், அதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது."

கண்கலங்கிப் போனார் ரத்தினம். "இப்போ என்னால் தான் தாங்கிக் கொள்ள முடியலை. ரொம்ப பெரிய மனுஷனப்பா நீ... நிஜமான பெரிய மனுஷன்!"

சங்கர் பதில் சொல்ல முடியாமல் சங்கடப்பட, அவரே மேலே பேசினார். "நான் தனியாக எதுவும் சொல்ல வேணாமனு நினைக்கிறேன். இத்தனை நேரம் திவ்யா பேசினதையெல்லாம் நீயும் கேட்டிருப்பாய். இல்லையா? சங்கர்?"

“கேட்டேன் சார்.”

“அந்த வார்த்தைகளின் நிஜத்தை நீ புரிந்து கொண்டாயா சங்கர்? அவன் அழுத அழுகையும் கெஞ்சின கெஞ்சலும் துடித்த துடிப்பும் புரிந்ததா சங்கர்?”

அவன் புரிந்ததாகத் தலையாட்ட, நன்றி உணர்வுடன் மீண்டும் அவனது கைகளைப் பற்றினார். “இனிமேல் அவனை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ள உனக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. இவ்வளவா?”

அதைக் கேட்டுப் பதில் சொல்லாமல் புன்னகை புரிந்தான். அந்தப் புன்னகை எத்தனையோ பதில்களைச் சொல்ல, அதற்குமேல் அவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கப் பிரியப்படாதவராக மெல்ல அவன் கைகளை விட்டு, “வரேம்பா!” என்று நகர்ந்து, கதவைச் சாத்தி, இறுக மூடிவிட்டு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் படியிறங்கினார்.

—: முற்றும்:—

ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்!

1

நேற்று மாலைதான் பரணி அந்தப் பெண்ணை முதல் முறையாகக் கோவிலில் சந்தித்தான். அதைச் சந்திப்பு என்று சொல்ல முடியாது. அர்ச்சனைத் தட்டு வாங்கிக் கொண்டு இருபது ரூபாய்த் தானை நீட்டினான் அவன். அந்தத் தேங்காய்ப் பழக் கடைக்காரருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

“ஏம்மா இதை என்ன கபாலிஸ்வரன் கோவில் இல்லாட்டி போனால் காளிகாம்பாள் கோவிலுனு நினைச்சிங்களா கூட்டம் மிதிபடவும் தேங்காய் பழக்காரன்கிட்ட சில்லறை குலுங்கவும்...? நாள் முழுசும் உட்கார்ந்தா கூட நாற்பது பைசா கற்பூரம் வாங்க ஆளிருக்காது. நீங்க என்னடான்னால் நாலு ரூபாய் தட்டுக்கு இருபது ரூபாய் நீட்டீங்க... யார் கைல சில்லறை இருக்கும்...?”

அவன் ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப பின்னாலேயே இவன் தட்டு வாங்க நின்றுருந்தான்.

“எக்ஸ்க்யூஸ்மி...” என்று அவனை ஏறிட்டான். அப்போதுதான் அவன் அவளை முழுமையாகப்பார்த்தான். அந்த அழகில் குபீரென்று தாக்கப்பட பேச்சு எழும்பாமல் நின்றான்.

“உங்ககிட்டே இருபது ரூபாய்க்குச் சில்லறை இருக்குமா ப்ளீஸ்...”

‘குரலிலும் ஓர் ஆகர்ஷண சக்தி இருப்பதை உணர்ந்து உட்படப் பாக்கெட்டினுள் கைவிட்டான். ஐந்து ரூபாய்த் தாளொன்று கிடந்தது. பாண்ட் பையிலிருந்து பர்ணை

எடுத்துப் பார்த்தான். அதே இருபது ரூபாய்த்தான் ஒன்று அழுக்குப் பிடித்துத் தெரிய, இவனுக்குள் அவள் கேட்டு இல்லை என்று மறுக்கிற வருத்தம் ஏற்பட.

“ஸாரி, என்கிட்டேயும் அதே இருபது ரூபாய் நோட்டு தான் இருக்கு.” என்றான்.

அவள் முகத்தில் அப்பட்டமாய் ஏமாற்றம் தெரிந்தது. சில்லறை மாற்ற பக்கத்தில் வேறு கடைகளோ, மனிதர்களோ இல்லை. அன்று அவசியம் அர்ச்சனை செய்ய வேண்டிய சூழ்நிலையில் அவள் மீண்டும் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள்.

“இன்னிக்கு எனக்குப் பர்ட்டே. அதனால் அர்ச்சனை செய்யலாமனு வந்தால் சில்லறை ஒரு பிரச்சினையாய் இருக்கு...”

“பர்ட்டேவா...” என்று முகமலர்ந்த பரணி “மெனிமோர் ஹாப்பி ரிடர்ன்ஸ்” சொன்னான்.

“இஃப் யூ டோண்ட் மைண்ட் என் கிட்ட ஒரு அஞ்சு ரூபாய் இருக்கு. அதைக் கொடுத்து அர்ச்சனைத் தட்டு வாங்கிக்கோங்க...”

“ஐயோ... வேணாங்க... சில்லறை கிடைக்காட்டி போனால் என்ன செய்யறதுங்க...?”

“அதனால் என்ன, நான் இந்தக் கோவிலுக்கு அடிக்கடி வர்றவன். நீங்களும் வருவீங்கதானே...” அடுத்த முறை பார்க்கிறபோது வாங்கிக்கறேன்...”

அவன் தயங்க அவன் மீண்டும் வற்புறுத்தினான்.

“பிறந்த நாளா இல்லாது போனால் நானும் வற்புறுத்தப் போறதில்லீங்க. சாதாரண அர்ச்சனைன்னால், இன்னிக்கு இல்லாட்டிப் போனால் நாளைக்குப் பண்ணிக் கட்டும்னு விட்டுடுவேன்.

நீங்க பிறந்த நாள்னு சொன்னதுக்கு அப்புறமும் ஒரு நாலு ரூபாய் காகக்காகப் பேசாமல் இருக்கிறது மனுஷத் தனம் இல்லீங்களே...?”

அவன் அப்போதும் யோசித்துப் பின் சொன்னான்.

“அப்படின்னால் ஒண்ணு செய்யலாமா, இந்த இருபது ரூபாயை வச்சுக்கிட்டு அந்த ஐந்து ரூபாயைக் கொடுங்க. நான் இந்தக் கோவிலுக்கு ஒவ்வொரு செவ்வாய், வெள்ளியும் வருவேன். அடுத்த செவ்வாய்கிழமை வர்றபோது மீதிப் பதினைஞ்சு ரூபாயை வாங்கிக்கறேன்...”

“என்னங்க நீங்க... ஒரு அஞ்சு ரூபாய்க்காகக்கு—”

“அப்படின்னா வாங்கிக்கறேன். இல்லாட்டிப் போனால் வேணாம்...” “சரி சரி... அப்படியே செய்யலாம்... இந்தாங்க அஞ்சு ரூபாய்...”

“இந்தாங்க இருபது ரூபாய்...”

இரண்டு பேரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அவன் அந்த ஐந்து ரூபாயைக் கடைக்காரரிடம் கொடுத்து அர்ச்சனைத் தட்டு வாங்கிக் கொண்டான். அந்தச் சின்னப் பணப் பரிமாற்றத்தில் ஏற்பட்ட உரிமையில் அவன் அவனாக்காகக் காத்திருந்து ஒன்றாக உள்ளே நுழைந்தான். அவன் யார், எங்கிருந்து வருகிறான் என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளத் துடித்த மனதை சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். எதையாவது விசாரிக்கப் போய் அவன் அதைத் தவறாக நினைத்துக் கொண்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்கிற பயம் தோன்றியது.

அவளுடன் சேர்ந்து நடந்தபோது ஏற்பட்ட சந்தோஷம் இதுவரை அனுபவத்தறியாததாக இருந்தது. உடல் நரம்பு ஒவ்வொன்றிலும் புது ரத்தம் பாய்கின்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அந்த வெளிர்நீல ஜார்ஜெட் புடவையின் கறுநீல சரிவாகக் கரையிட்ட பார்ட்ருக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்த்த பாதங்களின் வெண்மை இவனை மயக்கிற்று. பாதத்தின்

நிறத்தைவிட அதிகம் பளபளத்த முகத்தையும், மைநீட்டிய கண்களையும், செப்புப் போன்ற சின்ன வாயையும், அடிக் கடி நிமிர்ந்து பார்க்கிற ஆர்வம் அவனை அலைக்கழித்தது. அப்படிப் பார்த்தால் என்ன சொல்வானோ என்பதால் வெறும் பாதங்களைப் பார்க்க நேர்ந்த திருப்தியில் பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

ஆன் அரவமற்ற வெளிப் பிரகார பிள்ளையார்சந்நிதியையும், முருகன் சந்நிதியையும் சுற்றிக் கொண்டு வரும் போது அவன் மெல்ல வாய் திறந்தான்.

"எவ்வளவு பெரிய அழகான கோவில். குறுகுளுன்னு காற்றும், மரநிழலுமா எத்தனை அழகாயிருக்கு. இங்க ஏன் ஜனங்க வரமாட்டேங்கறாங்கன்னு தெரியலை..."

"எனக்குத் தெரியும்..." என்றான். அவன் பட்டு கத்தரித்த மாதிரி.

"ஏங்க..."

"நிறைய ஜனங்க வந்தாங்கன்னால், இந்த அமைதி, நிசப்தம், சுத்தம் எல்லாம் போயிடுமில்ல... நம்மால் இத்தனை நிதானமா சந்தோஷமா சுற்றி வந்து தரிசனம் செய்ய முடியாது இல்ல... அதனால்தான் கூட்டம் வராமல் இருக்கு. அது நல்லதுதானே...? இந்த அமைதி நிதானம் எல்லாத்தையும் நாமே அனுபவிக்கலாமே"

"ரொம்ப சுயநலங்க உங்களுக்கு... என்று சிரித்தான் அவன்.

"சுயநலமில்லாட்டி போனால் வாழ முடியாதுங்க. நமக்கு முட்டான் பட்டம் கட்டி பைத்தியமாக்கிடுவாங்க..."

"அதோடு மூலப் பிரகாரத்தில் நுழைந்து எதிரில் பெரிதாக இருந்த விங்கத்தை தரிசனம் செய்து கொண்டு பக்கத்திலிருந்த அம்பாள் சந்நிதிக்குப் போய் அங்குதான் அர்ச்சனை செய்யச் சொன்னாள் அவள்.

"ஜமுனா-மகம் நட்சத்திரம்..." என்றபோது இவனுக்கு அவள் பெயர் ஜமுனா என்பது தெரியவர தனக்குள் சொல்லிப்பார்த்துக் கொண்டான். நெஞ்சுக்குள் சர்க்கரை விழுங்கின மாதிரி இருந்தது. அர்ச்சனை முடிந்து, தீபாராதனை காட்டி குருக்கள் தட்டோடு வந்ததும், அவள் தன் கையில் மீதமிருந்த ஒரு ரூபாயைப் போட்டாள். இவன் திடீரென்று எதனாலோ உந்தப்பட்டவனாக சட்டைப் பையில் கைவிட்டு அவன் கொடுத்த இருபது ரூபாய்த் தாளனைத் தட்டில் போட குருக்களோடு அவளும் கண்ணகல அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். "என்ன அது?" என்கிற கேள்வி கேட்கப்படாமல் தெரிய குருக்கள் புதையல் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் முக மலர்ந்தார். பரபரவென்று ஒடிப் போய் அம்பாள் கழுத்தில் சார்த்தியிருந்த மாலையைக் கொண்டு வந்து அவன் கழுத்தில் போட்டார். ருங்குமம் விழுதி கொடுத்து விட்டு தேங்காய் பழம் தரும்போது இரண்டு பேருக்கு பொதுவாகச் சொன்னார்.

"நன்னா அமோகமா தம்பதி சமேதராய் ஷேமமா இருக்கணும்..."

அவன் மனதில் பளீரென்று மின்னல் வெட்டிற்று. அவள் தலைநிமிர முகம் சூரீரென்று சிவந்துக் கிடந்தது. என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் திணறியபோது பரணி தானே பேசினான்.

"நாங்க தம்பதியில்லே சார்..."

"அப்படியா? அதனாலென்ன, கூடிய சீக்கிரம் ஆயிட்டால் போறது. அம்பாள் அதுக்கு அனுக்கிறத்திருக்கிற தால் தான் என் வாய் மூலமா சொல்ல வச்சிருக்காள் போல இருக்கு... இந்த அம்பாள் சாமானியமானவள் இல்லே. வரப் பிரசாதி... இவ மகிமை இந்த ஊர்ல உள்ளவாளுக்குப் புரியலே... பத்து கிலோ மீட்டர் தள்ளியிருக்கிற இடத்துக்கு பஸ் பிடிச்சுப் போய் கபாலிஸ்வரையும், கற்பகாம்

பாளையம் தரிசனம், பன்றா... தம்பு செட்டித் தெருவிற்கு ஓடி காலிகாம்பாளையம் செல்கிறா. ஆனால் இந்தக் கிராமத் துவ இருக்கிற அம்பாள் தெரியலை."

"ஏன் ஸ்வாமி, எந்த அம்பாளா இருந்தால் என்ன? மயிலாப் பூர்வையும், தம்பு செட்டித் தெருவிலும் இருக்கிறவ தானே இங்கேயும் இருக்கா..."

"அது சரி..." என்று இழுத்த குருக்கள்,

"அப்போ முடியறபோதெல்லாம் கோலி லுக் கு வாக்கோ..."

"அவசியம் வரோம். வரட்டுமா..."

வெளியில் வந்ததும் முகத்தைக் கோபமாக வைத்துக் கொண்டிருந்த ஜமுனா அவனை அதே கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

"என்ன நினைச்சிட்டுப் பேசறாரு இந்த அய்யரு... முன்பின் தெரியாதவங்களைப் பார்த்து தம்பதி சமேதராய்னு சொல்றாரு..."

"முன்பின் தெரியாதவங்களா ஏன் இருக்கணும்? தெரிஞ்சிக்கிட்டா போவுது..." சட்டென்று பரணியிட மிருந்து அந்த பதில் வெளிப்பட அவன் "என்ன..." என்று முடித்தான்.

"அடேயப்பா! என்ன கோபம் வருது உங்களுக்கு..."

"பின்னே இப்படியெல்லாம் பேசினால் கோபம் வரா மல் என்ன செய்யும்..."

"ஒரு வினையாட்டா எடுத்துக்கவே தெரியாதா..."

"எது வினையாட்டு, இதுவா..."

"சரி விருங்க. ஏதோ தெரியாமல் அவரு சொல்லி டாரு. அதைப்போய் இப்படி பெரிசு படுத்தறீங்க? இதுவே ருந்து எனக்கு ஒன்னு புரியுது. அஞ்சு நிமிஷம் நேரமிருந்து கோபப்படாமல் கேட்கிறதானால் சொல்றேன்..."

"என்ன சொல்லப் போறீங்க..."

"கேட்கறீங்களா... சின்னக்கதைதான்."

"கதையா..."

"ஆமாம்."

"..."

"என்ன பதிலைக் காணோம். வேணாம்னால் விட்டுட் றேன்..."

"சொல்லுங்க?" என்றான் அவன் வேண்டுமென்றே குரலை வெறுப்பாக வைத்துக்கொண்டு.

அவன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

"இரண்டு துறவிகள் ஒரு ஆற்றைக் கடக்க ஆரம்பித் தார்கள். அப்போது ஒரு அழகான இளம் பெண் ஓடி வந்து 'ஐயா ஐயா எனக்கு நீச்சல் தெரியாது. இந்த ஆற்றை நடந்து கடக்க முடியாது. அதனால் என்னை தயவு செய்து எப்படியாவது மறுகரைக்கு கொண்டு போய் சேர்த்திடுங் கய்யா...' என்று கெஞ்சினாள். ஒரு துறவி மறுக்க, அந்த இரண்டாம் துறவி பரிதாபப்பட்டு அவனை இரு கைகளா லும் தூக்கிக்கொண்டு ஆற்றைக் கடத்து மறுகரையில் இறக்கிவிட்டார். அந்தப் பொண்ணு நன்றி சொல்லிட்டுப் போயிடுச்சு. நடக்க ஆரம்பித்து சிறிது நேரம் போனதும் அந்த முதல் துறவி பொண்ணைத் தூக்கிட்டு வந்த இரண் டாம் துறவியைப் பிடித்துக்கொண்டார். 'துறவியான நீ எப்படி ஒரு இளம் பெண்ணைத் தொட்டுத் தூக்கலாம்' னு சண்டை போட, அதற்கு மற்றைய துறவி நிதானமாகச் சொன்னாராம்.

"அப்பனே... நான் அந்தப் பொண்ணை கைகளில் தொட்டு தூக்கிவந்து அப்போதே இறக்கிவிட்டு விட்டேன். ஆனால் நீதான் இதுவரை மனசால் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அவஸ்தை படுகிறாய்..." என்றாராம்.

அமைதியாய் கேட்டுக் கொண்டு வந்த ஜமுனா சடா ரென்று தலையை உயர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“எதுக்கு இப்போ இந்தக் கதை...?”

“குருக்கள் பாவம், ஏதோ மனசில தோணினதைச் சொன்னாரு. நான் அங்கேயே விட்டுவிட்டு வந்திட்டேன். நீ தான்—ஐயாம் ஸாரி... நீங்கதான் இதுவரை தூக்கிட்டு வந்து சிரமப்பட்டு நீங்க...”

“சரி, சரி... நானும் விட்டாச்சு. இதுக்கு மேல் கதை கேட்டுட்டிருந்தால் எங்கப்பா தேடிட்டு வந்தாலும் வந்துடுவாரு... நான் கிளம்பறேன்...”

“சரி...” என்று பிரிய மனமில்லாமல் சொன்னவன்—

“திரும்ப எப்போ பார்க்கலாம்...?” என்று அடிமனதி விருந்ததை வார்த்தைகளாக வெளிப்படுத்த—

“அவன் எதுக்கு பார்க்கணும்...?” என்று கேட்டு பின் கூடவே சொன்னாள். “ஓஹோ, அர்ச்சனைத் தட்டுக்காசு அஞ்சு ரூபாயும் அய்யர் தட்டுல போட்ட இருபது ரூபாயும் திருப்பிக் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோன்ற பயத்துல கேட்கறீங்களா? கவலைப்படாதீங்க. நாளைக்கு என்ன வியாழக்கிழமையா, மறுநாள் வெள்ளி சாயந்திரம் சரிய, ஐந்தரை மணிக்கு இதே இடத்துல கொண்டு தந்திடறேன்...”

“அல்பம்... அல்பம்...” என்று வினையாட்டாக தலையில் அடித்துக்கொண்ட பரணி ஐந்தரை மணிக்கு நான் ஆபீஸ்ல இருப்பேன். ஆறு மணிக்குக் கிளம்பி ஆறரைக்குள் இங்க வந்திடறேன்...” என்றான்.

“யாரு அல்பம். இருபத்தஞ்சு ரூபாய் காசுக்கு இத்தினி கேள்வி கேட்கிறவங்களா, நானா...?” அவள் பதில் கேள்வி கேட்க இவன் மனதிற்குள், கேள்வி காசுக்கு இல்லை உனக்கு

காகத்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான். பின் “சரி நான் வரேன்...” என்று அவன் கிளப்பியதும்,

“வெள்ளிக்கிழமை சாயந்திரம் ஆறரை மணி மறக்காதீங்க...” என்றான் அவன் அரை மனதுடன்,

2

“ஐயோ... பரணித் தம்பி சாப்பாட்டுக்கு வந்ததும். சமையல் தயாராயிடுச்சாம்மா...” என்று முற்றத்து வெய்யிலில் பழைய வேஷ்டி ஒன்றைத் துவைத்து வெண்பாக்கி விரித்து அதில் வற்றல் பிழிந்து கொண்டே கேட்டாள் காவேரியம்மாள்.

“இதோ ஆயிட்டே இருக்கும்மா. சாம்பாருக்கும், ரஸத்துக்கும் தாளிச்சிக் கொட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கி...” என்று சமையலறைக் குள்ளிருந்து பதில் கொடுத்தாள் மகள். அத்தனை வெளிச்சமற்ற அறையின் மேடையில் புஸ்புஸ்ஸென்று மண்ணெண்ணெய் ஸ்டவ் சப்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. பெரியவெண்கலக்குண்டலில் சாதம் வடித்து, வாழைப்பு துவட்டல் செய்து பெரியபெரிய அடுக்குகளில் சாம்பாரும், ரஸமும் தயார்படுத்தி முடிவைத்து தாளிக்க அடுப்பில் கரண்டியிட்டிருந்தான். கடுகும், கரிவேப்பிலையும் தாளித்துக்கொட்டி விட்டால் சமையல் முடிந்துவிடும். பின் முன் அறையில் நான்கு பேர்கள் உட்கார்ந்து சாப்பிடத்தக்கதாய் போடப்பட்டிருக்கும் பழைய மரமேஜைகளை சுத்தப்படுத்தி வாழை இலை விரித்து ஓரத்தில் பித்தளை டம்ளர்களில் தண்ணீர் வைக்க வேண்டியது தான். உடனே ஒவ்வொரு வாடிக்கையாளர்களாக சாப்பிட வரத் தொடங்குவார்கள். வயதாகித் தளர்ந்து போன அப்பாவுடன் இவள் பரிமாறுவாள். வாடிக்கையாளர்கள் அதிகமில்லை. மாதப்பணம் தருபவர்கள் பத்தே பேர்கள் தான். அதில் இருவர் இந்தக் கிராமம் பிடிக்காமல் சென்

னைக்கே மாற்றம் செய்துக் கொண்டு போய்விட்டனர். ஒரு வர்கல்யாணமாகி வீடு பார்த்து அமர்த்திக் கொண்டுவிட்டதால் ஏழே பேர்கள்தான். இந்த ஏழு பேரில் முதல் தேதி சாயந்திரம் சரியாகப் பணத்தை எண்ணித்தருபவன் பரணி ஒருவன் மட்டுமே. மற்றவர்கள் பந்து பனிரெண்டு தேதிக்கும் பணம் தரமாட்டார்கள். பின், பாதி அரை என்று தந்து கடன் சொல்லுவார்கள். கேட்டால்—

“என்ன பெரிய மெஸ்...உன் மெஸ் இல்லாட்டி போனால் நாயர் கடையில் சாப்பிட்டுக்கிறாம். நாயர் எத்தினியும் கடன் தருவான்” என்று மிரட்டுவார்கள். உடனே காவேரியம்மாள் அடங்கிப் போவாள். தன் கடையை ஒழிக்கத் தெருக்கோடி நாயர் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருப்பது இவளுக்குத் தெரியும். இவளுக்கு எதிராகவே நாயர் வெறும் மக்கடையாக இருந்ததை சாப்பாட்டு மெஸ்ஸாக மாற்றினான். குறைந்த விலைக்கு முட்டையும், மீனும் வறுத்துப் போட்டான். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கோழிக்கறி, ஆட்டிறைச்சி என்று அமர்க்களப்படுத்தினான். அவன்மனைவிகூட நஷ்டப்படுவதை கட்டிக்காட்டி.

“எந்தா... இங்கண செய்யுன்னு...?” என்று சண்டை போட்டால் அவன் பதிலுக்கு இரைவான்.

“எந்தா நீ புரியாமப் பேசறே... அந்தக் கிழவன் எதுக்கும் கையாலாகாதவன். ஒன்னுக்கும் உபயோகமில்லாதவன். அவன் பேரில் கடை போட்டு அந்தப் பொம்பளை என்னா வியாபாரம் செய்யுது. இந்த ஊறு பிரம்மச்சாரி பசங்களும் பொம்பளைன்னு இரக்கப்பட்டு அங்கேயே ஓடறாங்க. இதெல்லாத்துக்குமேல வயசுக்கு வந்த பதினாளுக்கு வயசுச் சின்னக்குட்டி வேற இருக்குது அவளுக்கு. அந்தப் பொண்ணு கையால சாப்பாடு போடற கிளிகிளப்பு இவனுங்களுக்கு. அத்தினி பேரையும் நம்ம பக்கம் இழுக்கணும்னால் கறி, மீனு ஆகிப் போட்டு கடனும் கொடுத்தால் தான்டி நடக்கும்...”

இந்தப் புதுப்போட்டியில் காவேரி தோற்றுப் போகிற நிலைக்கு வந்துவிட்டாள். வாடிக்கைக்காரர்கள் நாயர் கடையைச் சொல்லி பயமுறுத்தினார்கள். கடன் கேட்டார்கள். வெறும் காய்கறிப் பதார்த்தத்திற்கு விலை அதிகம் என்றனர். முதலில் பதினாறு பேர்கள் இருந்த வாடிக்கையாளர்கள் இப்போது ஏழாகக் குறைந்து போயினர்.

இத்தனைக்கும் வேறு வழியின்றி காவேரி பேசாமல் இருந்தாள். இரண்டாம் மனைவியாக வந்து வயதான கணவனால் ஒரு பெண் குழந்தையை பெறமுடிந்த சுகம் தவிர வேறு சந்தோஷமற்று பிழைப்பிற்கு சமையலைத் தவிர ஒரு தொழில் தெரியாத நிலையில் ஆரம்பித்த சாப்பாட்டுக் கடையிலும் நஷ்டமேற்படுவது தாங்க முடியாத வேதனையைத் தந்தது. இத்தனைக்கும் வாழ்க்கையில் அவளது எதிர் பார்ப்புகள் அதிகமில்லை. தன்னைப்போல் தன் பெண்ணும் இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டு, வயதான கணவனால் சந்தோஷமற்றுப் போகக்கூடாது என்பது தவிர வேறு ஒரு நோக்கமில்லை. ஜானகியை அவள்வயதிற்கேற்ற யாராவது ஒருவனைப் பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டால் அதன் பின் அந்த சாப்பாட்டுக் கடையை மூட நேர்ந்தால்கூட அவள் கவலைப்படமாட்டாள். யார் வீட்டிலாவது சமைத்தோ, வீட்டு வேலை செய்தோ கணவனைக் காப்பாற்றி தன் வயிற்றையும் நிரப்பிக் கொண்டுவிடுவாள். அது வரை அவள் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும். ஜானகியின் கல்யாணத்திற்கு சேர்த்து வைத்தாக வேண்டும். முக்கியமாக அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு நிம்மதியாய் சந்தோஷமாய் வைத்துக் கொள்ளக்கூடிய நிஜ ஆண்மனிதனாகத் தேடவேண்டும்...

அவள் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது தேடவே வேண்டாம் என்கிறாற்போல் பரணி—பரணீதரன் வந்து சேர்ந்தான். ஆறுமாதங்களுக்கு முன் அந்த ஊர் முனிசிபல் ஆபீஸில் பெரிய உத்யோகத்திற்கு மாற்றப்பட்டு வந்திருந்

தவன் சாப்பாட்டிற்குத் திண்டாடியபோது அவனை யாரோ அங்கு கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அதிலிருந்து இந்த ஆறு மாதங்களாக அவன் காலைச் சாப்பாட்டிற்கும், இரவு சாப்பாட்டிற்கும் அங்கு தான் வருகிறான். முதலில் குனிந்த தலை நிமிராமல் சாப்பிட்டு விட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்த வனிடம் காவேரி தான் மெல்ல பேச்சு கொடுத்தாள்.

"தம்பிப் பேரு, என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா...?"

"பரணீதரன்னு பேரு. பரணின்னு கூப்பிடறது..."

"தம்பிக்கு என்ன வயதாகுதோ...?"

"இருபத்தேழு நடக்குதும்மா..."

"கல்யாணமாயிருச்சா..."

"ம்ஹூம். இன்னுமில்லே..."

"ஏன் தம்பி... இத்தனை வயசுக்கும் கல்யாணம் கட்டாமல் இருக்கீங்க...?"

"பேரு..." என்று சலிப்பாகச் குன் கொட்டினான் அவன். காவேரி கனிவாகக் கேட்டாள்.

"ஏம்பா... என்ன காரணம்? பார்க்க நல்ல களையா, லட்சணமா இருக்கே... கை நிறைய சம்பாதிக்கறே... பின்ன என்ன குறைப்பா...? என் கிட்ட சொல்லலாமன்னா சொல்லு..."

"அம்மா... உங்க கிட்ட சொல்றதில் எனக்கு என்ன தயக்கம் இருக்கமுடியும்? உங்களைப் பார்க்கிற போதெல்லாம் எங்க அம்மா இருந்திருந்தால் உங்களை மாதிரித்தான் இருந்திருப்பாளோன்னு தோணும்..."

"அப்படின்னா உனக்கு அம்மா இல்லையாப்பா...?"

"அப்பாவும் இல்லை..."

"க்குரு... கூடப் பொறந்தவங்க...?"

"ம்ஹூம். யாரும் கிடையாது..."

"அப்போ யார் கூட இத்தனை நாளா இருந்தே..."

"பேரு... யார் கூடவோ இருந்தேன். என் பேர்ல அப்பா வச்சிட்டுப் போன வீடு, அம்மாவோட நகை, பாங்க் ரொக்கம் எல்லாம் இருந்தது. அதுக்காக அப்பாவோட தங்கையும், அம்மாவோட அண்ணாவும் போட்டியும் சண்டையும் போட்டுக்கிட்டு வளர்த்தாங்க. எம். ஏ. வரை படிக்க வச்சாங்க. அதற்கப்புறம் ரெண்டு பேரும் தங்களுடைய பெண்களை என் தலையில் கட்ட நினைச்ச சண்டை போட்டுக்கிட்டபோது தான் வெறுத்துப் போய் வீட்டை அப்பாவுடைய தங்கைக்கும் நகை, பணமெல்லாம் அம்மாவுடைய அண்ணனுக்கும் எழுதி மாற்றிக் கொடுத்திட்டு சொல்லாமல், யாருக்கும் தெரியாமல் கிளம்பி வந்திட்டேன்..."

"ஏன் தம்பி அப்பாவோட தங்கை, அம்மாவோட அண்ணன்னு சொல்றியே, அந்தையும் மாமாவும் ஆகும் இல்லே அவங்க...?"

"நான் அப்படிச் சொல்லப் பிரியப்படலேம்மா..."

"ஏம்பா...?"

"விடுங்கம்மா... பழையக் கதையை இப்போ ஏன் கிளர்றீங்க...? எல்லாம் முடிஞ்சு, நான் ஓடி வந்து வருஷம் முனாகிப் போச்சு..."

"தேடலியா அவங்க...?"

"ஏம்மா தேடணும்? எதுக்கு தேடப் போறாங்க...? அதான் வீடும், நகையும் பணமும் பிரிச்சுக் கொடுத்திட்டு வந்திட்டேனே...?"

"அவ்வளவு தானா...?"

"பின்னே வேற என்ன வேணும்...?"

"ஏம்பா, அந்தப் பொண்ணுங்களைக் கட்டிக் கொடுக்க நினைச்சது...?"

"கைல வட்ச ரூபா தந்து அந்தப் பொண்ணுங்களைக் கட்டிக்கக் கெஞ்சினால் கூட நான் கட்டிக்க மாட்டேன்..."

"ஏம்ப்பா?"

"அவ்வளவு குணமான பொண்ணுங்க போங்களேன்... யாராவது ஏமாந்தவன், பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டவன் கட்டிப்பான் அதுகளை. நடத்தை தெரிஞ்ச தன்மான முள்ள எந்த ஆணும் கட்டிக்க மாட்டான்..."

"அப்படியா....?" என்று ஆச்சரியப் பட்டுப்போன காவிரி ஒரு வினாடி பேச்சற்று நிற்க பரணீதரன் வெறுப்பும் வேதனையுமாகச் சொன்னான்.

"எதிர்பார்ப்பில்லாத நிஜமான அன்பு இந்த உலகத்துல எங்கே கிடைக்கும் சொல்லுங்க...? ஒருத்தன் ஒரு கப் டி வாங்கித்தந்தால்கூட இன்னொருநாள் தாம் அவனுக்குத் திரும்பி வாங்கித் தரணும்னு நினைச்சிட்டேதான் கொடுப்பான். வெறும் டிக்கே அப்படின்னால் மீதி விஷயங்களைச் சொல்ல வேணாம். இந்த விதத்தில் தான் நிறைய அடி பட்டுட்டேன். எதிர்பார்ப்பு எதுமில்லாத-மனுஷனை மனுஷனுக்காகவே நேசிக்கிற லாபம் கருதாத கணக்கு பண்ணாத நிஜமான அன்பு எங்கேயும் கிடைக்கப் போற தில்லைன்னு விட்டுட்டேன்..."

இந்தப் பேச்சிற்குப்பின் காவிரிக்கு அவனிடம் தன் மகளைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கிற தைரியம் வரவில்லை. கேட்டால் நிச்சயம் தவறாக எடுத்துக் கொள்வான் என்று தோன்றிற்று. இதுவும் பிரதிபலன் எதிர்பார்க்கிற கணக்கு பண்ணுகிற விஷயமாகப்படும் என்பதால் பேசாமல் இருந்து விட்டான். ஜானகி அதி அற்புதமான அழகில்லை என்றாலும் பார்ப்பதற்கு பளிச்சென்றிருப்பாள் மாநிறம்தான். கண்களும், மூக்கும் கூர்மையாக இருக்கும். செதுக்கின செப்பு வாய். குமிழிட்ட முகவாய். ஏழ்மை அவளது உடம்பில் குறை வைக்கவில்லை. செழிப்பான நிலம் மாதிரி நல்ல

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

வளர்ச்சி. பாவாடை தாவணிக்கு மீறிய உடல்வாகு. அதனாலேயே காவிரி எப்போதும் காவலுக்கு நின்றிருப்பான்.

"என்னங்க, வயசு ஆம்பிளைங்க சாப்பிட வந்துபோற இடம். நீங்க பாட்டுக்கு முலையில் படுத்து முகத்தை முடி துங்கிட்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம். எங்க காவலுக்கு முக்கியமா அந்த பொண்ணு காவலுக்கு ஒரு ஆம்பிளை வீட்டுல இருக்குதுன்னு காட்டறதுக்காவது எழுந்து நட மாடிட்டு இருங்க. எழுந்திருச்சு கூட பரிமாறப் போங்க..." என்று விரட்டுவான்.

சாப்பிட வருகிற அத்தனை பேருக்கும் ஜானகியைப் பரிமாற விடமாட்டான். தன்னால் முடியாதபோது, கை வேலையாக இருந்தால் அதுவும் நல்லவர்கள், இவர்கள் பார்வையில் விஷமத்தனம் இல்லை, இவர்களால் ஜானகிக்கு ஆபத்து வராது என்பதைச் சொதித்து உணர்ந்த பின்னரே ஜானகியை சாம்பார் பாத்திரத்துடனோ, ரஸப் பாத்திரத்துடனோ அனுப்புவான். அப்படி அவளது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது இரண்டே பேர்கள்தான். ஒன்று பஞ்சாயத்து போர்டில் குமாஸ்தாவாக இருந்த குமரேசன், அவன் ஜானகியைத் தங்கச்சி என்றுதான் கூப்பிடுவான். வெறும் உதடு மட்டுமின்றி பார்வையும், மனசும்கூட அப்படியே நினைப்பதை காவிரி மட்டுமின்றி ஜானகியும் உணர்ந்திருக்கிறாள்.

"உன் வயசுல எனக்கு ஒரு தங்கச்சி இருந்ததும்மா. அம்மை வார்த்து குளிர்ந்து செத்துப்போயிடுச்சும்மா. கன்னி கழியாமலே அல்பாயுசா போயிடுச்சு. அதும் ஞாபகமாகத் தான் வருது எனக்கு உன்னைப் பார்க்கிறபோது. அதுக்குக் கல்யாணம் கட்டி வச்சுப் பார்க்க நான் கொடுத்த வைக்கலை. உனக்காவது செய்து கண் குளிரப் பார்க்கணும்மா..." என்று கலங்கி ஓரங்களில் கோடாக வழியும் கண்களைத் துடைத்து விட்டுக் கொள்வான்.

"அம்மா உன்னை நான் தங்கச்சின்னு கூப்பிடறமாதிரி என்னையும் நீ அண்ணேன்னு கூப்பிடும்மா. அப்பிடித் தாம்மா அந்தக் கலாப்பொண்ணு கூப்பிடும்..."

அன்றிலிருந்து குமரேசனை அவன் பெயரோடு சேர்த்து 'குமரேசன்னை' என்றுதான் அழைப்பான். அந்தக் குமரேசன் ஒன்று...

இன்னொன்று-பரணி.

பரணி ஜானகியிடம் அதிகம் பேசியதில்லை. அனாவஸ்யமாகச் சிரித்ததில்லை. என்றைக்காவது பார்த்து நேர்ந்தால்

"என்னங்க உங்களைக் காணோம்...?" என்று சம்பீரதாயமாகக் கேட்பான். அதற்குள் ஜானகிக்குப் பதிலாகாவிரியே வெளியில் வந்து பேசுவான்.

"என்ன தம்பி நீ... உன்னைவிடப் பனிரெண்டு வயசு கிறாசு அது. அதைப் போய் வாங்க, போங்கன்னு மரியாதையாகக் கூப்பிட்டுக்கிட்டு? கூம்மா 'வா, போ'ன்னே கூப்பிடு தம்பி..."

"அது... அது வந்து... எப்படிமமா முடியும்...?"

"ஏன் முடியாதுன்னுதான் கேட்கறேன். பார்த்தாயா, என்னதான் நாங்க நம்ம தம்பின்னு ஒட்டிக்கிட்டாலும் நீ அந்நியமாத்தான் உதறித் தள்ளி ஒதுங்கி நிற்பே போயிருக்கு..."

"ஐயோ... அப்படியில்லைமமா..."

"அப்படியில்லவேயில்லை... அப்படின்னா வா, போன்னு சொல்லு... ஜானகின்னு கூப்பிடு..."

"ச...சரிமமா..."

அன்றைய தினத்திலிருந்து அவன் ஜானகியிடம் ஓரளவு சகஜமாகப் பேச ஆரம்பித்தான். சாப்பிட உள்ளே நுழைந்து அவன் கண்களில் படாதுபோனால் "எங்கேமமா ஜானகி..." என்று கேட்பான். அவன் குரல்கேட்டு தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் அவன் கைவேலையைப் போட்டு விட்டு ஓடி வருவான். அவனைப் பார்க்கிற போதே முகம்

பூவாக மலரும், உதடுகள் சந்தோஷமாகச் சிரிக்கும், மனசுக்குள் சில்லிட்டு அருவி பொங்கும்.

"என்ன, கூப்பிட்டங்களை...?" என்று வந்து நிற்பதில் மனைவியின் வாத்தலயம் தெரியும்.

தன் பெண்ணின் மனதையும், தன்னைப் போலவே அவன் பரணியைப் பற்றி ஓர் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருப்பதை காவிரி அறிந்துவைத்திருந்தான். பரணிக் காக தனியாய் அவன் காட்டும் அக்கறை, சின்னக் கிண்ணங்களில் நிறைய பருப்பு சேர்த்து எடுத்து வைக்கப்படும் சாம்பார், ரஸம், அவன் சாப்பிடும் அழகை சமையலறைக் கதவின் மூலையிலிருந்து தலையை மட்டும் மெல்ல நீட்டி எட்டிப் பார்த்து ரசிக்கிற விதம்...

கடவுளே... இந்த அப்பாவி ஏழைப் பெண்ணின் ஆசையை நிறைவேற்று என்று அந்தத் தாய் மனசு வேண்டிக் கொள்ளும். கடவே 'இது அதிகபட்ச ஆசையோ...?' என்றிற பயமும் வரும். அதனால் மகளை மறுக்கவும் செய்யாமல், கண்டிப்பும் காட்டாமல் இறைவனின் தீர்மானத்திற்கு விட்டுவிட்டுப் பேசாமல் மௌன சாட்சியாக இருந்தான்.

இவை எதையும் அறியாத பரணி அப்பாலியாக வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். ஜானகியுடன் எப்போதும் போல் சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இயல்பாகப் பழகிக் கொண்டிருந்தான்.

வற்றல் பிழிந்தபடி இவை அத்தனையையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்த காவிரி அதன் பின்னரே ஜானகிக்குக் குரல் கொடுத்தான். அதற்குள் சமையல் வேலைகளை முடித்து முகத்தைத் தாவணித் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு ஜானகியே வெளியில் வர, அந்த அம்மாள் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துச் சொன்னாள்.

"இங்க வந்து இதுவ கைவைக்க வேணாம். அடுப்படியில் இருந்தது, முகம் வழியுது பாரு. போய்க் கழுவி

பொட்டிட்டு பளிச்சுனு இரு. பரணி தம்பி சாப்பிட வரும். இலை போடு.”

“இதோம்மா....” என்று அவள் முகத்தைக் கழுவி லேசாய் பவுடர் பூசி, பொட்டிட்டுத் தலையையும், தாவணியையும் சரி பண்ணிக் கொள்ள வெளியில் வரவும், சாப்பிடுவதற்காக பரணி உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது.

3

கிணவில் மிதக்கிற மாதிரித்தான் பரணி வழி முழுதும் நடந்து வந்தான். இந்த இருபத்தேழு வயதில் இதுவரை இப்படி ஒரு அனுபவம் அவனைத் தாக்கியதில்லை. பெண்களைச் சந்திக்காதவன் இல்லை அவன். பழகாதவன் இல்லை. இனம் புரியாத வயதிலேயே மாமா பெண்ணும், அத்தைப் பெண்ணும் பழகியிருக்கிறார்கள். அதன்பின் எம். ஏ. கோஎஜுகேஷனில் நிறைய பெண்கள் அறிமுகமாகியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் அழகானவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் எந்தப் பெண்ணும் இவனைக் கவர்ந்ததில்லை. எந்த அழகும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதில்லை. மற்ற ஆண்களோடு பழகுகிற அதே உணர்வோடுதான் பழகியிருக்கிறானே தவிர வித்தியாசமான நினைவு ஏற்பட்டதில்லை. ஏன் இந்தக் கிராமத்திற்கு வந்து ஜானகியுடன் கூடப் பேசிச் சிரித்திருக்கிறானே....

அப்போதெல்லாம் ஏற்படாத ஈர்ப்பும், சிலிர்ப்பும் இதோ இன்று காலையில் அறிமுகமான இந்த ஜமுனாவிடம் ஏன் ஏற்பட வேண்டும்? அவளது ஒரே பார்வையில் தன் ஐந்து ரூபாய் பணத்தை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும்? அவனுக்குப் பிறந்தநாளானால் தனக்கென்ன...? கல்லூரி யில் எத்தனை பெண்கள் பிறந்தநாள் கொண்டாடியிருக்கி

றார்கள்? பார்ட்டிக்கு கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள்? அவை எல்லாவற்றையும் விலக்கி ஒதுங்கி நின்று பழகிய நான் இன்று மட்டும் போய் வலிய எல்லாவற்றையும் செய்வானேன்? அதையெல்லாம் விட அந்தக் குருக்கள் தம்பதி சமேதரரா. வாழ்ணும்னு வாழ்த்தியபோது அவ்வாறு குளிர்ந்து போனது ஏன்...? உடல் நரம்புகள் எல்லாம் சிலிர்ப்படைந்தது எதனால்...?

கேள்விகள் எழும்ப எழும்ப அவனுக்கு ஒரே பதில்தான் கிடைத்தது. பார்த்த முதல் கணத்தில் ஜமுனாவால் கவரப் பட்டிருப்பது தெரிந்தது. காதலால் ஈர்க்கப்பட்டிருப்பது புரிந்தது... அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நம்ப முடியாததாகவும் தோன்றிற்று. கண்டதும் காதலா...?

இது சாத்தியமான விஷயமா...? என்ற நெருடலை கம்பராமாயணம் தீர்த்து வைத்தது.

“ஏன் சாத்தியமில்லை...? ராமனுக்கும் சீதைக்கும் ஒரே பார்வையில் காதல் மலரவில்லையா? அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள் — என்பது மறக்க முடியாத வாசகமாகவில்லையா...? இது சாத்தியம்தான் என்கிற போது தன்னுடையதும் சாத்தியம்தான்; நிஜம்தான். தெய்வத்தால் அவனைப் பார்த்து சிலிர்த்தது, மயங்கி நின்றது, பேசிக்கொண்டே இருக்க ஆசைப்பட்டது. குருக்களின் தம்பதி சமேதராய்க்கு ரகசியமாய் சந்தோஷப்பட்டது, எல்லாமே நிஜம்தான். சத்தியமானதுதான். எதுவும் பொய்யில்லை. ஏமாற்றுவேலையில்லை. அந்தநேர உணர்ச்சி வேகமில்லை. அழிந்து படுகிற மோகமில்லை.

குருக்கள் சொன்னது மாதிரி நடந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? ‘அதனால் என்ன...கூடிய சிக்கிரம்தம்பதியா யிட்டால் போறது....’ என்று எவ்வளவு அழுத்தமாகச் சொன்னார். ‘அம்பாள் நினைச்சிருக்காள் என் வாயில் வார்த்தையா வர்றது....’ என்றாரே...ஒருவேளை அம்பாளே அதைத்தான் நினைத்தாளோ...? ‘அர்ச்சகஸ்ய ஹரி சாக்ஷாத்...’ என்பார்களே அது நிஜமானால் அவர் சொன்ன

வார்த்தைகளும் நிஜமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இந்த சந்திப்பு வேறு எங்கும் நிகழாமல் கோவிலுக்குள் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அம்பாள் சந்தியில் அம்பாளின் நேரெதிரில் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இதுநாள் வரை தோன்றாத உணர்வு இன்று—அதுவும் கோவிலினுள்—அம்பாளின் எதிரில் தோன்றியிருப்பது ஏன்...?

அதனால் இது சாதாரணமாய் எல்லாருக்கும் தோன்றுகிற அதே உணர்வில்லை, இது தெய்வத்தால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டது. ஆரோவதிக்கப்பட்டது. அதனால் இது மனிதர்களால் பிரிக்கப்பட முடியாதது. அவளுக்காக நான், எனக்காக அவள் என்றே படைக்கப்பட்டவர்கள்.

சட்டென்று அவனுக்குள் ஒரு சந்தேகம் தோன்றியது. தான் நினைக்கிற மாதிரி இந்நேரம் அவளும் தன்னை நினைத்துக் கொண்டு இருப்பாளா? இது சாதாரண காதல் இல்லை, கடவுளால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட காதல் என்பதை புரிந்துக் கொள்வாரா...? அவளுக்கு புரியாது போனால் புரியவைக்க வேண்டியது தன் பொறுப்பு, கடமை.

அவன் நேராகத் தன் வீட்டிற்குப் போகாமல்காவிரியின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். ஒருவழியாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு தன் வீட்டிற்குப் போய் உடைமாற்றிக்கொண்டு ஆபீசுக்குப் போக நினைத்தான். அரசாங்கம் அவனுக்கு வீடு கொடுத்திருக்கிறது, பழைய கிராமத்து வீடானாலும் பெரியது. ஏழெட்டு அறைகள் கொண்டது. தனியொருவனுக்கு அவ்வளவு பெரிய வீடு அவசியமில்லை என்று அவனே எவ்வளவோமுறை நினைத்திருக்கிறான். ஆனால் இப்போது ஜமுனாவோடு குடும்பம் நடத்த அது தேவை என்றுபட்டது. அவனைப் பார்த்தால் நல்ல வசதியுள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது தெரிந்தது. பணக்காரத் தோரணை முகத்தில் மின்னிற்று. நடை, பேச்சு, அவன் உடுத்தியிருந்த புடவை, கழுத்திலும் கைகளிலும் இருந்த நகைகள்; நிச்சயம் அவளுக்கு அந்தப் பெரிய வீடு அவசியம்தான். அதில்

இன்னமும் வசதிகள் செய்தாக வேண்டும். ஒருமுறை வெள்ளையடிக்க வேண்டும். சமையலறை இப்போதைக்கு உபயோகப்படுத்தப்படாமல் பூட்டி வைத்தே பாழாகியிருந்தது. அதை சுத்தப்படுத்தி சீர் செய்து வைக்க வேண்டும். அலமாரிகள் வாங்கி கூலரில் அடித்துத் தரவேண்டும். அவள் சமைப்பதற்கு வசதியாக ஸ்டவ், பாத்திரங்கள் வாங்கி படுக்கை அறை, வரவேற்பறை, எல்லாவற்றையும் அவன்காரப்படுத்தி நாகரீகமாக்கி...

“இதெல்லாம் உனக்குன்னே செய்தது ஜமுனா... பிடிச்சிருக்கா...?”

காவிரியின் வீடு வர சட்டென்று அவனது நினைவு அறுபட்டது. உள்ளே நுழைந்து முன் வராந்தாவில் கால் கழுவிக்கொண்டபோது ஜமுனாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு விட்டால் இங்கு வர வாய்ப்பு இருக்காதே என்கிற ஆதங்கம் ஏற்பட்டது. தன் வருமானம் இவர்களுக்குக் குறைந்து போகும். பாவம் ஜானகியும், அந்த அம்மாளும், ரொம்ப நல்லவர்கள். அவர்கூட சாதுவான மனிதர்தான். அந்தப் பெண்ணிற்குக் கல்யாணமாகிறவரை சாப்பிடக் கொடுக்கிற பணம் எதற்காவது உபயோகமாக இருக்கும் என்று பார்த்தால் இப்போது நின்றுவிடும்போல் இருக்கிறதே... சாப்பிடாமல் பணம் மட்டும் கொடுத்து வரலாம் என்றாலும் வாங்க மாட்டார்கள். உழைப்பில்லாமல் ஒரு காகு தொடமாட்டார்கள். தன்மானம் மிகுந்தவர்கள். அவர்களுக்கு வேறு எந்த விதத்தில் உதவி செய்யலாம் என்று யோசித்தபடி உள்ள போக—

காவிரி, “வா தம்பி...” என்று வரவேற்றாள்.

“என்ன இன்னிக்கு இவ்வளவு நேரம் கழிச்சு வரே... ஒரு வேளை ஆபீஸ் இல்லையோன்னு பார்த்தேன்...”

“இருக்குங்க... கோவில் வரை போனதில் நேரமாயிடுச்சு. அதனால் ஆபீசுக்கும் வேட்டாகத்தான் போகணும்...”

"என்ன தம்பி இன்னிக்குதிடீர்னு காலையகோலில்...?"

"அதான் எனக்கும் தெரியலே. ஏதோ ஒன்னு 'கோவிலுக்குப் போ'ன்னு மனசுக்குள் விரட்டிச்சு. சரின்னு போனால் அப்புறம்தான் விஷயம் இருக்கிறது தெரிஞ்சது..."

"என்ன விஷயம் தம்பி...?"

அவன் ஜமுனா பற்றி சொல்ல வாயெடுத்து பின் நிறுத்திக் கொண்டான். 'எப்படியிருந்தாலும் இந்த அம்மாவிடமும் ஜானகியுடமும் சொல்லத்தான் வேண்டும். ஆனால் இப்போது வேண்டாம். ஜமுனாவின் மனதையும் தெரிந்து கொண்டபின் சொல்லலாம். வெள்ளிக்கிழமை மாலை எப்படியும் ஜமுனாவிடம் பேசின பின்பு ராத்திரி சாப்பிட வரும்போது நிதானமாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். அதைக் கேட்டு இந்த அம்மாள் நிச்சயம் சந்தோஷப்படுவார். உறவு என்று சொல்லிக் கொள்ள யாருமில்லாத காரணத்தினால் இந்த அம்மாதான் தாயாரின் ஸ்தானத்திலிருந்து எல்லாம் செய்யவேண்டும். நிச்சயம் செய்வான். சந்தோஷமாகச் செய்—'

"என்ன தம்பி, அப்படி மலைச்சுப்போய் பேச்சுவராமல் நிக்கறே...? என்ன விஷயம்? கோவில்ல என்ன நடந்துச்சு...?"

சடாரென்று நிமிர்ந்து காவிரியைப் பார்த்தவன் புன்சிரிப்பாகச் சிரித்தான்.

"கோவில்ல ஒன்னும் நடக்கலேம்மா. கோவிலுக்குப் போனப்புறம் தான் இன்னிக்கு எனக்குப் பிறந்த நாள்னு ஞாபகம் வந்ததுன்னு சொல்ல வந்தேன்..." சட்டென்று சொன்ன பொய்யை காவிரி நம்பி விட்டான்.

"பொறந்த நாளை தம்பி... சொல்லவே இல்லையே நீ...? ஏன் தம்பி நேற்றிக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தால் இன்னிக்கு வடை, பருப்பு, பாயாசம் வச்சிருப்பேன் இல்ல...?" என்றவன் கதவிடுக்கிலிருந்து எட்டிப்பார்த்த ஜானகியைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னான்.

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"இதப்பாரு ஜானகி. தம்பிக்கு இன்னிக்குப் பொறந்த நாளாம். என்ன சமையல் செய்திருக்கே...?"

"சொல்லவே இல்லியேம்மா நீ... வெறும் கீரைக்குழம்பும் புழக்கொத்தவரங்க காயும் தான் செய்திருக்கேன்..."

"ஜயோ ஒன்றும் வேணாம்மா ... இருக்கிறதே போறும்மா..." என்று பதறினால் பரணி பொய் சொன்ன குற்ற உணர்வுடன். அவனை காவிரி லட்சியம் பண்ணாமல் மகளிடம் பேசினான்.

"எனக்கே இப்போதாண்டி தெரியும். போய் மடமடன்னு அப்பளம் பொரிச்சு ஒரு கை ஜவ்வரிசி போட்டுப் பாயாசம் வச்சுடறியா...?"

"வேணாம்மா... செய்திருக்கிறதே போறும்மா..." என்று அவன் குரல் கொடுக்க, "இதோ, ஒரே நிமிஷம்மா..." என்று ஜானகி உள்ளே ஓட, காவிரி "உட்காரு... இதோ ஆயிரும்" என்றான்.

"எதுக்குமா வீண் சிரமம்...? பிறந்த நாள்னா கீரைக்குழம்பு உள்ளே போகாதாம்மா..." என்று சங்கடப் பட்டான் பரணி.

"இதுல என்னப்பா சிரமமிருக்கு. உனக்கு எவ்வளவோ செய்யணும்னு நாங்க நினைச்சுட்டிருக்கோம். இன்னிக்குப் பொறந்த நாளுக்குப் போடற பாயாசம் கூடிய சீக்கிரம் மாப்பிள்ளையா உட்காரவச்சு நுனியிலை போட்டு வடை, பருப்பு, பாயாசம் பரிமாறணும்ப்பா..."

சட்டென்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போனான் பரணி. இந்த நாளுக்கு என்ன வந்துவிட்டது என்று யோசித்தான். திரும்பத் திரும்ப கல்யாணப் பேச்சு சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. இதற்கெல்லாம் அர்த்தமிருக்க 4வண்டும். முதலில் குருக்கள், இப்போது இந்த அம்மா...

இத்தனை அன்பான இந்த அம்மாவிடமிருந்து உண்மையை மறைப்பது சரியில்லை, தாய்க்குச் சமமான

வள். இவளிடம் சொல்லிவிட வேண்டும். இவள் மனசு குளிர ஆரவறித்தால் அது நடக்கும்...

அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோதே காவிரி மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

"ஏன் தம்பி, இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படியே இருக்கிறதாக உத்தேசம். வயசு கொஞ்சமா ஆக வேப்பா. இருபத்தேழாகுது. எப்போப்பா கல்யாணம் செய்துக்கப் போறே...? உங்க அப்பா அம்மா இருந்தால் உன்னை இப்படிச் சும்மா விட்டிருப்பார்களா...?"

அவன் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்ற தயக்கத்தில் தலை குனிந்து மௌனமாக இருக்க,

"என்னப்பா பேசாமல் இருக்கே...?" என்று கேட்டாள்.

"அதாம்மா யோசிக்கிறேன்..." என்று நிமிர்ந்தான்.

"என்ன யோசிக்கிறே...?"

"எப்படிச் சொல்றது உங்க கிட்டன்னு யோசிக்கிறேன்..."

அதைக் கேட்டு காவிரி உள்ளுக்குள் பரபரப்படைந்தாள். ஆனாலும் வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அடுப்பில் பாயசத்திற்கு ஜவ்வரிசி இட்ட ஜானகி கூடத்தில் நடந்த பேச்சு காதில் விழ. துடிக்கும் மனதை கீழ் உதட்டைப் பற்களால் கடித்து அடக்க முயன்றவாறு அவன் மேலே சொல்லப் போகிற விஷயத்தைக் கேட்க மிக ஆவலாகக் கையில் கரண்டியுடன் கதவடியில் வந்து நின்று கொண்டாள்.

இவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளையும் ஆசையையும் அறியாத பரணி மெதுவாக ஆரம்பித்தாள்.

"இல்லேம்மா...வந்து...இன்னிக்கு..."

"தயங்காமல் சொல்லுப்பா... நீ சொல்லப்போற இந்த விஷயத்திற்குத்தான் இத்தனை நாள் காத்துக்கிட்டிருந்தேன். தயங்காமல் மடமடன்னு சொல்லுப்பா..."

"வந்து... இன்னிக்குக் காலைல, இங்க வந்துக்கு முன்னால் கோவில்ல ஜமுனான்னு ஒரு பொண்ணைச் சந்திச்சேன்."

"எ...ன்...ன...?" காவிரி அதிர்ந்து அப்படியே நிற்க, சமையலறைக் கதவடியில் ஆர்வமும், துடிப்பும், எதிர்பார்ப்பும், ஏக்கமுமாகக் காத்திருந்த ஜானகியின் கையிலிருந்த கரண்டி நழுவி 'ஊங்' கென்று தரையில் விழ—

காவிரியம்மாளின் பார்வை மகளின் முகத்தைத் தேடிப் பதிய, ஜானகி கலங்கிப்போன கண்களை அடக்கப்படாத பாடுபட்டு உதட்டை இறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இவை எதுவும் அறியாத பரணி "என்ன சத்தம்...?" என்று சமையலறையை ஏறிட காவிரியம்மாள் மிக நிதானமாகச் சொன்னாள்:

"ஒண்ணுமில்லே... கை நழுவிடுச்சு..."

"அவ்வளவுதானே...?" என்று பரணி உற்சாகமாகத் தொடர்ந்து அவ்வளவும் சொல்லி முடித்து—

"நான் கல்யாணம்தான் பண்ணிக்கிறதானால் அந்தப் பொண்ணைத்தாம்மா பண்ணிக்கப் போறேன்..." என்று முடித்த போது—

"அடுப்பில் பாயசத்திற்காகப் போடப்பட்ட ஜவ்வரிசி நீர் வற்றி மெல்ல காந்தத் தொடங்கிற்று..."

வெள்ளிக்கிழமைக்காலையிலிருந்தே இருப்புக்கொள்ளவில்லை பரணிக்கு. ஆபீஸில் வேலை எதுவும் ஒடவில்லை. மனசு பரபரத்து தவித்துக் கொண்டிருந்தது. பார்வை அடிக்கடி கடிசாரத்திற்குப் போயிற்று. நெஞ்சு எதிர்

பார்ப்பில் ஏங்கிற்று. எப்போதும் ஐந்தரைமணிக்கு மேலும் உட்கார்ந்து லிபைல்களைப் புரட்டுபவன். அன்று ஐந்தடித்த உடனே புறப்பட்டு விட்டான்.

“என்ன சார் இன்னிக்கு இத்தனை சிக்ரம் கிளம்பிட்டிங்க...?” என்று ஆச்சரியமாய் ஏறிட்ட முகங்களுக்கு வேலை இருக்கு...” என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொண்டான். நேராக வீட்டிற்கு வந்து சில்லென்ற கிணற்றுத் தண்ணீரில் குளித்தான். சலவை வேட்டியும், முழுக்கைச் சட்டையுமாகப் பளிச்சென்று கிளம்பினான்.

கோவில் வாசலை அடைந்த போது மணி ஆறடிக்கவே பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. எப்போதும் போல் கோவில் சந்தடியற்று வெறிச்சென்றிருக்க சிறிது நேரம் வெளியிலேயே நின்றான். அன்று ஆறுமணிக்கெல்லாம் வருவதாகச்சொன்ன ஐமுனாவை ஆறரைக்கு வரச்சொன்ன தன் முட்டாள் தனத்தை நொந்து கொண்டான். அவள் வருகிறவரை உள்ளே போய் அம்பாளை வேண்டி பிரதட்சணம் செய்யலாம் என்று உள்ளே போனபோது வாசல் தேங்காய் கடைக்காரர் செட்டியார், “என்னங்க அர்ச்சனைத் தட்டு வேண்டாமா...?” என்று கேட்டார். முதலில் வாங்க நினைத்தவன் பின், “அம்மா வரட்டும்...” என்ற பதிலுடன் உள்ளே போய் பிள்ளையார், முருகன், நவக்கிரகம் என்று சுற்றிவிட்டு ஈஸ்வரன் சந்நிதிக்குள் நுழைய அதே குருக்கள், “வாங்கோ, வாங்கோ” என்று வரவேற்றார். பின்—

“எங்கே, அவங்க வரலையா?...?” என்று விசாரித்தார்.

“வருவாங்க...” என்றான் இவன்.

“வரட்டுமா...? அப்புறம் ஒன்னா தீபாராதனை காட்டட்டுமா...?”

“அர்ச்சனையே இருக்கு. அவங்க வரட்டும்னுதான் காத்துட்டிருக்கேன். அதுவரை பிரதட்சணம் செய்லாம்னு வந்தேன்...”

பகல் நேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

“நீங்க பண்ணுங்கோ.... அதுக்குள்ள நான் சுற்று கோவில் பூஜையை முடிச்சுண்டு வந்துட்டேன்...”

பதிலை எதிர்பார்க்காமல் அவர் கிளம்பிப்போக அவன் நான்காவது சுற்றில்இருந்தபோதுஐமுனாவந்தான். மஞ்சள் பட்டுப் புடவையும், அதே மஞ்சள் ரவிக்கையுமாக தேவதையாக நின்றுருக்க, இவன் பரபரப்பாக அருகில் போனான். அவன் புன்னகையுடன்,

“எப்போ வந்திங்க...?” என்று கேட்டான்.

“ஆறு மணிக்கே வந்திட்டேன். நீங்க வர்ற வரைக்கும் சுற்றிட்டிருக்கலாம்னு ஆரம்பிச்சேன். நாலு சுற்று முடியலை. நீங்க வந்துட்டிங்க...”

“என்னை ஆறரைக்கு வரச் சொல்லிட்டு நீங்க ஆறுக்கே வந்திட்டிங்களா...?”

“ம்... ஆபீஸ்ல வேலை ஓடலை...”

“ஏன்...?”

“உங்களுக்கு ஓடிச்சா...?”

“வேலை இருந்தால்தானே ஓடறதுக்கு...?”

“எந்த வேலையுமே இல்லையா செய்யறதுக்கு...?”

“இல்லைன்னு சொல்ல முடியாது. முணு வேலை நிச்சயமா இருக்கும்.”

“எந்த முணு வேலை...?”

“சாப்பிடறது, புஸ்தகம் படிக்கிறது. தூங்கறது...”

“ஓ... ஹோ... என்ன புஸ்தகம் படிப்பீங்க...?”

“வேறென்ன புஸ்தகம்... கதைப் புஸ்தகங்கதான்...”

“கதைப் புஸ்தகமா... அப்படின்னா பாடப்புஸ்தகமில்லையா...?”

“பாடப் புஸ்தகம் படிக்கிற வயசா எனக்கு...?”

"ஆமாம், இராமாயணம் படிக்கிற வயசுன்றதை மறந்தே போயிட்டேன்..."

சுன்னென்ற பொய்க் கோபத்துடன் அவனை அவள் முறைக்க, அவன் சந்தோஷமாகச் சிரித்தான்.

"அப்பா... ஒரு பேச்சு வினையாட்டிற்குச் சொல்லிடக் கூடாதே..."

"பின்னே... இருபத்தோரு வயசுக்கெல்லாம் நாளைக்கு உங்க பெண்டாட்டி ராமாயணம் படிப்பா..."

"அதனால்தான் உங்களைச் சொன்னேன்..."

"என்ன...?— அவள் முகம் சடாரென்று சிலந்து போயிற்று. அது கோபமா, வெட்கமா என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முடியாமல் அவன் திணற நல்லவேளையாகக் குருக்கள் வந்து மீட்டு விட்டார். ஜமுனாவைப் பார்த்ததும், "வாங்கோ, சார் இத்தனை நேரம் உங்களுக்காகத்தான் காத்துண்டிருந்தார். நீங்க வந்தப்புறம்தான் அர்ச்சனைன்னு சொல்லிவிட்டார்..."

"அப்படியா" என்றவளின் முகத்தில் மீண்டும் பழைய சிரிப்பைக் காணக் குளிர்ந்து போனான் இவன்.

"தட்டு வாங்கிண்டு வந்துடறேளா?"

"இதோ" என்று அவள் நகருமுன் பரணி வேகமாகப் போய் வாங்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தான்.

"நட்சத்திரம், பேரு சொல்லுங்கோ..."

அவனே "ஜமுனா, மகம் நட்சத்திரம்" என்று அவளை முத்திக்கொண்டு சொல்ல அவளது உதட்டில் நீளமாய் சிரிப்பு ஓடிற்று.

"உங்களுடையது..."

"பரணி-பரணி தரன். ரேவதி நட்சத்திரம்..."

"ரோம்ப நல்ல நட்சத்திரப் பொருத்தம்" என்றவாறே குருக்கள் அர்ச்சனைக்குப் போக ஜமுனா அவனை நெருங்கி விந்து சொன்னாள்.

"என்ன...! இவரே எல்லாப் பொருத்தமும் சொல்லி முடிச்சிருவார் போல இருக்கே..."

"பொருத்தமா இருக்கு சொல்றார்..."

"எது பொருத்தமா இருக்கு..."

"எல்லாம்தான்..."

"எல்லாம்னால்தான்..."

"உருவம், உயரம், அழகு, நட்சத்திரம்... இப்படி எல்லாம்தான்..."

"யார் சொன்னது..."

"நான் சொல்றேன்..."

"நான் சொல்ல வேணாமா..."

"சில விஷயங்களைப் பெண்களால் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவங்க முகம் காட்டிக் கொடுத்து விடும்..."

"ஓ...ஹோ... முகத்தைப் பார்த்து மனசைப் புரிஞ்சுக்க நீங்க என்ன ஜோசியரா..."

"முகஜோசியம் ஓரளவு தெரியும். ஆனால் ஜோசியம் என் தொழிலில்லை. நான் இங்கே தாலுக்கா ஆபீசில் பொறுப்பான வேலையில் இருக்கேன்..."

"என்ன பொறுப்போ..."

"ரேவின்யு இன்ஸ்பெக்டர் பொறுப்பு..."

"சாதாரணமா ரேவின்யு இன்ஸ்பெக்டராக என்ன படிக்கணும்?"

"ஏன் சுற்றி வளைச்சுக் கேட்கறீங்க...? முகத்துக்கு நேரா என்னடா பாவி படிச்சிருக்கேன்னு நேரிடையா கேட்கிறது..."

"இப்பத்தான் பரணின்ற பேரே தெரிஞ்சிருக்கு. அதுக்குள்ள பாவியா, இல்லையான்றதை என்னால கண்டுபிடிக்க முடியுமா?"

"உங்களைப் பற்றி உங்களுக்குத்தான் தெரியும். சொல் ஷ்கிறீங்க..."

"அடேயப்பா...என்ன வாய்! என்ன வாய்! இத்தனைப் பேச்சும் வெறும் கதைப் புஸ்தகம் படிச்ச வளர்ந்திருக்கா? இல்லை பாடப் படிப்பினாலே வந்திருக்கா..."

"ஆஹா... என்ன சாமர்த்தியம்! என் படிப்பு என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கணும்னால் நேரிடையா கேட் கிறது..."

"நீங்க மட்டும் நேரிடையா கேட்டீங்களோ..."

"சரி... உங்களுடையதைச் சொல்லுங்க... நான் என்னு டையதைச் சொல்றேன்..."

"எம். ஏ..."

"அடேயப்பா...!"

"ஏன் வெறும் ஸ்கூல் ஸ்பைனலா இருக்கும்னு நினைச் சிங்களா..."

"நான் படிச்சதுன்னா அது..."

குருக்கள் தீபாராதனை காட்டி தட்டைக் கொண்டு வந்து கேட்டார்.

"இங்கே நீங்களும் மந்திரம் சொன்னீங்களா என்ன...? சத்தம் கேட்டுதே..."

"இல்லே ஸ்வாமி. வெறும் ஸ்லோகம் சொன்னோம்"

அவர் சிரித்துக் கொண்டே விழுதி, ருங்கு மம் கொடுத்து தேங்காய்ப் பழம் தந்தார். பின்—

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"அப்போ தினமும் உங்களை இங்கே எதிர் பார்க்க லாம்..." என்று குறும்பாய் சிரிக்க ஜமுனா முகம் சிவந்தான், பரணி மட்டும்,

"உங்க விருப்பம் அதுவானால் தட்டவா போறோம்..." என்றான்.

அம்பாள் தரிசனம் முடிந்து, வெளிப்பிரகாரப் பிரதட் சினத்தின் போது "அந்த மரத்தடியில் உட்கார்ந்துக்க லாம்..." என்று பரணி வில்வ மரத்தடியைக் காட்ட இரு வரும் மணலில் உட்கார்ந்து கொண்டனர்.

ஒரே நேரம் நிமிடங்கள் மௌனமாய்ப் போனதும் பரணி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து, "அப்புறம்..." என்று ஆரம்பிக்க,

"நீங்க சொல்லுங்க..."

"ஏன் உங்ககிட்டே சொல்றதுக்கு ஒன்னுமே இல்லையா..." என்று பதில் கேள்வி கேட்டான்.

அவள் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் பர்ணைத் திறந்து இருபது ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினாள்.

"இந்தாங்க அன்னிக்கு நான் வாங்கிட்டுப் போனது..."

அவன் அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல் கால் வினாடி இமைக்காமல் அவளது முகத்தையே பார்த்தான். பின்னர்—

"அன்னிக்கு இதை மட்டும் வாங்கிட்டு போகலியே... வாங்கிட்டுப் போன இன்னொரு பொருளுக்குப் பதில் பொருள் தரலையே..." என்றான்.

அவள் ஒன்றும் புரியாமல் சிழித்தாள்.

"இன்னொரு பொருள் வாங்கிட்டுப் போனேனா...? என்னது..."

"நீங்க எடுத்திட்டுப் போனது, உங்களுக்கே தெரியலையா..."

"எதை எடுத்திட்டுப் போனேன்...?"

"என் மனசை!"

அந்தப் பேச்சின் அழகிலும், கவிதயத்திலும் ஜமுனா ஆச்சரியப்பட்டுப் போக அவன் கேட்டான்.

"பதிலுக்குத்தான் உங்க மனசைக் கேட்டேன்...தர மாட்டீங்களுமா...?"

"ம்ஹும்..."

"ஏன்..."

"ஏன்னா, தர முடியாது..."

அவன் முகம் சிறுத்து, குரல் கம்ம "அதான் ஏன்னு கேட்கறேன்..." என்று லேசான கோபம் வெளிப்படக்கேட்டான்.

"ஏன்னு கேட்டால் ஏற்கனவே நான் அதை ஒருத்தருக்கு கொடுத்துட்டேன்."

"எ...ன்...ன...?" பரணி அதிர்ந்து ஏமாற்றத்தின் உச்சத்தில் பேச முடியாது தவித்தான் பார்வை மட்டும் அவன் முகத்திலேயே பதிந்துக் கிடந்து மனசில் நிமிடங்கள் அறுந்து விழுந்த பல்லியின் வாலாகத் துடித்தது. நெஞ்சுக்குள் குமுறிக்குமுறி வர, கடைசியில் மெதுவாகக் குரல் எழும்பிற்று.

"அந்த பாக்கியசாலி யாருன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா...?"

"அவசியம் தெரிஞ்சுக்கலும்னு நினைக்கிறீங்களா...?"

"ஆ...ஆமாம்."

"பெயரைச் சொல்லட்டுமா...?"

"ம்..."

"நான் சொல்லப் போகிற பெயரும் அவர் பெயரும் ஒண்ணுதான். புரிஞ்சுப்பீங்களா..."

"ம்..."

பகல் நேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"ஆனந்த விகடன் படிக்கிற வழக்கமுண்டா...?"

"ஏன் அவர் கதாசிரியரா...?"

"கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லணும்..."

"உண்டு..."

"அதுவ ஒருத்தர் கோவில்-குளம் பற்றியெய்லாம் எழுதுவாரே...தெரியுமா..."

"பரணி..." சட்டென்று நிறுத்தினான் அவன். அறுந்த பல்லியின் வால் சடாரென்று பல்லியோடு போய் ஒட்டிக் கொண்டது. முகம் பளிச்சிட்டது. மனசுக்குள் சந்தோஷம் எட்டிப் பார்த்தது. உதடு சிரிப்பில் விரிய, தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு விட்டான்.

"அடேயப்பா...! அந்தக்கால ரிஷிகள் மாதிரி ஒரு நிமிஷமா என்னைக் கொன்னு உடனே உயிர் கொடுத்துட்டீங்க...?"

"என்ன...கொடுத்துட்டேன்...?"

"உயிர் கொடுத்துட்டீங்கன்னு சொன்னேன்..."

"அதான், அது என்னங்கவும் புங்கவும்தான் திருப்பிக் கேட்டேன்..."

"சாரி...உயிர் கொடுத்துட்டே..." இந்த ரெண்டுநாளா இந்தப் பதில் வரணுமென்ற தவிப்பிலேயும், துடிப்பிலேயும் செத்துக்கிட்கொண்ட எண்கு உன் பேச்சைக் கேட்டப்புறம் தான் உயிர் வந்தது..."

"நான் கொடுத்த உயிர் இளியேல் எனக்குத்தான் சொந்தம்."

"உயிர் மட்டுமில்லை ஜமுனா உடல், பொருள், ஆத்மா எல்லாமே உனக்குத்தான் சொந்தம்."

"நிஜமத்தானே சொல்றீங்க...?"

“உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கும், சந்தேகத்துக்கும் என்னால் நாலே நாலு வரி பதில்தான் சொல்ல முடியும்.”

“என்ன அந்த நாலு வரி....”

“Doubt thou the stars are fire,

Doubt thou the sun does move,

Doubt truth to be a liar-But

never doubt I love you,”

“ஷேக்ஸ்பியரா....?”

“அட! அதெல்லாம் கூடப் படிச்சிருக்கியா....?”

“என்னை என்ன பட்டிக்காட்டு ஸ்கூல் படிச்சவன்னு தினைச்சீங்களா....?”

“பின்ன, எங்கப் படிச்சே...?”

“மெட்றாஸ்ல, சர்சுபார்க் கான்வென்ட்ல, டென்ட் ஸ்டான்ர்ட் வரை படிச்சிருக்கேன்.”

“அப்படியா...!” என்று நிஜமாகவே ஆச்சரியப் பட்டான் அவன்.

“இங்கிருந்து தினமும் எப்படி கான்வென்டிற்கு மவுண்ட்ரோடு வரை போவே...?”

“அப்பா போற போது கார்ல கூட்டிட்டுப் போவாரு. சாயந்திரம் டிரைவர் கொண்டு வந்து விடுவான்...”

“உங்க வீட்டுல காரெல்லாம் இருக்கா...?”

“ஒரு காருக்கு இரண்டு காரா இருக்கு..”

“அப்ப...டியா...?” என்று இழுத்தபோது அவனுக்குள் ஒருவித தாழ்வு மனப்பான்மை எட்டிப் பார்த்தது. தன்னிடம் ஸ்கூட்டர்கூட இல்லாத ஆதங்கம் தோன்றியது. அதை வெளிக்காட்டாமல் இருக்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டே கேட்டான்:

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

“உங்கப்பா என்ன வேலை செய்யறாரு....?”

“வியாபாரம்தான்...”

“என்ன வியாபாரம்...?”

“இந்த ஊர்ல எத்தனை நாளா இருக்கீங்க...?”

“கிட்டத்தட்ட ஆறு மாசமா....”

“ஆறு மாசமா இருக்கீங்க இல்லே, கண்ணுல என்ன அதிகம் தென்பட்டது....?”

“ம்...ஆடு, மாடு...மனுஷங்க....”

“அட! மனுஷங்களா! உங்க கண்ணுக்கு தென்பட்டாங்களா...? எங்க கண்ணுக்கெல்லாம் பேய் பிசாசுங்க தான் தென்படும்...”

“அதனால்தான் அடிக்கடி கண்ணாடி எதிரில நின்று பார்த்துக்காதேன்னு சொல்றேன். கண் எதிரில தெரியறது தானே தென்பட முடியும்....”

“இப்போ என் எதிரில நீங்கதான் தென்படறீங்க...”

“அப்பா...! ஜெயிக்க முடியாது போல இருக்கு... உங்கப்பாவுக்கு என்ன வியாபாரம்தான் கேட்டால் என்னவோ எப்படியோ முக்கைத் தொடறியே....”

“நான் கேட்டதுக்குப் பதில் தெரியலை... இந்த ஊர் கோடியில், மாந்தோப்பிற்குப் பக்கத்துல எல்லாம் என்ன பார்க்கறீங்க...?”

“ஊர் கோடியிலேயும், மாந்தோப்பிற்குப் பக்கத்துலேயுமா...?ம்... வந்து... வந்து... ஹாங்... செங்கற்குளை போடறாங்க...”

“தேவலை, கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமிருக்கு...”

“அதான் அப்பாவிற்கு வியாபாரமா...?”

"ம்... செங்கல்தான் முக்கிய வியாபாரம். அப்புறம் சிமெண்ட் ஏஜென்ஸி. இப்போதான் ராயப்பேட்டையிலோ ராயபுரத்திலோ கரி, கட்டைத் தொட்டி ஒன்று வச்சிருக்காரு..."

"உங்கப்பா பேரு என்ன...?"

"தணிகாசலம்."

"செட்டியாரா...?"

"ம்ஹம். முதலியார், வேலூர் சொந்த ஊரு. நீங்க...?"

"நாயுடு, தெலுங்கு பேசறவங்க..."

"அப்படியா...?" என்று யோசிக்க அவன் கேட்டான்.

"என்ன யோசனை...?"

"இல்லை, இந்த விஷயம் தெரிஞ்சால் அம்மாவும், அப்பாவும் சம்மதிப்பாங்களான்னு யோசிச்சேன்..."

"சம்மதிப்பாங்களா...?"

அவன் அதற்குப் பதிலளிக்காமல் அவனையே திருப்பிக் கேட்டான்.

"உங்க வீட்ல...?"

"எங்க வீடுன்னு சொல்லிக்க இப்போ நான்தான் இருக்கேன்..."

"ஏன், அப்பா, அம்மா...?"

"இல்லை; என சின்ன வயசுலேயே செத்துப் போயிட்டாங்க..."

"ச்சூரூ... அப்போ யார் உங்களை வளர்த்தது...?"

"கடவுள்."

"ஸீரியஸ்ஸா பேசிட்டிருக்கிற போது விளையாடக் கூடாது..."

பகல் நேர நிலா ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"விளையாடலை ஜமுனா... நிஜமாகத்தான் சொல்றேன்-கடவுள் தான் வளர்த்தாரு..."

"ஏன், வேற சொத்தக்காரங்க யாருமே இல்லையா...?"

"ஏன் இல்லை... இருந்தாங்க..."

"அவங்க ஒன்னுமே செய்யலையா...?"

"ஏன் செய்யலை...? என்வீடு, பணம் எல்லாத்துக்கும் சண்டை போடலை... கடைசியில் நானே எல்லாத்தையும் அவங்க பெயருக்கு எழுதி வைக்கும்படி செய்யலை..."

"அப்படியா...? நிஜமாகவா...? இப்படிக்கூட ஒரு சொத்தக்காரங்களா...? யாரு அவங்க...?"

"மாமாவும், அத்தையும்..."

"அத்தைன்னால் அப்பாவுக்குத் தங்கச்சியும் தாய் மாமனுமா...?"

"ப்சூ... அவங்களைப் பற்றின பேச்சு இப்போ எதுக்கு?...? நேரம் வீணாவதற்கா...? வேற ஏதாவது சொல்லு... உனக்கு எத்தனை பேர் கூடப்பிறந்தவங்க...?"

"நாலுபேர். எனக்கடுத்து படிப்பை முடிச்ச என்னை மாநிரி வீட்ல இருக்கிற பெரிய தங்கை பவானி, அவளுக்குடுத்தவன் வேணி. எட்டாவது படிக்கறா... அப்புறம்தான் தம்பி. ஆறாவது போயிருக்கான். கடைசியில் ஒரு பொண்ணு. தேவின்னு கூப்பிடறோம். அஞ்சாம் கிளாஸ் படிக்கறா..."

"எல்லோரும் எங்க படிக்கறாங்க..."

"முன்னு தங்கைகளும் சர்ச் பார்க்தான். தம்பி மட்டும் டி.ஏ.வி..."

"நீ ஏன் மேல படிக்கலே...?"

"போறும்னிட்டாரு அப்பா..."

"நீ படிக்கிறதுக்கு ஆசைப்படலியா...?"

"ஏன் படலை...? ஆனால் அப்பா எதிர்ப்பு யார் வாயைத் திறக்க முடியும்? அவரு முன்னாடி நிற்கவே நாங்க பயப்படுவோம்..."

"ஏன் அவ்வளவு கோபக்காரரா...?"

"சரியான முரடர், அவர் பேச்சுக்கு யாரும் எதிர் பேச்சு பேசக்கூடாது. தீரின் கோட்டைத் தாண்டக் கூடாது..."

"ஐயோ... நம்முடைய இந்த ஆசைக்கும் முட்டுக் கட்டை போட்டார்னால..."

"போடமாட்டாரு... போட்டால் அப்போ பார்த்துக்க லாம். ஆமாம், நம் கல்யாணத்தை என்ன காரணம் சொல்லி தடுக்க முடியும் அவரால...?"

"ஏன், ஜாதின்ற ஒரே காரணம் போறாதா...? நீ முதலியார், நான் நாயுடு, நீ தமிழ் பேசறவ, நான் தெலுங்குக்காரன்..."

"எப்படித் தெலுங்குக்காரன்னு சொல்லிக்க முடியும்? தெலுங்கு பேசறவங்கன்னு வேணும்னால சொல்லலாம்..."

"சரி, அப்படித்தான் வச்சுக்க; உன் அப்பா ஒப்புக்கு வாரா..."

"நீங்க நாயுடு, தெலுங்கு பேசறவாரு சொன்னால் தானே தெரியப்போவுது..."

"பொய் சொல்லிடச் சொல்றியா..."

"ஆமாம், பெரிய அரிச்சந்திரன், ஆயிரம் பொய் சொல்லியாவது ஒரு கல்யாணம் பண்ணினும்னு சொல்லு வாங்க... நீங்க, இந்த ஒரு பொய்க்குப்பின் வாங்கிடுங்க..."

"பின் வாங்கறதா...? இந்த விஷயத்துலேயா...? அது இந்த ஜென்மத்துல இல்லை ஜமுனா, என் உயிரே போனாலும் உன்னையும்கூட கூட்டிட்டுப் போவேனே தவிர விடமாட்டேன்..."

வகல் நேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"நல்லா இருக்கு... முதல் நாளே நாம பேசிக்கிற பேச்சி, சாவு, பிரிவு, மறுஜன்மம் இது தானா...? வேற ஏதாவது பேசுங்க, சந்தோஷமா, உற்சாகமா இருக்கட்டும்..."

அதன் பின் சிறிது நேரம் பொதுவாகப் பேசிக் கொண் டிருந்து விட்டு நன்றாக இருள் கலிழவே ஜமுனா பதறிக் கொண்டு எழுந்தான்.

"ஐயோ... ரொம்ப இருட்டிப் போச்சுங்க... அப்பா வீட்டுக்கு வந்திருந்தாரானால் கொன்னுப் போட்டுடிவாரு உங்க கிட்டே பேசிட்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியலை... நான் வரேங்க..."

"இரு ஜமுனா... நாளைக்கு எங்கே பார்க்கிறது...? இங்கேயேதானே..."

"தினமும் இங்குதான், வேற எங்கேயாவது சந்திச்சம் மானால் யார் கண்ணுலயாவது பட்டு அப்பாவுக்கு விஷயம் எட்டிடும்..."

"எப்படியும் எட்ட வேண்டியதுதானே..."

"ஐயோ... என்ன நீங்க... புரியாமல் பேசறீங்க. ரெண்டாவது நாளே அப்பா வரை போகணுமா...? ஆனாலும் நீங்க ரொம்ப அவசரச் காரரு, எதுக்கும் காலம்சமயமில்ல? தெரியற போது தெரியட்டும், நாமா தெரியப்படுத்த வேணாம், நான் வரட்டுங்களா? நாளை சாயந்திரம் ஆறு மணி வாக்குல வரேன்... என்ன...?"

"நானும் உன் கூட வந்து உங்க வீட்டுத் தெருக்கோடியில் விட்டு விட்டு திரும்பிடறேனே..."

"வேற வினையே வேணாம், தெரு முழுசும் வேண்டிய வங்க, சொந்தக்காரங்கதான், ஒருத்தர் பார்த்தால் கூடப் பரபரன்னு பட்டாக மாறிரி பற்றி வெடிக்கும், அதனால் இந்த வம்பெல்லாம் வேணாம், எல்லாத்தையும் அப்பறமா வச்சுக்கலாம், இப்போ சந்திச்சப் பேசறதோடு"

திறத்திக்கலாம். ப்ளீஸ் வரேங்க. இன்னும் நேரமாகி யாரும் தேடிட்டு வரதுக்குள்ள அனுப்பிடுங்க. நாளைக்குப் பார்க்கலாங்க..''

ஒட்டமும், நடையும், பயமும், பரபரப்பும், வேகமுமாக அவள் கண்களை விட்டு மறைந்ததும் அவனுக்குள் சட்டென்று ஓர் இருட்டு கவிழ்ந்து கொண்டது. திடீரென்று பள்ளம் வெட்டிய உணர்வு ஏற்பட்டது. மீண்டும் அவனைப் பார்க்கிற ஏக்கம் ஜூர வேகமாகப் பற்றிக் கொள்ள மெல்ல காலாற நடந்து நிதானமாக யோசித்தபோது-

மனசுக்குள் வலியாய், வேதனையாய் ஒரு சின்ன சந்தேகம் நெருடிற்று.

‘ஊருக்கும், அப்பாவிற்கும் இத்தனை பயப்படுகிறவள் ஒருவேளை நாளைக்குத் தேவை என்று வந்தால் எப்படி எதிர்த்து நிற்கப் போகிறான்..? எவ்வாறு சமாளிக்கப் போகிறான்..?’ இந்த வேண்டாத பயத்தின் காரணமாக எல்லாவற்றையும் விண்டித்து விடுவானோ...? எதிர்காலத்தைச் சூனியமாக்கி விடுவானோ...?’

‘சீ! என்ன நினைப்பு இது... வேண்டாத நினைப்பு... என்று தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். ‘முதல்நாள் சந்தித்து இரண்டாம் நாள் இவ்வளவு பேசினதே அதிகம். இதற்குள் இந்த அளவு அவன் நெருங்கி வந்ததே எதிர் பாராதது. இது தெரிந்து முட்டாள்தனமான என்ன யோசனை... இதற்குள் அவள் சொன்ன மாநிரி அவளது அப்பாவிற்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியமென்ன? தெரிகிற போது தெரியட்டும். எதிரில் பாலம் வருகிற போது தான் கடப்பதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டுமே தவிர கண்ணுக்குத் தெரியாத பாலத்தைப் பற்றி யோசித்து எதற்காக மனதை அலட்டிக் கொள்ள வேண்டும்...?’

‘ஜமுனா சொல்வதுதான் சரி. எதையும் அந்தந்த சந்தர்ப்பத்தில் எதிர்கொள்வதே புத்திசாலித்தனம். அதனால் விண்ண யோசனைகளை விட்டு விட்டு மனதை அலைய விடாமல், சலனப்படுத்திக் கொள்ளாமல் நிம்மதி

யகல் தேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

யாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்க வேண்டும். தினமும் ஜமுனாவை சந்திக்க வேண்டும். எவ்வளவு நேரம் முடியுமோ, அவ்வளவு நேரம் பேச வேண்டும்...’

அந்த முடிவில் சாப்பிட்டு வீட்டிற்குப் போய் படுக்கலாமென்று நேராகக் காவிரியம்மாளின் வீட்டை நோக்கி நடக்கலானான்..

5

அன்று பரணி சொன்ன பேச்சைக் கேட்டதிலிருந்து உள்ளுக்குள் ஒடுங்கிப் போய் விட்டாள் ஜானகி. பேச்சு, சிரிப்பு எல்லாம் அடங்கிப் போயிற்று. அம்மாவிற்குத் தெரியக்கூடாது என்று ராத்திரி ரகசியமாக அழுததில் மறு நாள் காலையில் முகம் புஸ்புஸு வென்று ஊதிக்கிடக்க, காவிரி புரிந்து கொண்டாள். மகளிசு கணவுகளுக்கும், கற்பனைகளுக்கும். இன்றைய இந்த அழகைக்கும், சோகத்திற்கும் தானே காரணம் என்கிற குற்ற உணர்ச்சி நெஞ்சை அழுத்திற்று. இவள் பரணியைப் பற்றி அவள் எதிரிலேயே புகழ்ந்து பேசினது மட்டுமின்றி, ‘‘ரோம்பத் தங்கமான பிள்ளை; இந்தக் காலத்துல இவ்வளவு அடக்கமா, எந்தப் பிள்ளை இருக்கும்? நிறைய படிச்சிருக்கு. கைகொள்ளாமல் சம்பாதிக்குது கூப்பா, அம்மா, கூடப் பொறந்தவங்க, சொந்தக்காரங்கன்னு யாருமில்லாமல் நிற்குது. அம்மா அம்மான்னு அத்தனைப் பிரியமா கூப்பிடுது... ஆண்டவன் புண்ணியத்துல, டனக்கும் அறிவுட்டமிருந்தால் ஜாவகி இந்தப் பிள்ளையே உனக்கு மாப்பிள்ளையா வந்துச்சுன்னால் நான் ரோம்ப சந்தோஷப்படுவேன். அதுக்கப்புறம் எனக்கென்ன குறை இருக்கப் போவுது சொல்லு...? இந்த ஏழை மெல இருக்கப்பட்டு கடவுள்தான் இதை நடத்திக் கொடுக்கணும். நீயும் தினம் சாமி கும்பிடறப்போ இதையே

வேண்டிக்க ஜானகி... நல்ல மனசோட செய்யற பிரார்த்தனை விணாப் போகாது..."

இப்படிச் சொல்லி சொல்லி வெற்றுத் தாளாகக் கிடந்த ஜானகியின் மனதில் பரணியின் ஒவியத்தைத் திட்டத் தூண்டியவன் அவன். வர்ணங்களைக் குழைத்து தூரிகையும் எடுத்துக் கொடுத்தவன். தாய் கொடுத்த தூரிகையில் வர்ணங்களைத் தோய்த்துத் தோய்த்து பரணியின் உருவத்தை அழுத்தமாய், அழகாய், என்றும் அழியாத தாய் வரைந்து கொண்டு விட்டான் மகள். குனிக்கும்போது சாப்பிடும்போது சமைக்கும்போது, வேலை செய்கிற போது என்று விடாமல் எடுத்தெடுத்து ஒவியத்தைத் துடைத்து அழகு பார்த்துவிட்டு மீண்டும் உள்ளேயே வைத்துப் பூட்டியும் விடுவான். தனக்குள் அவனது ஒவியம் இருக்கிற மாதிரி அவனது மனதிலும் தன் ஒவியம் இருக்கும் என்றுதான் இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். தான் அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்து வயிற்றுப் போகிறாற் போல் அவனும் தன் ஒவியத்தில் வயிற்றுக் கிடப்பான் என்ற நினைப்பே இவனை சந்தோஷப்படுத்தும்.

அவன் சாப்பிட வீட்டிற்குள் நுழைகிறபோதே மனசு துள்ளும். நெஞ்சு படபடக்க ஆரம்பிக்கும். அம்மா அவனை அவனுக்குச் சாப்பாடு போடச் சொல்கிறபோதெல்லாம் கைநடுங்கும். அதைப் பார்த்து விட்டு அவனே கூட புன்சிரிப்பாகச் சிரித்து தலையை உயர்த்தி அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டிருக்கிறான்.

"என்ன ஜானகி உன் கை இப்படி நடுங்குது? என் கிட்ட என்ன பயம்...?"

இவன் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து கால் கட்டை விரலால் தரையைக் கீறியபடி நின்றிருப்பான். அவன் விடமாட்டான்.

"என்ன நீ... எது கேட்டாலும், பதிலே சொல்லாமல் பொம்மை மாதிரி நிற்கறே...? ம்...? மற்ற பேர்கிட்டே

எல்லாம் வாயடிக்கறே... என்கிட்ட மட்டும் சாதுவா நிற்கறே...?"

"மற்ற யார்கிட்ட தம்பி வாயடிக்குது...?" என்று ஜானகி இடையில் புருந்து கேட்டதும்— "ஏம்மா உங்க கிட்டே, அய்யாகிட்டேயெல்லாம் என்ன பேச்சு பேசறா?" என்றிற அவன் பதிலில் பெருமையும், சந்தோஷமும் பொங்கச் சொல்லான் காலிரி.

"அதானே பார்த்தேன். வெளியாட்கள் யாரிடமும் பேசாதே இது. தெருவில் நடக்கிற போதும் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கிட்டு கண்ணை மண்ணுல பதிச்ச வச்சுட்ட மாதிரி நடக்குமென்று நான் கேட்டேன்.

"என்கிட்டயே வாயைத் தொறக்க மாட்டேன்னு உங்கப் பொண்ணு. இதுவா வெளியாட்கிட்டப் பேசும்..." என்று அதை ஒரு குறையாகச் சொல்லிவிட்டுப் போவான்.

அந்தக் குறை அவனுக்கு இருக்கக் கூடாது என்று மகளிடம் சொல்லிச் சொல்லி பரணியிடம் பேசவைத்தான். அப்போதும் ஜானகி அளவாகத்தான் பேசுவான். திட்டமாய் பழகுவான். ஆனால் மனதிற்குள் அவனை மிக மிக நெருங்கியவனாக பாவிக்கத் தொடங்கி எத்தனையோ நாட்களாகிவிட்டன. மானசீகமாகக் குடும்பமே நடத்திக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்தில் நின்று பரிமாறுகிறபோது மனைவியின் ஸ்தானத்தில் நிற்பதாக உணருவான். அவன் மாத முதலில் சாப்பாட்டுப் பணத்தைக் கொண்டு வந்து சில சமயம் அவனிடம் நீட்டுகிறபோது கணவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளிற மாதிரி நினைப்பு வரும்.

இப்படி ரகசியமாக மனதிற்குள் நேசித்து, மனதிற்குள் கல்யாணத்தை முடித்து, மனதிற்குள்ளாகவே கணவன், மனைவியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது—

அந்த இதமான கற்பனையையும், லயமான கனவுகளையும் ஏதோ ஜமுனா என்கிற பெயர் சொல்லிக் கலைத்துப் போட்டு விட்டான். குருவிக் கூட்டைப் பிடித்து விசிறினாற் போல் விசிறிப்போட்டுவிட்டான். புயல் காற்று வீசின இடம்

போல் அந்த இருமனங்களுக்கும் நிலைகுலையச் செய்ததை உணராமல் தான் அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்திய ரணத்தையும் அதன் வலியிலும், வேதனையிலும் அவர்கள் மௌனமாகத் துடிப்பதையும் புரிந்துகொள்ளாமல் எழுந்து போய்விட்டா—

சமையலறைவின் மூலையில் சரிந்து மெதுவாகக் கண்ணீர் விட்ட ஜானகியைக் காவிரிதான் ஓடி வந்து தேற்றினாள். கை விரல்களின் நடுக்கத்தை மீறி மகளை இழுத்து மடியில் போட்டுக் கொண்டு முதுகை வருடிக் கொடுத்தாள். குரல் கம்ம நெஞ்சுக்குள் எழுந்த விம்மலை அடக்கியவாறு மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“அழாத ஜானகி... அழாதம்மா... இதுக்கெல்லாம் நான் தாம்மா காரணம், அந்தப் பிள்ளைக்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கூடக் கேட்காமல் உன் மனசை மடமடவ்னு ஆசையை வளர்த்தது என் தப்புதாம்மா. உன் மனசை வளர்க்கிறதுக்கு முன்னால் என் மனசையும் வளர்த்துக் கிட்டேம்மா... வளர்ந்த வேகத்துல அந்தப் பிள்ளை இப்படி எட்டி உதைச்சு எல்லாத்தையும் இடிச்சுத் தரைமட்டமாக்கும்னு நான் நினைக்கவே இல்லைம்மா...”

அந்த துக்கத்திற்கும், ஏமாற்றத்திற்கும் அழுதைக்கும் இடையில் மெதுவாகத் தலை தூக்கிச் சொன்னால் ஜானகி.

“அம்மா தப்பு அவர் பேர்ல இல்லைம்மா... நம்ம பேர்லதான். அவர் மனசை தெரிஞ்சுக்காமல் நாமே நமக்குள்ள அஸ்திவாரமில்லாத ஒரு கோட்டையைக் கட்டிக் கிட்டதற்கு அவர் எப்படிம்மா பொறுப்பாவார்?”

“நிஜம்தாம்மா... இதுக்கெல்லாம் காரணம் நான் தாம்மா... கம்மாக்கிட்டந்த சங்கை எடுத்து ஊதி ஆசை காட்டிட்டு இப்போ நானே அதைப் பிடுங்கி ‘இது உனக்கு இல்லை வேறொருத்திக்குன்னு சொல்ற பாவம்’ என்னுடைய தும்மா... என்னை டன்னிச்சும்தாம்மா... நான் தெரியாமல் செய்திட்ட தப்பும்மா... அறிஞ்சு வாராவது பெத்த பொண்ணுக்கு... அதுவும் ஒரே பொண்ணுக்குத் துரோகம் செய்” வாளா.

சரேலென்று மடியை விட்டு எழுந்து அம்மாவின் வாயைப் பொத்தினாள் ஜானகி. கரகரென்று கண்ணீர் வழிய நீர் நிறைந்த பார்வையில் அவளை ஏறிட்டாள்.

“எதுக்கும்மா இப்படியெல்லாம் பேசற...? இது உன் தப்பு என்ன இருக்கு?... நான் நல்லா இருக்கணும்தானே இத்தனையும் நினைச்சே. எனக்குக் கொடுத்து வைக்க வேன்னால் அதுக்கு நீ என்ன செய்வே?... ”

மகளின் பேச்சிலும், பாசத்திலும் நனைந்து போன காவிரி உணர்ச்சிவசப்பட்டாள். சட்டென்று ஜானகியின் முகத்தை இரு கைகளிலும் ஏற்றி அவள் கண்களுக்குள் பார்த்தவாறு பேச ஆரம்பித்தாள்.

“அம்மா... அம்மாடி... அப்படின்னா நான் ஒன்னு சொல்வன் கேட்பியா...?”

“சொல்லும்மா...”

“கேட்கறேன்னு சத்தியம் செய்துக் கொடு... சொல்றேன்...”

“நீ சொல்லி நான் எதைக் கேட்காமல் இருந்திருக்கேம்மா...?”

“இருந்தாலும் கையடிச்சுக் கொடேன்...”

நீட்டிய வலது உள்ளங்கையில் தன் கையை அழுத்த மாகப் பதித்து சொன்னாள் அவள்.

“சத்தியமா கேட்கறேம்மா...”

“அப்புறம் மாட்டேன்னு அடம்பிடிக்கக் கூடாது...”

“பிடிக்க மாட்டேம்மா...”

“அப்படின்னா அவனை மறந்திடும்மா... நான் உனக்கு இவனைவிட அழகா, இவனைவிட நல்ல பிள்ளையா, இவனைவிட அதிகம் சம்பாதிக்கிறவனா பார்த்து கல்யாணம் செய்து தரேன்.”

"சரிம்மா..."-ஜானகி கண்களைத் துடைத்து விரக்தியாய் புன்னகை புரிந்தவாறே சொல்ல அதிர்ந்து போனாள் காவிரி.

"என்...ன...?"

"சரின்னு சொன்னேம்மா..."

அத்தனை ஆசைகளையும் உள்ளே புதைத்துக்கொண்டு வெளிக்கு அமைதியாக மாறி 'சரி' என்று அவள் தலையாட்டுவதைப் பார்க்க காவிரிக்குள் சொல்ல முடியாத துக்கம் எழும்பிற்று. அதை ஒரு ஆழமான பெருமூச்சில் கட்டுப்படுத்த முயன்று "ஏம்மா... நிஜமாத்தானே சொல்றே..." என்று கேட்க, மீண்டும் அதே புன்னகையோடு—

"சத்தியமே செய்து கொடுத்திட்டேனே... இன்னுமாவும் பிக்கையில்ல...?" என்ற மகளை இழுத்து அணைத்த போது மேல் உதட்டை இறுக்கக் கடித்துக் கொண்டாள் காவிரியம்மாள்.

அதற்குப் பின் ஜானகியோ அவளோ அதைப்பற்றிப் பேசவே இல்லை. ஆனாலும் இருவர் மனதையும் ரகசியமாக பரணியின் முடிவு தகித்தக் கொண்டுதான் இருந்தது. மறக்கவே இயலாத ஏமாற்றம் என்கிற எண்ணத்தோன்றிக் கொண்டே வந்தது. உள்ளுக்குள் அக்கினிக் குண்டமாய் கண்கணத்தது. ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றுவதாக நினைத்து இரண்டு நாட்களாக இருவருமே சாதாரணமாக இருக்கிற பாவனையில் வளைய வந்தனர். எதுவுமே நடக்காத மாநிரி பரணி ஒன்றும் சொல்லாத மாநிரி சகஜமாக— எப்போதும் போல் சமையலையும், வாடிக்கையாளர்களையும் கவனித்து கொண்டனர். பரணி சாப்பிட வந்த சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் ஜானகி அவன் பார்வையைத் தவிர்த்து சமையலறையைத் தாண்டி பின்பக்கம் சாமான் தேய்க்கிற இடத்தில் துணி துவைக்கும் கல்லில் ஒடுங்கி உட்கார காவிரியே பரிமாறினாள். பழைய புன்னகை வற்றாமல் அந்த அன்பும் சடுபாடும் குறையாமல் செய்தாள்.

பகல் நேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

இரண்டு நாட்களாக ஜானகி கண்ணிற் படாதது கூடத் தெரியாமல் ஜமுனாவின் நினைவில் அமிழ்ந்து கிடந்த பரணி அவனைப் பற்றி விசாரிக்காமல் சாப்பிட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அன்று ஜமுனாவை அனுப்பிவிட்டு வழக்கமாகச் சாப்பிடும் நேரத்திற்குச் சற்று முன்னதாக அவன் உள்ளே நுழைய—மர மேஜைகளில் இலை போட்டுக் கொண்டிருந்த ஜானகியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. ஜானகியாலும் அவனை நேருக்கு நேர் பார்த்த பின் ஒடி ஒளிய முடியாத காரணத்தால் அங்கு நின்று அவனுடன் பேசும்படி ஆயிற்று.

மெல்ல சிரிக்க முயன்றவாறு அவனது முகத்தை ஏறிடாமலே அவன் "வாங்க..." என்றதும் அவன் மிக இயல்பாக, "எங்க ஜானகி உன்னைக் கண்ணுலேயே காணோம்..." என்று கேட்டான்.

"இங்க தானே இருக்கேன்..." என்றவாறு கவரில் சரிந்து நின்று கொண்டாள். அப்போதுதான் கொல்லையிலிருந்து உள்ளே வந்த காவிரி,

"வா தம்பி..." என்றாள்.

அவர்களது மனப்போராட்டமும், முக மாறுதலும் தெரியாத பரணி உற்சாகமாக மேலே தொடர்ந்தான்.

"அம்மா நீங்க என்னை ஆசீர்வாதம் செய்யணும். இப்படி வந்து நில்லுங்க... நான் கால்ல விழுந்து தம்பிடறேன்."

"ஐயோ... எதுக்குத் தம்பி, அதெல்லாம் வேணாம் தம்பி..." என்று காவிரி தடுக்க முயல அவன் விடவில்லை.

"நில்லுங்கம்மா... என்னை நீங்க ஆசீர்வதிக்காமல் வேற யாரு ஆசீர்வதிப்பாங்க...? பெற்ற அம்மாவுக்கு மேல அன்பு காட்டற உங்க கால்ல விழாமல் வேற யார் கால்ல விழுமுடியும்..." என்று வணங்கி எழுந்திருக்க—

“என்னென்னிக்கும் சந்தோஷமா நல்லா இருப்பா...”
என்றாள் அவள் நிஜமான மனத்தோடு.

அதன்பின் அவள் கேட்காமல் அவனே எல்லாவற்றையும் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“அம்மா... எதுக்கு இப்போ உங்கிட்டே ஆரீர்வாதம் வாங்கினேன்னு நீங்க கேட்கவே இல்லையே...? அன்னிக்கு சொல்லலை ஜமுனான்னு ஒரு பொண்ணை சந்திச்சேன்னு...” (அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் காவிரியின் பார்வை பரிதாபமாக ஜானகியின் முகத்திற்குப் போக அவள் தன் முகபாவத்தை அம்மா பார்த்து விடக் கூடா தென்று சடாரென்று தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு விட்டாள்).

இந்தப் பார்வை பரிமாற்றங்களைக் கவனிக்காத பரணி பேசிக் கொண்டே போனாள்.

“...அவளை இன்னிக்கும் சந்திச்சேன். அவளும் என்னை நேசிக்கிறதா சொல்லிட்டா... இந்த சந்திப்பு, கல்யாணம் செய்துக்கிற முடிவு எல்லாமே கோவிலுக்குள்ள அம்பாள் சந்தியில்தாம்மா நடந்தது.”

“அப்படியா... ரொம்ப சந்தோஷம்ப்பா.” காவிரி குரல் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடக் கூடாதென்ற பயத்தில் படபடத்தாள்.

“சந்தோஷப்பட்டால் மட்டும் போறாது. என் சார்புல என் மனுஷாள் முன் நின்று நீங்கதான் இந்தக் கல்யாணத்தை நடத்தி வைக்கணும்...”

“காத்துட்டிருக்கேம்ப்பா...”

“சீக்கிரமே இந்தக் கல்யாணம் நடக்கணும்னு ஆசைப் படறேம்மா. ஜமுனாவோட அப்பா, அம்மா சம்மதிக்கணுமேன்னு கவலையா இருக்கு... ஒரு வேளை அவங்க சம்மதிக்காட்டி போனால் என்ன செய்யறதுன்ற பயமும் வருது...”

“ஏம்ப்பா... ஏன் சம்மதிக்கமாட்டாங்கன்னு நினைக்கறே...? உனக்கென்ன அழகில்லையா, படிப்பில்லையா, கை நிறைய சம்பாதிக்கலியா...?”

“இதெல்லாம் இருக்கிறது உண்மையானாலும் அவளோட அப்பா தடை சொல்றதுக்கு முக்கியமா ரெண்டு காரணமிருக்கும்மா...”

“என்னப்பா?”

“ஒன்னு அவங்க பெரிய பணக்காரங்கம்மா. வீடு, கார் எல்லாம் இருக்கு. ரெண்டாவது அவங்க வேற இனம் நான் வேற இனம்...”

“அந்தப் பொண்ணு இந்த ஊர்க்காரியாப்பா...?”

“ஆமாம்மா...”

“அவளோட-அப்பா பேரு என்ன...”

“தனிகாசலம்னு சொன்னாம்மா...”

“ஐய்யோ...முதலியாகு வீட்டுப் பொண்ணா...?”

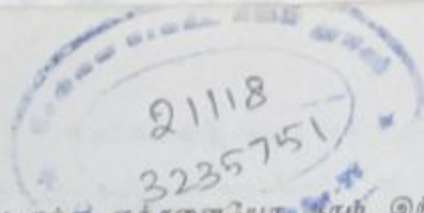
“ஆமாம்மா...”

“செங்கல்லை. சிமெண்டுக் கடையெல்லாம் வச்சிருக்காரே அவருதானே...?”

“அப்படித்தாம்மா சொன்னா...?”

“அவரோட பொண்ணா!” என்றபோது காவிரியின் முகத்தில் ஒரு வித பயம் தெரிந்தது. கவலை தொனிக்கும் குரலில், “அந்தப் பொண்ணைக்கூட நான் பார்த்திருக்கேன். அப்பீரு வீட்டுப் பொண்ணு மாதிரி செக்கச் செவேல்லு அத்தினி அழகா இருக்கும். அது தானேப்பா...?”

“ஆமாம்மா!”—அவனது கண்கள் பிரகாசித்து முகம் பளிச்சிட்டது.

“காஷ்... எத்தனையோ நேரம் இந்தப்பக்கம் போயிருக்கு. மெட்ராஸ் இங்கிலீஷ் ஸ்கூல் படிச்சிருக்கு.”

“ஆமாம்... பேரு என்ன சொன்னே...”

“ஜமுனா...”

“உனக்குப் பொருத்தமான பொண்ணுதான். அதுக்கும் உன்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்ற... ஜனா...”

“ஆனால் என்னம்மா...?”

“முதலியார் ரொம்பக் கறாரான பேர்வழி. அவருதான் இந்த ஊருக்குப் பஞ்சாயத்து பண்றவரு. இந்த மாதிரி ஜாதி விட்டு ஜாதி கல்யாணம் செய்துக்கிறது, சினிமா, டிராமா மாதிரி ஒருத்தரை ஒருத்தர் தேசிக்கிறதா சொல்றது இதெல்லாம் பிடிக்காதவரு. எத்தினிமுறை பஞ்சாயத்து கூடி அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு தண்டனை கொடுத்து தானே முன் நின்று சுயஜாதியில் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருக்காரு தெரியுமா...? இதெல்லாம் அந்தப் பொண்ணுக்கும் தெரியுமேப்பா. தெரிஞ்சுமா இப்படிப்பட்ட காரியத்தில் இறங்கிச்சு...?”

பரணிக்கு அதைக்கேட்டதும் சற்று பயமும், கோபமும் ஏற்பட்டது.

“அம்மா... இப்போ நானும், அவளும் தப்பான எந்தக் காரியத்துலேயும் இறங்கிடவையே...? காதலிக்கிறது ஒரு தப்பாம்மா...?”

“அவளுக்கு அது பெரிய தப்புப்பா...? ‘பெற்று, இத்தனை வயசு வளர்ந்து, படிக்க வச்சவங்களுக்குத் தெரியாதா? யாரை யாருக்குக் கட்டித்தரணுன்னு. பிள்ளைங்களைப் பற்றி பெற்றவங்களுக்குத் தெரியாதா’ பெற்றவங்களை மீறி இன்னொருத்தன் மேல் எப்படிப் பிரியம் ஏற்பட முடியும். அப்படி ஏற்பட்டுச்சுன்னால் அதை பெரியவங்க எப்படி தாங்கிக்க முடியும்? மரியாதையா ஒழுங்கா பெரியவங்க சொல்றபடி கேளுங்க. இந்த மாதிரி

காதல் கண்ணாவினு சினிமா பார்த்து கெட்டுப் போற தானால் இந்த ஊர்ல இருக்காதிங்க. ஒடிப்போயிடுங்கன்னு கத்துவாரு...”

“சரி கத்தட்டும். ஒடிப்போயிடறோம்.”

“ஐயோ... என்ன தம்பி விளையாடறே...?”

“விளையாடலைம்மா... நிஜமத்தான் சொல்றேன். அப்படி அவ அப்பா தகறாரு செய்தாருன்னால் ரெண்டு பேரும் ஒடிப்போறதைத் தவிர வேற வழியில்லை. நாங்க எங்கேயாவது போய் ரிஜிஸ்டர் கல்யாணம்தான் செய்துக்கணும். அதை அவரால தடுக்க முடியாதே... அவளும் மேஜர்— நானும் மேஜர்தானே...?”

“சந்தோஷ சமசாரத்துடி ஏன் தம்பி சட்டமெல்லாம் பேசறே...?” பெரிய இடத்துப் பொண்ணு. அப்பிடி எதுவும் செய்திடாதேப்பா...?”

“செய்யணும்னு நான் நினைக்கவே. ஆனால் செய்யற அளவுக்கு எங்களை விரட்டினால் வேற வழி என்ன சொல்லுங்க...?”

“கடவுளை நம்பறவன் தானேப்பா நீ? அதனால் அவரை கும்பிட்டுக்க. எந்த வருத்தமானாலும், குறையானாலும் நாம வேண்டறது நிஜமா இருந்தா நிச்சயம் தீர்த்து வைப்பாரு...?”

“நானும் அவரைத்தாம்மா நம்பியிருக்கேன். நினமும் அவரோட கோவிலில் தான் ரெண்டு பேரும் சந்திக்கக் கிறதா முடிவு பண்ணியிருக்கோம். அங்கதான் பார்த்தோம். பேசினோம். அதனால எங்களை ஒன்று சேர்க்கிறதும் அவரோட பொறுப்புதான்.”

“நிச்சயமா அவரோட பொறுப்பை அவர் நிறைவேத்துவாரு. கவலையேபடாதே. சாப்பிட வா தம்பி... ஜானகி! கொல்லையில் சாமான் தேச்சு வச்சிருக்கேன். கொண்டாந்து உள்ள வையிம்மா...” என்று குறிப்பறிந்து மகளை அனுப்பி விட்டு அவளே சாப்பாடு போட முன்வந்தாள்.

நான் தவறாமல் பரணியும் ஜமுனாவும் கோவிலில் சந்திக்க ஆரம்பித்து கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மாதங்களாகியின. முதல் ஒரு மாதம் ஏதோ வேண்டுதல், பிரார்த்தனை மகள் தினமும் கோவிலுக்குப்போய் சுற்றிவிட்டு வருகிறாள் என்று அவட்சியமாய் விட்டுவிட்ட முதலியாரின் காதல்களில் விஷயம் வேசாய் விழத் தொடங்கிற்று. அதற்குள் பரணி-ஜமுனா விஷயம் ஊர் முழுவதும் பரவலாகப் பேசப்பட,

முதலியாரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒரு கணக்குப்பிள்ளை ஒருநாள் அவரிடம் தயங்கித் தயங்கி விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டார்.

"ஐயா... நம்ம சின்னம்மாவும் அந்த ரெலிண்டி இன்ஸ் பெக்டர் பையனும் தினமும் கோவிலில் சந்திக்கிறதா நிறைய பேர் சொன்னாங்க, நான் நம்பலேங்க. நம்ம சின்னம்மா அப்படிப்பட்ட வழிக்கெல்லாம் போக மாட்டாங்கன்னு இருந்தேங்க. ஆனா நேற்று சாயந்திரம் நான் பார்த்த காட்சி..."

முதலியார் உடம்பும், மனகம் பதற அடித்தொண்டையில் கேட்டார்.

"அப்படி என்ன பார்த்தீங்க, சொல்லுங்க?"

கணக்குப்பிள்ளை உமிழ்நீரை விழுங்கினார்.

"வந்து... வந்து..."

"தயங்காமல் சொல்லுங்க கணக்குப்பிள்ளே, என்ன பார்த்தீங்க?"

"ராத்திரி ஆறரை ஏழு இருக்குங்க. நம்ம சிவன் கோவில் வெளிப்பிரகார வில்வமரத்தடியில் சின்னம்மாவும் அந்தப் பையனும் நெருக்கமா உட்கார்ந்து பேசிட்டிருந்தாங்க. நான் தயங்கி சற்று தள்ளியே நின்றுட்டிருந்தேங்க."

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

எழுந்து ரெண்டு பேரும் கிளம்பத் தயாரானப்போ அந்தப் பையன்... அந்தப் பையன்..."

"என்ன செய்தான்..."

"சின்னம்மாவோட ரெண்டு கையும் பிடிச்ச தன் முகத் தோட சேர்த்து முத்தமிட்டாங்க..."

முதலியாரின் உடல் ரத்தம் முழுவதும் தலைக்கு ஏறிற்று. கண்களும், முகமும் சிவந்து கனலாக மாறின. காடு நீப் பற்றின மாதிரி மனசு எரியத் தொடங்க விட்டினுள் ஆவேசமும், ஆத்திரமுமாக நுழைந்தவர் ஜமுனாவின் அறைக்குள் போய் தலைமயிரைப்பற்றி இழுத்துக்கொண்டு வந்து நடுக்கூடத்தில் தள்ளினார். காலால் எட்டி ஓர் உதை விட்டு உறுமினார்.

"குடும்ப மானத்தைச் சந்திச் சிரிக்க வைக்கிற நாயே... கோவில்ல போயா அந்த ரெலிண்டி இன்ஸ்பெக்டர்கூட கொஞ்சற... கையைப் பிடிச்ச முத்தம் கொடுக்கிற அள விற்கு போயிடுச்சா? இதுக்குத்தான் தினமும் கோபிலை சுத்தநேன்னு ஒடினியா. திருட்டுக்கமுதை. ஊருக்கெல்லாம் பஞ்சாயத்து சொன்னவனோட பொண்ணு—பொது இடத் துல முத்தமா கொடுக்க அனுமதிச்சே..."

"ஐயோ என்னங்க செய்தா அவ..." என்று பின் கட்டிலிருந்து அலறிக் கொண்டு வந்த மனைவியை ஒரு முறை முறைத்தார்.

"பொண்ணை விட்டுக்குள்ள கட்டிப் போட்டு வளர்க்கத் துப்பத்தவ... அவளை எவனோ முத்தம் கொடுக்கிற அளவுக்கு ஓடவிட்டவ... இப்போ அலறிக்கிட்டா... வரே... மேல ஒரு அடி எடுத்து வச்சா கொலை விழும் ஜாக்கிரதை."

அப்படியே! சுவரோடு கவராக ஒட்டிக்கொண்டு ஒடுங்கிப் போனாள் அந்த அம்மாள். அவர் காலால் மிதித்து மகளைப் புரட்டிப் புரட்டி உதைத்தபடி கேட்க வானார்.

"எப்போலேருந்துடி இது ஆரம்பம்...?"

"..."

"உங்கப்பனைப் பத்தி தெரியுமில்ல. இதையெல்லாம் மூளையில் கின்னி எறியறவன்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டே இந்த வேலை செய்திருக்கேன்னால் எத்தனை தைரியம்டி உனக்கு...? என்ன நெஞ்சத் துணிச்சல்..."

"..."

"உடம்புக்கு அத்தனை அவசரமா... என்லிட்டே சொல்லியிருந்தால் உடனே எவனாவது நம்ம ஜாதிக் காரணா பார்த்து கட்டி வச்சிருக்க மாட்டேன்... நாய் அலையற மாதிரியா அலையற...?"

அதற்கு மட்டும் உதைபட்டு குன்றிபோன உடம்பை சிலிர்த்து விட்டுக் கொண்டு எழுந்து நின்றாள் ஜமுனா.

"அப்பா...!" என்று அதே ஆக்ரோஷத்தோடு அவரை விட அழுத்தமாய்க் கூப்பிட்டாள்.

"நான் நீங்க சொல்ற மாதிரி உடம்புக்கு அலையலை. அவரை நான் மனசார நேசிக்கிறேன். கட்டிக்கிட்டா அவரைத்தான் கட்டிப்பேன்."

"எ...ன்...ன..." என்று தன்நிலை மறந்து அவள் மீது பாய்ந்தார் அவர். முகம், முதுகு, மார்பு பாராமல் அறைந்தார். 'அவனையா கட்டிக்குவே...? என்று உறுமி உறுமி அடிக்க அவளும் பிடிவாதமாக "ஆமாம். அவரைத் தான் கட்டிப்பேன்" என்று எதிர் பதில் சொல்லி மேலும் அறைவாங்கிக் கடைசியில் கருண்டு விழ...

அவர் காலால் அறுவறுப்பாக உதைத்து மூளையில் தள்ளி மனைவியைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

"முதல்ல இந்த நாயை ரும்ப வச்சுப்பூட்டு. இனிமேல் இவ் வீட்டை விட்டு வெளியே போனானனு தெரிஞ்சுது... உன் உடம்பைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி கழுக்கும். நரிக்கும் இறையாக்கிடுவேன் ஜாக்கிரதை..."

ஜமுனா அறையில் அடைக்கப்பட்டு பெரிய பூட்டால் பூட்டப்பட்டாள். சாவி முதலியாரிடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஜன்னல் கம்பி வழியாக சாப்பாட்டுத் தட்டும், தண்ணீரும் வைக்கப்பட்டது. காபி, பால் கொடுக்கப்பட்டது. மாற்று உடைகள் விசிற் றி எறியப்பட்டன. உள்ளேயே குனிக்கும் அறையும் கக்ககம் இருந்ததால் அதற்காகக்கூட அவள் வெளியில் விடப்படவில்லை.

இதற்காகவென்றே முதலியார் தன் வேலைகளையெல்லாம் விட்டு விட்டு வீட்டிலேயே இருக்கத் தொடங்கினார். கடை, வியாபாரம் தொட்டி எல்லாவற்றையும் ஆட்களை நியமித்து கவனிக்கச் செய்து இவர் தினமும் கணக்குகளை இரவில் சரிபார்த்தார்.

வீடு, சாவி கொடுக்கப்பட்ட பொம்மை மாதிரி இயங்க அந்த அமைதியின் நடுவே அவ்வப் போது ஜமுனாவின் விகம்பதும், அழுகைச் சத்தமும் தீவமாகக் கேட்டன...

ஒரு வாரமாகக் கோவில் மரத்தடிக்கும், காவிரி யம்மாள் வீட்டிற்கும் தன்னிடத்திற்கும் அவையாக அவைத் தான் பரணி. ஜமுனாவைப் பார்க்காமல் தவித்துப் போனான். ஒரு வாரம்—ஏழு நாட்களுக்கு மேல் ஆகியும் அவள் வராததன் காரணம் தெரியாமல் திண்டாடினான். சாப்பாடு பிடிக்காமல், துக்கம் வராமல் ஹிம்னைபட்டான். காவிரியிடம் சொல்லிச் சொல்லி புலம்பினான்.

"என்ன ஆச்சுன்னு தெரியலையேம்மா... வராமல் இருக்கவே மாட்டனேம்மா... ஒரு வாரமாகியும். காணல் யேம்மா..."

காவிரிக்கு எதுவோ பிடிபட மெதுவாக ஊருக்குள் விசாரித்துக் கொண்டு வந்து சொன்னாள்.

"தம்பி... அந்தப் பொண்ணை ருமல வச்சு ஜெயில் ாதிரி பூட்டியிருக்காராம் முதலியாரு... சாப்பாடு காபி

எல்லாமே ஜன்னல் வழியாகத் தான் தாராங்களாம். அங்கேயே செத்தாலும் சரி வெளியே விடமாட்டேன்றாராம்."

துடித்துப் போய் கொடுத்தெழுந்தான் பரணி.

"இதென்னம்மா அநியாயம்? மேஜரான பொண்ணு, அவ இஷ்டப்படி கல்யாணம் செய்துக்க விடாம ருமுல பூட்டறது... நான் இப்பவே போய் அவனைக் கையோட கூட்டிட்டுத்தான் வரப்போறேன்..."

"ஐயோ... வேணாம் தம்பி... அவங்க வீட்டுக்கெல்லாம் தனியா போகாத தம்பி... முதலியாரு கோவக்காரருப்பா..."

"அவரு கோபக்காரருன்னா நானும் கோபக்காரன் தாம்மா... இன்னிக்கு அவருக்காச்சு, எனக்காச்சு பார்த்து டப் போறேன் ஒரு கை..."

"வேணாம் தம்பி... வேணாம்..." என்று காவிரி கெஞ்சக் கெஞ்ச அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் ஜமுனாவின் வீட்டைத் தேடி ஓட்டமும், நடையுமாகச் சென்றான் அவன்...

7

பரணி ஜமுனாவின் வீட்டிற்குப் போன போது விளக்கு வைத்து சிறிது நேரமாகி விட்டது. ஆனாலும் வீட்டு வாசலில் கடை ஆட்களும், வேலையாட்களுமாக எட்டு, பத்து பேர் இருந்தார்கள். வாசலில் வந்து நின்ற பரணியைப் பார்த்து சிலர் மிரண்டனர். சிலர் கொதிப்பும், கோபமுமாக உள்ளே போய் முதலியாரிடம் சொன்னார்கள்.

"நாயைச் கடற மாதிரி சுட்டுத் தள்ளுங்க அய்யா..."

"ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க. ஒரே போடு போட்டு இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாமல் கொல்லையில் புதைச்சிட்டோம்..."

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"என்ன தைரியமிருந்தால் அவன் வீடு தேடி வருவான் அய்யா..."

"முதல்வ எதுக்கு வந்திருக்காணு கேளுங்கய்யா..."

அத்தனையும் கேட்டு சில வினாடிகள் அமைதியாக யோசித்தார் முதலியார். பின்னர்.

"அவனை உள்ளே வரச் சொல்லிட்டு வாசல் கதவை மூடிட்டு என்ன வேலை இருந்தாலும் அப்படியே போட்டுட்டு நீங்கள்ளாம் வீட்டுக்குப் போங்க..."

அவர்கள் நகர்ந்ததும் ஜன்னல் ஓரம் வந்து நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜமுனாவைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சொன்னார்.

"அவன் எதுக்கு வந்திருந்தாலும் நீ சொல்ற பதில்ல திரும்பிப் போயிடனும். உன்னை மறந்துட்டு வேற ஒருத்தியைக் கட்டிக்கச் சொல்லனும். அதே மாதிரி நீயும் செய்யப் போறதா சொல்லனும். இந்தப் பேச்சைத் தவிர வேற மாதிரி ஏதும் வந்திச்சு, உன்னை ஒண்ணும் செய்ய மாட்டேன். இனிமேல உன்னை எது செய்தும் உபயோகமில்ல, உன்னை இப்படி வளர்த்து ஆளாக்கினாளே உங்கம்மா அவனைக் கொன்னுட்டு நானும் செத்துப்போறதைத் தவிர வேற வழியில்லை. அதுக்கப்புறம் நீ தாராளமா அவனைக் கட்டிக்கிட்டு இங்க ஜாம்ஜாம்னு குடித்தனம் செய்யலாம். என்ன செய்யப் போறன்றதை நீயே முடிவு செய்துக்க. அவன் கிட்டேயோ இல்லை உன் கிட்டேயோ இனி ஒரு பேச்சும் பேச மாட்டேன். இந்தப் பிரச்சினைக்கு இன்னிக்கு நீ அவன்கிட்ட பேசப்போற பேச்சுலதான் முடிவு ஏற்படப் போவுது..."

தீர்மானமும், உறுதியுமாகச் சொல்லி முடித்து அவர் மாதிரிச் சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்து கொள்ள—

பரணி நடுக்கூடத்தில் வந்து நின்றான். ஒரு வினாடி பேச்சு எழாமல் அவரைக் குரோதம் பொங்கப் பார்த்தான். பின்—

“ஐமுனா எங்கே...” என்று மட்டும் கேட்டான். அவரிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளவோ, பவ்வியமாக நிற்கவோ இல்லை. விரைப்பும், வெறுப்பும் வெளிப்படையாகத் தெரிய அவட்சியமாக நின்றுநின்றான்.

அவனையோ, அவனது முகத்தையோ முதலியார் ஏறிடக்கூட இல்லை. அவன் வந்து நின்றது கூடத் தெரியாத மாதிரி—கேட்டது காதில் விழாத மாதிரி அமைதியாகக் கண்களை மூடிக்கிடக்க...

பரணி சற்று உரக்க அதையே அழுத்திக் கேட்டான்.

“ஐமுனா எங்கேன்னு கேட்டேன்...?”

அதற்கும் அவர் அசையாமலிருக்க ஜன்னல் அருகிலிருந்த ஐமுனா குரல் கொடுத்தான்.

“இதோ இருக்கேன் பரணி....”

“ஐ...ஐ...மு...னா...னா” என்று அவளுடைய அப்பா இருப்பதை, அவருடைய வீடு என்பதையெல்லாம் மறந்து ஜன்னலருகில் ஒடிப் போய் கம்பியைப் பிடித்திருந்த அவளது கைவிரல்களைப் பற்ற முயன்றதும், அவள் கம்பியிலிருந்து கைகளை விலக்கிக் கொண்டு சற்று நகர்ந்து நின்று திடமாய் தீர்க்கமாய் ஏதோ முடிவிற்கு வந்தவளாக அவளை அமைதியாகப் பார்த்தான். அவன் ஜன்னல் கம்பிகளை உடைத்து அவளை விடுவித்து அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு பறக்கத் தவித்தான். நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்து அடிவாங்கிய இடங்களைத் தடவிக் கொடுக்க ஆசைப்பட்டான். இதமாய் பேசி, இத்தனை நாள் கஷ்டங்களையும் துடைத்து அவளை சந்தோஷப்படுத்த நினைத்தான். தன் மனதை கண்கள் வழியாக வெளிப்படுத்துகிற மாதிரி

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

அவனைப் பார்வையால் தழுவி நெஞ்சோடு அணைத்து, உச்சி வகிட்டிலும், உதட்டிலும் முத்தமிட்டு....

“எப்படி இருக்கே ஐமுனா?” கேட்டபோது குரல் நடுங்கி வார்த்தைகள் உருத்தெரியாமல் சிதறின. பார்வை அவளது முகத்தைவிட்டு அசைய மறுத்தது.

ஆனால் அவளது அத்தனை உணர்ச்சி வேகத்திற்கும், தவிப்பிற்கும், துடிப்பிற்கும் எதிராக அமைதியும், நிதானமும் மாகச் சொன்னான் ஐமுனா...

“நல்லாத்தான் இருக்கேன்...”

“நல்லாத்தான் இருக்கியா...?” என்று குமுறினான். “இதுவா நல்லா இருக்கிறதுக்கு அர்த்தம்? ஜெயில்ல ஆயுள் கைதியை அடைச்சவைக்கிற மாதிரி உன்னை சிறை வச்சு... அடிச்சு... உதைச்சு... இதையெல்லாம் பொறுத்துக்கிட்டு நல்லா இருக்கிறதா பதில் சொல்றியே... இதுவா நல்லா இருக்கிற லட்சணம்..? நீ மேஜர் ஐமுனா... மனசுக்குப் பிடிச்சவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிற உரிமை உனக்கு உண்டு. அதை எப்படி மறந்தே...? எதுக்காக அடி பட்டே...? ஏன் அறைக்குள் கைதியாக அடைபட்டுக் கிடக்கறே...? இதோ இப்பவே இந்தக்கதவு, பூட்டு எல்லாத்தையும் உடைச்சு தூள் தூளாக்கறேன். நீ வெளியில் வா ஐமுனா... இவங்க யாரு என்ன செய்யறாங்க பார்க்கலாம்...? அப்புறம் நேரா போய் ரிஜிஸ்டர் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். அதுக்கப்புறம் இந்த உணர்வையே இருக்க வேணாம். டெல்லி, பம்பாய்னு எங்கேயாவது போயிடலாம்...”

“என்ன சொல்றே ஐமுனா...?”

அவள் வேண்டாமென்று தலையாட்ட “ஏன் ஐமுனா, வேணாமனு சொல்றியா, இல்லை, வரமாட்டேன் றியா...?”

“வரமாட்டேன்...”

“ஏன் ஐமுனா பயப்படறியா...? உங்கப்பா எதிர்ப்பு இருக்காறேன்னு தயங்கறியா...? எதுக்கும், யாருக்கும்

பயப்படாதே ஜமுனா... காலால் உதைச்சே இந்தக் கதவை உடைச்சுடுவேன்..."

"வேணாம். நான் வெளியே வரமாட்டேன்."

"வெளியே வர மாட்டியா...? என்ன சொல்ற ஜமுனா...?"

"நிஜத்தைச் சொல்றேன். என்னை யாரும் உள்ள வச்சப் பூட்டலை. நானாகத்தான் அவங்களைப் பூட்டச் சொன்னேன். விருப்பப்பட்டுத்தான் உள்ளே இருக்கேன்..."

"விருப்பப்பட்டு இருக்கியா...? எதுக்கு...? ஏன்...?"—அவன் ஒன்றும் புரியாதவனாக அவளைப் பார்த்தான். அவள் அவனது பார்வையைத் தவிர்த்து எங்கோ வெறித்து பதில் சொன்னாள்.

"ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்கு, மனசை அடக்க..."

"எதுவேருந்து மனசை அடக்கப் போறே...?"

"உங்களைப் பார்க்கிறதிலிருந்து... உங்ககிட்ட பேசறதிலிருந்து... உங்க நினைவை நெஞ்சை ஃபீட்டு விரட்டறதிருந்து... உங்களை நினைக்காமல் இருக்கிறதிலிருந்து..."

"ஜ...மு...னா" அதிர்ந்து போனான் அவன்.

"என்ன பேசறேன்னு தெரிஞ்சதான். பேசறியா...?" என்று பதறினான்.

"தெரிஞ்சதான் பேசறேன்... உங்க நினைவை உதறி... இதயத்தைத் துடைச்சு சுத்தமாக்கிட்டு அப்பா... அம்மா பார்க்கிற மாப்பிள்ளையைக் கல்யாணம் பண்ணிட்டு அவர் நினைவோட சந்தோஷமா சூடித்தனம் பண்ண..."

"ஜமுனா... சுயநினைவோடத்தான் பேசறியா நீ...? இல்லே பாவிங்க இசுருபிசுகா அடிச்ச முளையைக் கலங்க அடிச்சிட்டாங்களா...?"

"சுயநினைவோடத்தான் பேசறேன் பரணி.. என் குடும்ப கௌரவம், மரியாதை, எல்லாத்தையும் மறந்துட்டு உங்கூட

பழகினைத நினைச்ச வெட்கப்படறேன். அதை ஒரு கெட்ட கனவா ஒதுக்க நினைக்கிறேன். உங்ககிட்டேயிருந்து ஒதுங்கி நிம்மதியா வாழ ஆசைப்படறேன். அதனால் இனிமேல் என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடாதீங்க. என் வீட்டுக்கு வராதீங்க... காதல், நேசம்னு சொல்லிக்கிட்டு பைத்தியக் காரத்தனமா காலத்தை வீணாக்காதீங்க... நான் உங்களை மறக்கத் துணிஞ்ச மாநிரி நீங்களும் என்னை மறந்துடுங்க... நான் கல்யாணம் செய்துக்க போற மாநிரி நீங்களும் ஒரு நல்ல பொண்ணா—உங்களுக்கு ஏற்றவளா பார்த்து கட்டிக்குங்க..."

"அடிப்பாவி..." என்று சுத்தினான் அவன். அவனுக்குத்தான் முளை கலங்கிப் போகிறமாதிரி தோன்றியது.

"இதுக்கா இத்தனை நாள் காதலிச்சே... இனிக்க... இனிக்கப் பேசின...? இப்போ இப்படிச் சொல்லி விரட்டறதுக்கா...?"

"என்ன செய்யறது பரணி... சந்தர்ப்பத்திற்கும், சூழ்நிலைக்கும் ஏற்றமாதிரி நம்மைப் பொருத்திக்கிட்டாதானே நல்லது..."

"என்னம சொன்ன—மவளே..." என்று அவன் அவள் மீது பாயப் போனதும்—அதுவரை மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த முதலியார் எழுந்து ஓடி வந்து அவன் கைகளைப் பின்னால் மடக்கி தரதர வென்று இழுத்துக்கொண்டு போய் வாசலுக்கு வெளியே தள்ளி "போடா... எச்சக்கலை நாயே" என்று சொல்லி கதவை இழுத்து அறைந்து முடிக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். நேராக ஜமுனாவிடம் போய்—"நல்லது... நீ... அவன்கிட்ட சொன்ன மாதிரி நம் அந்தஸ்துக்கும், கௌரவத்துக்கும் ஏற்ற இடமா பார்க்கறேன். கல்யாணம் பண்ணிக்க... என்ன...?" என்று குறைந்த குரலிலேயே உறுமினார்.

அதை வட்சியம் பண்ணாத அவள். "இப்போதாவது கதவைத் திறப்பீங்களா, மாட்டங்களா..." என்று மட்டும் கேட்டாள்.

அதற்கு அவர், ஹூம்... இப்போ திறக்க மாட்டேன். இதெல்லாம் நாடகமாகக்கூட இருக்கும். அதனால், எப்போ நீ நான் நம்பும்படி நடக்கறயோ, எப்போ கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கறியோ அப்போ திறக்கறேன்" என்று சொல்லித் திரும்ப—

"நீங்க மாப்பிள்ளையைப் பார்த்து சரின்னு எப்போ சொல்றீங்களோ அப்போவே நானும் ரெடி."

அவள் குரல் வந்த நிதானத்தில் தன் காதுகளை நம்ப முடியாமல் சடாரென்று அவளைத் திரும்பிப்பார்த்து முதல் முறையாக முகம் தன் இறுக்கத்தைக் கைவிட சற்று மெல்லச் சொன்னார்.

"சரி... என்னிக்கு மாப்பிள்ளையைப் பொண்ணு பார்க்க வரச்சொல்றேனோ அன்னிக்குக் கதவைத் திறந்து உன்னை வெளிய விடறேன்..."

சொல்லிவிட்டு அவர் அறையை விட்டு வெளியேற ஜமுனா அந்தப் பதிலை எதிர்பாராதவளாகக் கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

8

ஜமுனாவின் வீட்டைத் தேடிப்போன பரணியை இரண்டு நாட்களாகியும் காணாததால் காவிரி பயந்து போனாள். சாப்பிடக்கூட அவன் வராதது ஏதேதோ சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தியது. ஒரு வேளை முதலியார் ஆள் வைத்து அடித்துப் போட்டிருப்பாரோ...? அல்லது தீர்த்துக்

கட்டியிருப்பாரோ...? என்ற கேள்விகளில் அடிவயிறு புரண்டது. ஜானகி வேறு சொல்லமுடியாத சோகத்துடன்,

"என்னம்மா, அவரைக்காணலை. சாப்பிடக்கூட வர வியேம்மா... ரெண்டு நாளா வராமல் இருக்கிறதிலிருந்து ஒரு வேளை ஊரை விட்டே போயிட்டாரோன்னு சந்தேகமா இருக்கும்மா..." என்றாள். இனி பரணியைப் பார்க்கக்கூட முடியாமற் போய்விடப் போகிறதே என்கிற துக்கம் நெஞ்சை முட்டிற்று. அதைக் கேட்ட பின்னர் காவிரிக்கும் அந்த சந்தேகம் வந்தது.

ஒரு வேளை அந்தப் பொண்ணைக் கூட்டிக்கிட்டு ஊரை விட்டே ஓடிப்போயிருக்குமோ...?"

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றிற்று. அதனால்தான் இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை. இல்லா விட்டால் வராமல் இருக்க மாட்டான். வந்து காவிரியிடம் நாலு வார்த்தை பேசாமல் இருக்க மாட்டான். சாப்பிடாமலும் அவனால் இருக்க முடியாது. வேறு எங்கும் சாப்பிடவும் அவனுக்குப் பிடிக்காது. சாப்பிடவும் மாட்டான். அதனால் அவன் ஊரில்தான் இல்லை. எதற்கும் அவன் வீடு வரை போய் பார்த்தால் என்ன...?

அந்த எண்ணம் வந்ததும் காவிரி ஜானகியிடம் சொல்லிக் கொண்டு பரணியின் வீட்டிற்கு போனாள். அவள் போன போது மாலை மணி ஆறு ஆறரை இருக்கும். வாசல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தட்டுவதற்குத் தொட்ட உடனே கதவு திறந்து கொண்டது. உள்ளே எந்த அறையிலும் விளக்கில்லாமல் இருட்டாகக் கிடக்க, காவிரியின் மனதில் பயம் மெதுவாகப் புரண்டது.

"வாசற் கதவைக்கூட சாத்தாமலா போயிருக்கும்...? பின்னே முன் விளக்கு மட்டும் எப்படி எரியுது...?"

சந்தேகத்துடன் அவள் கூடத்து விளக்கைப் போட்டு உள் படுக்கை அறைக்குச் சென்று அந்த மின்சார விளக்கை மீட்ட எரியச் செய்து திரும்பின போது கட்டிலில் படுத்துக்

கிடந்த பரணியைப் பார்த்தான். அவனிடமிருந்து நீனமான முனகல் வெளிப்பட இவன் ஒடிப்போய் கட்டிலின் பக்கத்தில் நின்று-

"தம்பி...பரணி தம்பி..." என்று கூப்பிட்டான்.

"பதில் வரவில்லை. லேசாய் வந்து கொண்டிருந்த முனகலும் நின்று போக இவன் பதறி. அவனது தோளைத் தொட்டு, உலுக்கின போது உடம்பு லேசாய் சுடுவதை உணர்ந்தான். ஆனாலும் விடாமல் எழுப்ப-சட்டென்று ஒரு நிமிடத்திற்கெல்லாம் எழுந்து உட்கார்ந்தவன், முதலில் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தான். பின்னர் காவிரியின் உருவம் மங்கலாய் தெரிய சட்டென்று அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு புலம்ப ஆரம்பித்தான்.

"அம்மா...அவ என்னை ஏமாற்றிட்டாம்மா...மோசம் பண்ணிட்டா...பொய் சொல்லிட்டா...பணக்காரப் புத்தியை காயிச்சுட்டா...நான் பைத்தியக்காரன் மாதிரி ஏமாந்து நிக்கிறேம்மா...எப்படி இதிலேருந்து வெளில வரறதுன்னு வழி தெரியாமல் முழிக்கிறேன்..."

தான் ஒரு ஆண்பிள்ளை என்பதை மறந்து காவிரியின் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குமுறி அழுதான். இது போன்ற ஒரு வடிகாலுக்கு காத்திருந்த மாதிரி-பெற்ற தாயிடம், நாலு வயதுச் சிறுவன் 'அம்மா, ரமேஷ் எனக்கு சாக்லேட் தராமல் ஏமாற்றிட்டாம்மா...' என்று சொல்லி அழுகிற மாதிரி அழுதான்.

அவன் கண்ணீரையும் குமுறலையும் கண்டு பதறிப் போனாள் காவிரி.

"அவ ஏமாற்றிட்டாளா...? யாரு முதலியார் பொண்ணா...?"

"ஆமாம்மா..."

"ஏன் எதுக்கு, எப்படி ஏமாற்றிட்டான்னு விவரம் சொல்லுப்பா..."

பகல் நேர நிலா / ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

"அன்னிக்கு உங்க வீட்டை விட்டுப் போனேனில்ல..." என்று ஆரம்பித்து ஜமுனா பேசினது, அவளுடைய அப்பா பிடித்திழுத்து வெளியில் தள்ளி கதவை சாத்தினது. இவன் எழுந்து நடந்து வீடு வந்தது...என்று ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லி மீண்டும் குமுறினான்.

"தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கணும்னு தான் ருமுல அடைஞ்சு கிடக்கறாளாம்மா... என்னை மறக்கணுமாம். என் கூடப்பழகினதெல்லாம் கெட்ட கனவு மாதிரி ஆகணுமாம். அப்புறம் அப்பா அம்மா பார்க்கிற ஒருத்தனைக் கட்டிக்கப் போறாளாம்...என்னையும் அப்படியே கட்டிக் கச் சொல்றாம்மா...கூடவாணு நான் கூப்பிட்டதுக்கு வர மாட்டேன்னு இத்தனையும் சொல்லிட்டாம்மா..."

காவிரி அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றிருந்தான். முதலியார்தான் இத்தனையும் சொல்லிவிட்டி. அடித்திருப் பார் என்று பார்த்தால் இப்போது பெண்ணே அல்லவா விரட்டியிருக்கிறாள். வேறு யார் மூலமாகக் கேட்டிருந்தாலும் நம்பியிருக்க மாட்டான். இப்போது இவளே அல்லவா சொல்கிறாள்...? நம்பாமல் எப்படி இருக்க முடியும்...?

ஆனாலும் அவள்-

"நிஜமாவா தம்பி...அவளேவா சொன்னாள்...?" என்று மாய்ந்து போய் கேட்க.

"அவதாம்மா. அவளேதாம்மா சொன்னா... வேற யாரையோ கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறாளாம். அதைக் கேட்டதிலிருந்து இன்னிவரை நான் பச்சைத் தண்ணிக்கூட குடிக்கலேம்மா... ஒரு நிமிஷம் தூங்கலே...எப்படியெல்லாம் பேசினவ...இன்னிக்கு எப்படி பேசறாம்மா...நான் எல்லாத் தையும் நம்பி பைத்தியக்காரனா ஏமானியா நிற்கறே னம்மா..."

"உஷ்... என்ன தம்பி இது...? நீ ஆம்பிளை இல்லே... இப்படியா கண்கலங்கறது...?"

"என்னால இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்க முடிய வியேம்மா... எத்தனை கலபமாத் தூக்கி எறிஞ்சுட்டா பாருன்னு மனசு அடிச்சுக்கிறதம்மா... வேறொருத்தனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா என் எதிர்ல, என் முகத்தைப் பார்த்து சொல்ல எத்தனை நெஞ்சழுத்தம் இருக்கணும்..?"

"சரி, சொல்லிட்டா... ஒரு ஆம்பினை சொல்லாத வார்த்தையைப் பொம்பினை சொல்லிட்டா. அப்போ நீ என்ன செய்யணும். ஆம்பினையா லட்சணமா உனக்கே அத்தனைத் திமிரும், நெஞ்சழுத்தமும் இருந்தா எனக்கு இருக்காதான்னு காட்ட வேணாம்...? அந்த மாதிரிப் பேசினவளைப் போடி போன்னு உதறவேணாம்..?"

"அதான் முடியவியேம்மா..." என்று பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான் அவன். "முடிஞ்சிருந்தால் எப்பவோ செய்திருப்பேனே...?"

"எல்லாம் முடியும். எழுந்திரு சொல்றேன். இப்படி தனியா இருட்டுல உட்கார்ந்து பசியோடயும், காகத் தோடவும் இருந்தா முடியாது. எழுந்து வா சொல்றேன். முதல்வ வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடு. அங்க என்கூட நாலு நாள் இரு. இங்க தனியா இருக்கவேணாம். நாலு மனுசங்களைப் பாரு. பேசு... பேசப்பேச உனக்கு இந்தப் பாரம் குறையும். பாரம் குறைஞ்சால் யோசிக்கிற சக்தி வரும். யோசிச்சியானால் உன் முட்டாள்தனம் உனக்கே புரியும். உதறிவிட்ட பொண்ணை நினைச்சு அழுதுட்டிருக்கிற கேவலம் தெரியும். எழுந்து வாப்பா முதல்வ... வெளி உலகம் பெரிசு. ஒரு ஜமுனாவோட அடங்கிடறதில்லை... அதனால வந்து அதைப் பாரு... உன் துணி வச்சிருக்கிறபெட்டி எங்கே சொல்லு. அதையும் எடுத்திட்டுப் போயிடலாம். அதுக் காகன்னு தினமும் இங்க வந்திட்டிருக்க வாணாம்..."

"ஐயோ வேணாம்மா... நான் இங்கேயே இருக்கே—" தம்பி... இதுதானே பெட்டி...? இதை நான் எடுத்துக்கறேன் நீ வீட்டைப் பூட்டிட்டு வா..."

அவனை வற்புறுத்தி அழைத்து வந்து முன் அறையை ஒழித்துக் கொடுத்து அங்கேயே தங்கச் செய்தான். ஜானகியை அவ்வப்போது போய் அவனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கச் செய்தான். அந்த அறைக்கே காபியும் சாப்பாடும் கொண்டு தந்தான். தானும் உட்கார்ந்து எது எதையோ சொன்னான். அவன் மனதை இலேசாக்க முயற்சித்தான்.

நான்கு நாட்கள் என்பது ஒரு வாரமாகி, வாரம் பத்து நாள், பதினைந்து நாள் என்று கடந்து, கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் ஆனதும் ஒரு நாள் வெளியில் போன காவிரி அவசர அவசரமாகத் திரும்பி வந்து அவனிடம் சொன்னான்.

"தம்பி... அந்தப் பொண்ணு ஜமுனாவுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்தாச்சாம். ஏதோ வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைன்னு பேசிக்கிறாங்க. எந்த ஊர்னு தெரியலை. மாப்பிள்ளைக்குப் பொண்ணைப் பிடிச்ச மாதிரி பொண்ணும் தனக்கு மாப்பிள்ளை பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்லிச்சாம்..."

"எ...ன்...ன!"—இவன் எழுந்து நின்று முகத்தில் வெறுப்பும், கோபமும், குரோதமும் படரக் கேட்டான்—

"என்னிக்குக் கல்யாணமாம்மா...?"

"அது தெரியலைப்பா..."

"அப்படின்னா எனக்கு நீங்க ஒரு உதவி செய்ய னும்...?"

"என்னப்பா...?"

"அவ கல்யாணத்துக்கு முந்தின நாள் என் கல்யாணம் நடக்கணும். ஒரு நிமிஷம் முன்னாலேயாவது நான் ஒரு பொண் கழுத்துல தாலி கட்டணும். அதுக்கு எனக்கு ஒரு பொண்ணு பார்த்துச் சொல்லுங்கம்மா..."

காவிரி ஆச்சரியமாகவும், கண்ணகலவும் அவனைப் பார்த்தான்.

“நிஜமாவா கேட்கற தம்பி...?”

“சத்தியமாம்மா... அவளுக்கு முன்னால் என் கல்யாணம் நடக்கணும். அவகிட்டே நான் ஏமாந்து தோற்றுப் போனதா இருக்கக்கூடாதுமாம்...”

“சரி... இதுக்காக மட்டும் கட்டிக்கிட்டு அப்புறம் அந்தப் பொண்ணைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் கஷ்டப் படுத்தினியானால்...?”

“நான் போய் அப்படி செய்வேனாம்மா...? என்னை நம்பி வற்றவளுக்கு துரோகம் செய்வேனா...? அது எவ்வளவு கஷ்டமானதுன்னு எனக்கே தெரியலைன்னால் வேற யாருக்குத் தெரியும்...?”

“அப்படின்னா அந்தப் பொண்ணை சந்தோஷமா வச்சுக்குவே இல்ல...?”

“சத்தியமா சந்தோஷமா வச்சுக்குவேன். நீங்க நாளைக்கே எனக்காகப் பொண்ணு பார்க்கநீங்க ளாம்மா...?”

ஒரு வினாடி தயங்கி பின் சட்டென்று சொன்னாள் காவிரி

“நாளைக்கு என்ன இன்னிக்கே பொண்ணு ரெடி. நீ சரின்னு சொல்லித் தாலிகிட்ட வேண்டியதுதான் பாக்கி...”

அட! அது யாரும்மா ரெடி மேட் பொண்ணு...?”
“வேற யாரும்மில்லேப்பா. நம்ம ஜானகிதான்.”

“ஜா... ஜானகி... யா...?”

“ஆமாம்ப்பா. ஏற்கனவே நான் அவளை உனக்குத் தான் கட்டிக்கொடுக்கணும்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன். அவளும் உன்கிட்ட பிரியம் வச்சிருந்தா. இடையில் நீ அந்த ஜமுனாவைப் பற்றி சொன்னதும் தனக்குக் கொடுத்து வைக்கலைன்னு விட்டுட்டேன். ஒரு வாரம் அழுதழுது பின் அப்புறம்தான் ஒய்ந்தா.”

அவன் அப்படியே அதிர்ந்து போய் காவிரியைப் பார்த்தான். “நிஜமாவா சொல்றீங்கம்மா?”

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

“இப்போ சத்தியம் செய்ய வேண்டிய முறை என்னுடையது போல இருக்கு...”

காவேரியம்மா. நீங்க சத்தியம் எதுவும் செய்ய வேணாம். இத்தனைக்குப் பிறகும் உங்க மகள் ஜானகி என்னை கல்யாணம் செய்துக்க சம்மதிச்சான்னால் எனக்கும் அதுல சம்மதம்...”

“ரொம்ப சந்தோஷம்ப்பா... ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷம். நான் இப்பவே போய் அய்யரைப் பார்த்து முகூர்த்தத்துக்கு நான் குறிச்சுட்டு வந்துட்டேன்...” என்று அந்த அம்மாள் தாங்க இயலாத சந்தோஷத்துடன் எழுந்து போன பின்—

ஜானகி கதலிடுக்கு வழியாய் தன்னைப் பார்ப்பதை உணர்ந்து பரணி தானும் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தான்.

“என்ன ஜானகி அம்மா சொன்னதெல்லாம் நிஜம் தானே...? இந்தக் கல்யாணத்தில் உனக்குப் பூரண சம்மதம் தானே?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

அவள் முகம் சிவந்து தலைகுனிந்து

“சம்மதம்தான்” என்பதை அழுத்தமாய் அவன் இதயத்தில் பதிவிறவிதத்தில் சொல்லி முடித்து அதற்குமேல் அங்கு நிற்காமல் தோட்டத்துப் பக்கம் ஓடினாள்.

9

ஜமுனாவிற்குப் பத்தாம் தேதி கல்யாணம் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு பரணி தன் கல்யாணத்தைப் பிடிவாதமாக வற்புறம் தேதி வைத்துக் கொண்டாள். காவிரியை அவள் வீட்டிற்கு எட்டாம் தேதி ராத்திரி அனுப்பி

அவளிடமே ஒரு பத்திரிகை கொடுக்கச் சொன்னான். காவிரி அவன் சொன்ன மாதிரி ஜமுனாவின் வீட்டிற்குப்போனான். கல்யாணக் கூட்டமும், உறவினர் நெரிசலுமாக இருந்ததில் யாரிடமோ சொல்லி "ஜமுனாவைப் பார்க்க வேண்டும்" என்றான்.

"நீங்க யாருங்க...?" என்ற கேள்விக்கு

"ஜமுனா கூடப்படிச்ச பொண்ணோட அம்மா, என் பொண்ணுக்கு நாளைக்காலைல கல்யாணம். அதுக்கு ஜமுனாவைக் கூப்பிட வந்தேன்..."

"அப்படியா, இருங்க..." என்றபின் ஜமுனா அழைத்து வரப்பட்டாள். கூடவே அவள் வயதுப் பெண்களாகவும், நாலைந்து ஆண்களும் சுற்றி நிற்க காவிரியம்மாள் வெறும் பத்திரிகையை மட்டும் எடுத்து நீட்டினாள். ஜமுனாவின் முகத்தில் கல்யாணக் களையோ, சந்தோஷமோ இல்லாதது மட்டுமின்றி கண்களில் கணைப்பும், ஒரு ஆழமான சோகமும் தென்படுவதைப் புரிந்துக் கொண்டாள். இவள் நீட்டிய பத்திரிகையை வாங்கிப் படித்தவளின் முகம் பளீரென்று அதிர்ச்சியால் தாக்கப்பட்டு உயர்ந்து காவிரியின் முகத்தில் பதிந்தது. உதடுகள் நடுங்கித் துடித்தன. கண்ணீர் கலங்கி நின்ற நீரை மறைத்துக் கொள்ள வெகுவாகப் பாடு பட்டாள். கீழ்க்கட்டை இறுக்கக் கடித்துக்கொண்டு "எப்படியாவது ஒரு பத்து நிமிஷமாவது நான் கல்யாணத்துக்கு வரேன். ஜானகிவிட்ட சொல்லுங்க..." என்ற வார்த்தையோடு முடித்துக்கொண்டு உள்ளே ஓடிப் போனாள்.

மறுநாள் சீக்கிரம் எழுந்து 'கிணைகிதிக்கு கல்யாணம்' என்று அப்பாவின் அனுமதி பெற்று அவர் காவலுக்கு கூடவே அனுப்பிய அத்தைப் பெண்ணோடு கல்யாண வீட்டு வாசலில் காரில் வந்து இறங்கியபோது சரியாக முகூர்த்த நேரமாகி இருந்தது. கெட்டி மேளம் கொட்டி, பரணி, ஜானகியின் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு போடுவதை உதட்டை இறுக்கி பார்த்துக் கொண்டு நிற்க—

பகல் நேர நிலா | ஒரு கொடியில் இரு மலர்கள்

திருமாங்கல்ய தாரணம் முடிந்து பந்தலைச் சுற்றி நின்ற கூட்டம் கலைந்ததும் கூடவந்தவளை சாப்பிட அனுப்பிவிட்டு ஜமுனா பரணியை நெருங்கி அதற்கு மேல் தாங்கமுடியாதவளாக—

"அவசரப்பட்டுட்டீங்களே... பரணி" என்றதும், கொதித்து எழுந்தான் அவன். சுற்றி நின்றவர்களையும், அது கல்யாணப் பந்தல் என்பதையும் மறந்து அவளை எரித்து விடுவது மாதிரி பார்த்து உறுமினான்.

"ஆமாம். அவசரம்தான் பட்டுட்டேன். நாளைக்கு உன் கல்யாணத்தை வச்சிட்டிருக்கணும். நான் ஒருநாள் முன்னதா வச்ச அவசரம் தான் பட்டுட்டேன்..."

கல்யாண வீட்டில் அழக்கூடாது என்று தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாலும் கன்னங்களில் கோடாக வழிந்தது. கோபம், ஆத்திரம் எதுவுமற்று அதி நிகாணமாகப் பேசினாள்.

"எத்தனையோ புத்திராலி நீங்க. திடீர்னு ஒருத்தி மாறாட்டமாகப் பேசினால் என்ன காரணம்னு யோசிக்க மாட்டீங்களா..." அதுல ஏதோ விஷயம் இருக்கணும்னு தெரிஞ்சுக்க மாட்டீங்களா...? இப்படியா அவசரமும், ஆத்திரமும் படுவீங்க... எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்—அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவுன்னு தெரியாதா? பேசினதன் உள்நோக்கம் என்னன்னு ஆராயாமல் இப்படிக் கோபப்பட்டு எல்லாத்தையும் கெடுத்துட்டீங்களே..."

சட்டென்று அவள் விசும்பத் தொடங்கியதும், பரணி எங்கோ ஏதோ தவறு நடந்து போயிருப்பதை உணர்ந்து பதட்டப்பட்டாள்.

"ஜமுனா அப்போ அன்னிக்கு நீ பேசினதெல்லாம் உண்மையிலையா...? என்று தடுமாறினாள்.

"இல்லைங்க..." என்ற அவளது பதிலில் அவன் துடித்துப் போனான். மேலும் துடிக்க வைக்கிற மாதிரி அவள் பேசிக்கொண்டே போனாள்.

“அப்பாவுக்காக அப்படிப் பேசினேன். அவரை நம்ப வைக்கிறதுக்காக. இல்லாட்டி போனால் அந்த ஜெயிலில் இருந்து ஒருபோதும் எனக்கு விடுதலை கிடைக்காதுன்னு தெரிஞ்சு, நீங்க புரிஞ்சிப்பீங்கன்னு நினைச்சு தான் பேசினேன். நல்லவிதமா நடந்து... கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக் கறதா நடச்சு, கல்யாண ஏற்பாடு செய்ய வைச்சு, கடைசியில் அந்தக் கூட்டத்து சந்தடியில் நழுவி உங்ககிட்டே ஒடி வந்து உண்மை முழுசையும் சொல்லி ரெண்டு பேருமா ஊரைவிட்டே போய் எங்கேயாவது கண் காணாத இடத்துல நிம்மதியா வாழலாம்னு நான் நினைக்கப் போக.... நீங்களும்...கடவுளும் வேறு மாதிரி நினைச்சிருக்கீங்க...”

“ஐயோ... இந்த உண்மையெல்லாம் தெரியாமல் நான் முட்டாளா நடந்துக்கிட்டேன்... அவசரமும், ஆத்திரமும் கோபமும் பட்டு என்னோட மட்டுமில்லாமல் உன் வாழ்க்கையையும் கெடுத்திட்டேனே...” என்று அவன் குமுறின போது அதுவரை அத்தனையும் கேட்டுக் கொண்டு அமைதியாகப் பக்கத்து மனையில் உட்கார்ந்திருந்த ஜானகி ஏதோ முடிவிற்கு வந்தவளாக சரேலென்று எழுந்து நின்றாள். ஒரு அடி முன்னால் நகர்ந்து ஜமுனாவின் அருகில் போய் அவள் கைகளைப் பற்றி, முகத்தை நிமிர்த்தி மிகத்திடமாகவும், தீர்க்கமாகவும் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“எதுக்கு அழறீங்க...” யாரும் யார் வாழ்க்கையையும் பாழாக்கிடலை. விதி கொஞ்சம் அவசரப்பட்டு என்னை உள்ளே நுழைச்சிட்டிச்சு. அதனால் என்ன?... எனக்கு முன்னால் அவர் மேல் ஆசைப்பட்டவங்க நீங்க. அந்தனால் அவர் உங்களுக்குத்தான் முதல் சொந்தம். ஜமுனாக்கா, அந்த உரிமை இப்போதும் எங்கேயும் போயிடலை. இரண்டாவது தாலி கட்டினாலும் நீங்கதான் முதல். இப்படி அழுது கிட்டிருக்காமல் சீக்கிரமா இப்படி வந்து நில்லுங்க. வாங்க...” என்று ஜமுனாவின் கையைப்பற்றியிழுத்து தான் சற்று முன் உட்கார்ந்திருந்த மனையில் இருத்தி—தன்

கழுத்து மாலையைக் கழற்றி அவன் கழுத்தில் போட்டு பரணியைப்பார்த்து வேசான அதட்டலோடு சொன்னான்.

“ம்...அக்கா பக்கத்துல போய் உட்காருங்க. யாரும் தடுக்கவரறதுக்கு முன்னால் அவங்க கழுத்துலேயும் தாலி கட்டுங்க...”

“ஜா...ஜானகி...நீ...?” என்று அவன் தடுமாறினதைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“நான் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணத்தை செய்து வச்சுட்டு சினிமாவில் வர்ற மாதிரி தியாகம் செய்திட்டு போயிடுவேன்னு நினைச்சீங்களா...? அதுதான் இல்லே நானும் உங்க கூடத்தான் இருப்பேன். நீங்க, நான், ஜானகி மூணு பேரும் எங்கேயாவது ஊருக்குப் போய் நிம்மதியா சந்தோஷமா குடும்பம் நடத்தலாம். கிருஷ்ணர் ராதா ருக்குமணியோட இருந்த மாதிரி—முருகன் வள்ளி தெய்வானையோட வாழ்ந்த மாதிரி நீங்க எங்க ரெண்டு பேரோடும் வாழ்க்கை நடத்துங்க” நாங்க ஒரு கொடிப்பூவா உங்க மனசுக்குத் தகுந்த விதமா சண்டை சச்சரவுன்னு இல்லாமல் நடந்துக்கறோம் என்ன...?

“ஜான...ன...கி...” என்று அவன் ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிக்க அவன் குறுக்கிட்டுத் தடுத்தான். “ஷ்...! எது சொல்லனுமின்னாலும் அப்புறம் சொல்லுங்க. நானும் கேட்டுக்கறேன். இப்போ நீளமா வசனம் பேசிட்டிருக்க நேரமில்லை. ஜமுனா வீட்டுக்கு செய்தி போறதுக்கு முன்னால காரியம் முடிஞ்சாகணும். கழுத்துல தாலி ஏறினதுக் கப் புறம் அவர்களால் ஒன்னும் செய்யா முடியாதில்ல...” என்றவன் அய்யரைப் பார்த்து “சாமி... மஞ்சள் கயிற்றுல அவசரத்துக்கு மாங்கல்யம் செய்து அவருகிட்ட கொடுங்க...அப்புறம் வேற சங்கிலியில் மாற்றிக்கலாம்...” என்று அவசரப்படுத்தியவன், திகைத்தும் பேச்சற்று நின்றிருந்த காவிரியை அருகில் கூப்பிட்டுச் சொன்னான்.

"அம்மா... இந்த மாங்கல்யத்தை உன் கையால் வாங்கி அவருகிட்ட கொடும்மா. அவங்களை உன் மூத்த பொண்ணா நெனச்சு நல்லா இருக்கணும்னு வேண்டிக் கம்மா. நாங்க ஒற்றுமையா, சந்தோஷமா இருக்கணும்னு ஆசைவாதம் செய்து அவரை மூணு முடிச்சு போடச் சொல்லும்மா..."

காவிரியம்மாள் ஒன்றும் பேச இயலாதவளாக மகளைக் கலங்கிய கண்ணீரோட, பெருமையாய், பூரிப்பாய் பார்த்து அய்யர் கொடுத்த அந்தப் புது மஞ்சள் கயிற்றை வாங்கி பரணியிடம் கொடுத்து.

"ம்...கட்டு தம்பி..." என்று கட்டளையிட—

ஜானகி "கெட்டி மேளம், கெட்டி மேளம்" என்று குரல் கொடுத்த போது

பரணியின் கண்களிலும் ஜமுனாவின் கண்களிலும் நீர் மஸ்லின் திரையாய் மறைத்துக் கொண்டு நிற்க—

மறு நிமிடம் இரண்டாவது கெட்டி மேளச் சத்தம், பந்தலை நிறைக்க பரணி மற்றொரு முறை மூன்று முடிச் சிட்டு முடித்ததும், நாதஸ்வரக்காரர் 'கனவு கண்டேன் நான்...' வாசிக்க ஆரம்பித்தார்.

